

در اندیشه

علی رئیس

Manuscript

علی رئیس

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

© بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

کتابء نام	:	دراغدیہ
آزماکار	:	علی رئیس
کیوزنگ	:	بلوچی پبلیکیشنز کوئٹہ
ٹائٹل	:	یونس
پبلشر	:	بلوچی اکیڈمی
پرنٹر	:	ہائی ٹیک پرنٹرز
سال	:	2008
داغ	:	500
بها	:	200 کلدار

ISBN NO.978-969-8557-43-0

اکیڈمی ادبیات پاکستان ۽ کمک ۽

نامدات

اے کتاب سو گات انت پہ

واجہ عبدالواحد بندگی ء کہ بیست سال انت گوں
ماہتاک ”بلوچی“ ء شنگ کنگ ء پہ بلوچی زبان ء زندگ وارگ ء
دیروی ء دزگت انت۔

ء ہنچو

پہ ہما آرتپیں پت ء مکتہیں ماتاں کہ زبہر چہ بچانی دیدار ء
گوں اریکیں چماں چہ اے دنیا ء لذات ء شت انت،
یا کہ گمز دیگ ء راہچار انت۔

	150
	153
	157
	158
	167
	181
	205
02	سرگال
08	منی زندنامہ
16	دراغدیہ
57	بلوچ ندکار
78	وتی دژمن
89	ملا گوراگ
105	گنوک
109	کیوہیتیں ملا
120	ہج جُست نہ کہت !!
135	یک جم

لر

150		وزارت
163		میرپان
175		شینگ
183		کچی داسی پروفیسر
187		چٹک ریش
194		ستری
220		سبارگ
226		تراکارچ مبارک بات
234		گزنہ حکیم
250		لوگ و نوکر
256		شاخک بلوچ

87

88

89

90

91

سرگال

اگاں آدم ء حواء ء کتہ ء داستان راستے بہ بیت، گذا دنیا ء اولی

دراٹڈیہہ ء سرڈھوریں مردم ہما بوتگ انت۔

آدم، حواء ء شیطان ولجہ ہدا ء وتی جوڈ یتنگین انت۔ جاندریں آدم

ء حواء ہزار رنگ ء تاملں ہیگ ء پکائی میان ء جنت ء جاگہ دنت۔ پدا

شیطان ء پرمانیت کہ آیان ء رد بہ دنت ء گندم ء بہ وارینیت وهد یکہ لاپ

اش پاہار کارنت، آیانی سرء گزب کنت کہ جنت رسل ء سگندانی جاگہ نہ

انت، یکے ء سراندیپ ء گرے ء دگہ کنڈیے ء دور دنت۔

رند چہ آدم ء حواء ء دراٹڈیہی ء دینی کتابانی راہبند ء نامدار تریں

دراٹڈیہہ مہتر موسیٰ کلیم اللہ انت کہ چہ نمرود ء فرعونانی ترس ء چل سال ء سینا

ء ریکستان ء سرڈھور بوتگ۔ آئی ء وتی بار ء بنگ ہرے ء لڈ تگ ء قوم

بھودے ہما ہی ء پسانی شپانکی کنگ۔ آئی ء کلم دپ ء بوتگ ء دراٹڈیہی ء

زہیر نالیں توار درشان کنگ۔ رمگ چہ آئی ء نل ء توار ء گرت بوتگ ء

روست کنگ۔ ہرے پاد زمین ء کشنگ ء سرگوں دراجییں گوشاں دیم پہ

آ زمان ء کنگ ء سرتگ ء واجہ ہدا ء معجز اتانی رہچار بوتگ۔

وہد یکہ مسلمانانی مہتر واجہ محمد (ص) ء وتی موم ماں مکہ ء ناگیگ
 دیست ء آئی ء نہ متوکاں پہ آئی ء کوش ء وتی کندورہ برزادی لانچنگ اتنت،
 آ گوں ابا بگر ء ہمراہی ء نیم شپے ء چہ مکہ ء در کپت انت ء غار حراء کو کو مو کو ء
 میار بوتنت، کہ آئی ء تندے غار ء دپ ء جوڈینت ء کافران ء رہ پینت۔
 آ واجہ یشرب ء شت ء گوں اود ء مردمانی پشتداری ء وتی پیکمبری متائینت۔
 کیونیتانی پیکمبر لنین چہ دژ منانی ترس ء جرمن ء در اثد سھ ات۔
 ماسکو ء پہ آئی ء وشتا تک ء میلونانی مردم شار شور کنان ء آئی ء ودار ء اتنت،
 لینن ء واہگداراں آ بار بروکیں ٹرین ء کوٹی یے ء گندمانی سر ء تندینت ء
 ٹرین ء کوٹی مھر ء میل گت۔ آ ماسکو ء سر بوت ء کیونیتستی باہند سو بین گت۔
 تر و تسکی کہ لینن ء سنگت ء یکے چہ کیونیتست ء بن ہشت ایر کنوکان ات چہ
 استالین ء ترس ء میکسیکو ء شت ء باہوٹ بوت، استالین ء جاسوساں
 ہمودان کشت۔

انگریز ء ناواندگ ء اسپ چارینوکیں رضا پہ کیونیتستانی باہند ء دیم
 ء دارگ ء بادشاہ گت ء ایرانے جوڈینت۔ بلے وہد یکہ رضا شاہ ء ہیتلر ء
 ہمراہداری زاہر گت، انگریز ء روس ء گپت جزیرہ موریس ء رند ء افریقاء
 در اثد سھ گت کہ ہمودان مرت۔

رضا شاہ ء بیچ محمد رضا شاہ انگریز ء امریکہ ء پہ وتی نپ ء سوتانی دیما

برگ ء بادشاہ کت، بلے وھد یکہ آئی ء کین پرتی بیکج کت ء گوشت ء
 چہ من ء مستریں بادشاہ دُنیا ء نیست، امریکہ ء انگریز ء مگر بی ملاکوں
 گریٹگیں چھاں تاجپنت ء ملا خمینی کہ محمد رضا شاہ ء عراق ء درانڈیہ گنگ
 ات پارلیس ء برت، کمیں وھدے ء اوداں داشت سوپ ء در چک ء چیر ء
 نندینت ء سر سوچ کت ء پرائسی بالیگر اے ء سوار کت ء سرنا ء ہوڈیں
 ایرانیانی پاگواجہ کت۔

ھنوں کہ ایرانی ملایاں مزنیں سر دورے بیکج گنگ ء کشت اے
 دگدگہ ء مزنی اللہ ء مارا بکشاگ ء وتی پیشی اربابان ء دنٹاں پیش دارگ ء
 انت۔ امریکہ، انگریز ء آیانی مگر بی سنگت ء ہمراہ جن ء لائچے ء گلایش
 انت کہ آئی ء نشانی پہ ھمے زوتاں پدربیت۔

یوگاندا ء مزن جون ء مشت جنوکیں سرسپاہیگ ایدی امین گوں
 لہتے سپاہیگاں یوگاندا ء انگریز دوستیں حکومت چپی کت ء وت ملک ء مستر
 بوت۔ آئی ء درتیں اسپیت پوست کہ باز بلوچ ھم ہور ات چہ وتی ملک ء
 تاجپنت انت۔ آیانی مال ء مذی ھول کتنت۔ ایدی امین تھتے ء سر ء نشت
 ء انگریز ء سفارتکاران ء ھج کت کہ آئی ء تھت ء کوپگانی سر ء بہ کت ء
 پائیتخت ء مزن راھاں بہ تربیت۔ آتھت روان ء سر ء ھنگ ات
 ء انگریزاں بد ء رد گوھگ ء ات۔

چنت سال ء رندا انگریز ء واھگداراں آئی ء زو ء ھلاپ ء

پادا تکنت ءِ آنا چار بوت کہ دیم پہ عربستان سعودی ءِ بہ تہیت۔ آ عربستان سعودی ءِ دراٹھ بھی ءِ وھد ءِ مُرت۔

پرانس ءِ مزن نام ءِ تواریں ندکار ءِ شائر ویکتور ہوگونا پلٹون ءِ سپاہیگ آئی ءِ گرگ ءِ کشک ءِ رند ءِ اتنت، آئی ءِ جنینی بچ پوش ات ءِ وشرنگیں جنکے ءِ ہمراہ ءِ چہ سمسر ءِ گوست ءِ یورپ ءِ ملکاں دراٹھ بوت ایٹالیا، اسپانیا ءِ انگلستان ءِ مسٹر ءِ کماشاں چہ ناپلون ءِ ترس ءِ وتی ملکاں نندگ ءِ نہ اشت، گڈ سر ءِ ماں جزیرہ یے ءِ گوں ہما جنک ءِ چیر ءِ پناہ بوت، بلے مدام ناپلون ءِ ہلاپ ءِ نبشت۔

ناپلون ءِ پہ آئی ءِ کاگدے نبشت ءِ دیم دات کہ پرچاوت ات چو بڑگ ءِ وارنگ۔ بیاوتی ملک ءِ پہ وشدل ءِ شادانی بہ نند، پہ اے شرط ءِ کہ منی زڈ ءِ ہلاپ ءِ مہ نہیں۔

ویکتور ہوگو ءِ آئی ءِ پتہ اے ڈؤل ءِ دات: اگاں ترا ڈن چہ فرانس ءِ یک ہزار دژمن ءِ بدواہ بہ بیت، چہ آہزاریناں یکے مناں، اگاں سد بہ بنت یکے مناں۔ اگاں دہ بہ بنت یکے مناں، اگاں ترا یک دژمنے بہ بیت آیکیں دژمن مناں۔ من تئی گلامی ءِ چیلک ءِ وتی گردن ءِ لوپ نہ کناں۔ وھد یکہ ناپلون ءِ دؤرچی بوت ءِ وت دراٹھ بوت۔ ویکتور ہوگو ءِ پاریس ءِ واترگت ءِ اود ءِ پارلیمنٹ ءِ باسک بوت۔ مروچی آئی ءِ لوگ ماں پاریس ءِ میوزے جوڑ بوتگ کہ دنیا ءِ ندکار، شائر ءِ زانکار یں مردم ءِ

دانشورانی زیارت جاہ انت۔ آئی ء و تی مشھوریں ناول Pooz

People بزاں پچارگانی کتاب درانڈ ہی ء و ہد ء ہشتگ۔

پیشی بلوچاں گوشتگ دؤر کورانت، برے یک نیمگے ء کچ جنت۔

دؤر ء زمانگ پہ ہچکس ء پادار نہ بیت۔ لہتے چہ بلوچانی پیشی جاگہ کلدہ ء

سوریہ بوتگ کہ چہ اوداں لڈتگ ء البرز ء چپ ء چاگرد ء جاہ متد بوتگ

انت۔ سپاہیگ پہ آدمگ ء نام کہ مروچاں مازندران انت۔ تیرستان

ایرنگ۔ بلوچاں تیرکوپگ ء بوتگ ء اردشیر ء سپاہیگ پہ آدمگ ء نر یک

ء ایشاد ء نہ ایشگ انت۔

وہد یکہ زالم ء رزوا میں انوشیروان ء پہ بلوچانی چکچین کنگ ء و تی

لانک طرج ات، مزنیں چپت ء چوپ، کشت ء کشار ء رند بلوچ دیم پہ کرمان ء

مکران ء سرکچنگ انت، مروچی ابید چہ بلوچستان ء بلوچ دُنیا ء بازیں گنڈ ء

کشورال نندوک ء درانڈ ہ انت۔ چہ گمبروں (بندر عباس) دانکہ کراچی ء

اے دراجیس تیب بلوچانگ انت ء بلوچ نندوک انت۔ باند انت اے پراہ

پھنات ء بے گوازیں دریاء نام بلوچ زر Baloch sea ایر کنگ بہ

بیت۔ بلوچ چہ ہزار سال ء گیش اے دراجیس زر ء تیب ء نندوک انت۔

سال ۱۹۸۱ ء کہ ایرانی شیعہ ملایاں و تی زپت ء زور پہ بلوچاں گیش

کنگ اتنت۔ بلوچانی گر ء بند، کشت ء کشار ات۔ من ء دگہ لہتے چہ سنکناں چہ

درامیں ملا ء رسترانی ترس ء و تی ماتیں و تن بلوچستان ء چوڈزیں تو لگانی ڈول ء

شب جاہ و روج جاہ اُتیں۔ گجرائی آبان ماہ و نہمی شب ات کہ من پہ چیر کائی وتی
 آرتیں پت و گندگ و شتاں و چہ آئی و جُست کُت نوں چے بکناں؟ آئی و
 پتہ دات: پیش و من ات جُست نہ کُت۔ و ت ات گوں ملایاں ہمراہ نہ کُت،
 نوں ہبر چہ ہلوت و گو سنگ پیشی بلو چاں گوشتگ مردزید لوٹیت و نامردوتن۔

من پتہ دات من اے بتل و نہ مناں، پر چا کہ مرد پہ و تن و مرنت
 و نامرد پادانی میار بنت و تچت۔

آئی و گوشت بتل و مکسد اے نہ انت کہ و تن و پیہ مدیمی یلہ دے و دگہ
 چک متڑیں۔ گو سنگیس و و ر و ز مانگاں نہ تھنا بلو چان بلکیں دنیا و کند کند و
 مردماں و ہد یکہ و ار اش نلیگ بوتگ تتلگ انت۔ بلے ہر و ہد و کہ و ار اش گیگ
 بوتگ پدا و ار اش کتگ، یکیں تو گوں ہور کیں دستان و دوئیں گوشاں چونیں
 کارے گجرائی ہلاپ و کُت کئے۔ سکی و و ہد و بے وں و ت و پھر یزیت۔
 آ کہ دست و ہج مہ بیت باندانت و ژمن و دیما سر و جہل بہ کنت، و ژمن و
 ناروائیں کاراں باندانت بہ سکیت یا کہ و ژمن و تیرانی آماج بہ بیت۔

و چہ ہما شب و من پادانی میار بوتان و منی دراٹھ بھی بیج بوت و دانکہ
 اے و ہد و دراٹھ آں۔ بلے گشے دل نہ منیت کہ کبروں دراٹھ بھی و بہ بیت۔

مڑا ہد اریں وانوک، دراٹھ کتھی دست و انت، منی نبشتا نکانی
 یک کسا نکلیں بھرے کہ دراٹھ بھی و و ہد و بار یک و نیسگ بوتگ۔

منی زندنامہ

منی سبیل ء منی ودی بیگ ء روج ۱۹ بہمن ۱۳۲۶ ہجری شمسی ء
 نیسنگ بوتگ ء انگریز ء یکم ستمبر ۱۹۴۷ عیسائی ء ترینگ - گوں اے حساب ء
 کتاب ء من سلمان رشدی، ہند ء پاکستان ء ہمسر وکان ء انگریز ء پرنس چارلز
 ء اسرائیل یک سالے ء چہ من ء کترانت - بزاں من چہ پیدائش ء شوم پالے
 بوتگاں کہ بلوچستان ء مزنیں بھرے گوں پاکستان ء ہور کنگ بوتگ -

من ملگزار ء میزریں ہچان ء ہلکے ء کہ نام ء سہمان
 sahman انت ودی بوتگاں کہ گھ ء بنپور ء میانجین ء انت - بلوچستان
 ء مشوریں "تنگ سرہہ" کہ دادشاہ ء کہ امریکی اوداں کشت انت ۲۴
 کیلومتر ہچان ء گور ہچانی انت -

مئے کٹم ء نام رئیس پہ ہمیشا مارا رئیس گوہدت۔ رئیس کٹم بندر ء
مصر ء نندوک بوتگ انت۔ ء چہ اوداں بلوچستان ء آتگ انت۔ قاہرہ
ء دلگاہ ء تا آتگ ء یک محلہ یے رئیسانی نام ء ہست انت ء رئیس
اوداں نندوک انت۔

منی پت ء نام جیھل ء ناواندھے بوتگ۔ آئی ء ۱۳ سال گوں
مبارکی کٹم ء ایوب خان ء عیسیٰ خان ء ہچان ء بارو ء کہ گوہنگ اش ہچان
میگ انت مزنیں رگر ء کش ء دادگاہ ء جد ء جھد کتگ ء گوں ملا محمد، قادر
بخش ء عبدالعزیز ء ہچانیانی کمک ء مدت ء سوہین بوتگ ء ہچان ء ہچانی چہ
مالیات ء ہچک ء آرات کتگ انت۔

ایرانی ندکار محمود زند مقدم وتی کتاب ”حکایت بلوچ“ ء تاکدیم
۲۶۶ ء چہ قول حاجی کریم بخش سعیدی کہ محمد رضا شاہ ء زمانگ ء نمائندہ
بلوچاں ماں مجلس شورا یملی ء بوتگ نیسیت:

”سمت غرب سر زمین عشایر بلیدھی، طوائف رئیس زندگی
میکنند، رئیس ہا بعد از دُر زہمی یا دُر ازہمی بیشتریں تعداد رادارند در
بلوچستان پراکنده ہستند۔

در سرتاسر بلوچستان، نفوذی دارند ہمہ جا، ولی قدرتی ندارند، سردار
داشتند سے سد، چار صد سال پیش، اختلاف افتاد بین آنہا، دودستگی شد،
پراکنده شدند، ضعیف شدند، حالا کہ خدا جیھل رئیس طائفہ است در ہچان۔

عبدالرحمن رئیس بزرگ طائفہ است در سر باز در تربت
مکران میر عیسیٰ (قومی) بزرگ طائفہ رئیس ہای تربت است، نفوذی ہم
دارد، در ہیت بزرگ طائفہ سہراب رئیس است۔“

منی مات ء نام مریم کہ کسان سالی ء گوں ہلک ء دگہ چنت
ہمسر وکاں چہ وتی سیادیں ملایے ء کہ نام ء ملا عبدالرحیم بوتگ قرآن ء
پارسی زبان ء پنج کتاب وایتگ ء در برتگ بلے نیسگ ء نہ زائنگ۔

من کہ پہ اگل ء ہم ء سر بوتان، آ وهد ء رادیو، TV ء برق ء بجلی
نیست ات، من ء گیر انت کہ مے لوگ ء ہلک ء گوئدواں زمستانی شپاں
آ سجاہ ء چپ ء چاگرد ء دیوان کتگ ات ء منی مات ء اسپانک جنگ ات کہ
آئی ء چہ وتی بلک ء پیر کاں اُشکگ اتنت۔ آ اسپانک من نیستگ انت ء
منی پتینکاں ایران ت کہ بلوچی فولکوریک ء یک بھرے بوت کھت۔

منی ہردی ء نام جنگ، بوتگ چنت ماہ ء رند کہ منی پیرک یلی ء چہ
اے دگنیاء لڈ تگ منی نام یلی ایر کنگ بوتگ۔ گجران منی نام علی نیستگ۔

وهد یکہ من ہپت سالگی ء سر بوتان منی آرتپیں پت ء منی سبل من
ء دات ء لہتے شاگردانی ہمراہ ء وانگجاہ ء دیم دات۔ وانگجاہ ء وانینوک ء
درتال ء جنڈیں کتابے من ء دات ء ہما روج ء من دیست کہ چنت
نودر برانی پاداش ہور بستگ ات ء وانینوک پہ ہناری دار آ یانی پادانی دل ء
جنگ ء چوپک ء ات وانوکانی گریوگ ء پریات ء دبستان مبارکی سرء

زُرنگ ات۔ من کہ بیگاہِ عنیل و لوگ و سر بوتان، پت و جُست گت و انگ
چون انت؟ من پتہ دات برو منی بجل و بیار کہ منی و انگ نہ بیت۔ من لکانی
توار و پادانی ترا میل و کتہ گوں آئی و گوشت انت۔

پت و پتہ دات آیاں وتی سبک ز پت نہ کنگ انت پہ ہمیشا مدیر و
جنگ انت۔ هر وهد و تو ایش جت تو مرو۔ من پتہ دات من و انگ بزار
انت۔ کتاب و بلوچی گپ مان نیست۔ من پتہ سر پد و سوہہ نباں۔ چه ہما
روچ و من دگہ برے دیم و انگجاہ و نیمگ و نہ گت۔

منی زند و سے سال پہ مجولی، کچکانی جنگ و سیلچاری، گوک و
چارینگ و پس شدکانی بند و بوج و گوست و شت۔ تا کہ وہ ساگی و
سر بوتان۔ یک سہبے و کہ مے ہلک و میگ و مردم نا کو عبدالعزیز و لوگ و
کش و پیتاپ کچنگ ات و گپ و تران و اتنت و منی پت ہم نندوک ات،
میر کی و ہسارک و بچکآں کہ کتاب اش بگلانی چیر و اتنت اوداں
سر بوتنت۔ سلام اش دات و کماشاں الیک گپت انت۔ من وتی دل و
ھیال گت بہ چار اے بچکآں منی ہمسروک انت سلام دینت و من و انکہ
اے وهد و کسے و سلام ندانگ ات، اے و انگ و برکت انت۔ بچکآں
کے محتل بوتنت۔ کماشاں لہتے جُست چه آیاں گت و یک دو و پہ چالاکی
آیانی پتہ دات نزا ناں چونکا چه منی دپ و درکت من رواں واناں۔

منی پت و من و چارت و گوشت تی و انگ و ٹول گوست و

شہت، تو نوکی چار دہ علم نہ بے۔ پیر محمد عہ پتہ دات مئے پت مارا جعت عہ
وانگ عہ دیم دینت عہ ماچہ ہڈ الوٹیں کہ مئے پت مارا وانگ عہ مٹیلنت کہ
چہ لغانی گزب عہ پٹیں۔

یک ساہتے عہ رند کہ من لوگ عہ ہشتک عہ وانگ عہ ہیال عہ اتاں،
شیر محمد رئیس اوداں سر بوت عہ گوں منی پت عہ گوشت عہ جیہل من عہ مدیر
عہ دیم داتگ کہ یلک عہ وانگ عہ دیم دے۔ بزاں بچکاں منی ہب عہ واہگ
عہ ہال کر مانی مدیر عہ کہ نام عہ نصر اللہ پور داورانی ات داتگ ات۔

چہ ہماروچ عہ کہ پنج شہے عہ روج ات گوں پت عہ اجازت عہ من
وانگجاہ عہ شتان۔ من کہ تاں شش سال عہ بزاں بیچی ہچچاں عہ دبستان دولتی
مبارکی عہ وانت عہ ہمک سال عہ اولی نمبر عہ سو بین بوتگاں۔ ششمی سال عہ
آخری چکاس عہ ماہش گھ عہ برت کہ کسر کند، بنت عہ گھ عہ وانوک ہوری عہ
چکاس گیت انت کہ من اولی نمبر عہ سو بین بوتگاں۔ آزمانگ عہ تھنا چھبار عہ
تانکہ کلاس نمبر عہ دبیر ستانے ہست ات۔ من گوں دگہ لہتے ہچچانی بچکاں
چھبار عہ شتیں۔ من ہیت، ہشت عہ نمبر چھبار عہ محمد رضا شاہ، پھلوی ہائی
اسکول عہ وانت عہ اے ہر سیکس سالوں اولی نمبر عہ کت ات عہ سو بین بوتگاں۔
اید کہ سال عہ پہ کلاس دہ عہ وانگ عہ پھرہ (ایران شہر) عہ شتان عہ دبیرستان
داریوش عہ وانگ عہ رند گیری کت عہ اے ہما سال ات کہ محمد رضا شاہ عہ آئی عہ
ہمبارک عہ تاج سر عہ ہنگ ات بزاں سال ۱۳۴۶ ہجری شمسی ات۔ من پہ

شاہِ عِوشباشی ءِ گدانی چکت ءِ وِش نیسی کنگ ات ۶۰۰ تمن من ءِ رتگ ات
کہ آوہد ءِ بازین زرے ات۔

مے کلاس ءِ وانوکاں ادبی دیوالی وھد تا کے کٹنگ ات کہ نام ءِ
امید تابناک ات ”ترپنا کیس امیت“ کہ آرمب ءِ من ہم ہور بوتگاں ،
آئی ءِ وِش نیسی من کنگ ات ءِ اولی رند ءِ منی گوشکندی گونڈیں بھٹانکے
نیسگ بوتگ۔ آرمب ءِ خدا بخش نازلی، قادری ءِ دگہ لھتے ہور اتنت۔

آسال ءِ چہ رادیوزاہدان ءِ بلوچی مراکش ءِ کہ اشرف سربازی
آئی ءِ کماش ءِ چہرینوک ات یک دہ جستی چکا سے پیش کنگ بوتگ ات کہ
ایران ءِ شاہ ءِ بارو ءِ ات کہ من بھر زرت ءِ جستانی پتہ دیم دات کہ چہ رادیو ءِ
نیمگ ءِ یک وِشباشی کاگد ءِ یک سیاہ پشتمین اوارتور ساعتے من کٹنگ ات۔

آسال پہ منی وانگ ءِ بدتریں سال بوتگ۔ البت من زو ءِ کینگ ءِ
آماج بوتتاں۔ من چہ ریاضی درس ءِ نزور بوتگاں ءِ تانگت ءِ اے نزوری من
ءِ گون انت۔ بوت چوش کہ مے ریاضی درس ءِ وانینوک کہ ٹر کے ات ءِ نام
ءِ عطری ات، یک روچے کلاس ءِ تہا لہتیں بلوچیں شاگرداں زاہ ءِ دشنام
دنت ءِ جنت۔ آشاگرد شپ ءِ آئی ءِ راہ ءِ بندت ءِ شری ءِ پہ لٹ ءِ

جہت۔ ایدگہ روچ ءِ آوانوک ءِ شاگرد اش چنت روچ ءِ زندانی
کنت ءِ چہ دبیرستاں ءِ کشت انت۔ پہ ہمیشا عطری ءِ زو کت ءِ من تھنا چہ
یکیں ریاضی ءِ تجدید بوتتاں کہ پد ءِ چکاس بدیاں۔ بلے من گوں وتی

سیادے ء ہمراہی ء گرماگ ء موکل ء پہ ترتابے ء کراچی ء ٹھناں کہ اے منی
زندے اولی ڈنی ترتاب ات۔ آوہد ء جنرل ایوب خان ء دورات۔
وہد یکہ من چہ کراچی ء واترکت۔ سے روج پہ چکاس ء پشت
کچنگ ات ء منی یک سال ء عمر ریاضی درس ء دینان شت ء ناکامی ء
پتر ء واہند بوتال۔

ایدگہ سال ء بزاں ۱۳۴۷ ء زاہد ان ء ٹھنان ء دبیرستاں ۲۵
شہر یورے کہ پارسی زبان ء ادبیات ء دبیرستاں ات وانگ ء دلگوش
بوتال۔ دو ماہ ء رند چھبار ء دانشرای مقداتی ”ٹیچر ٹریننگ“ کالجے چچ
کنگ بوت۔ من زاہد ان یلہ دات ء چھبار ء واتر بوتال۔ رند چہ دو سال ء
اولی رند ء دستیاری ء جادہ زی ء کلگ ء وانینوکی کارنج گت۔ شش ماہ ء رند
من ء مئے آدگہ سنکمان ء پہ سر بازی ء مشہد ء برتنت۔ شش ماہ ء تیر ء ٹینگ
ء رپک پیش داشت انت ء یک سال ء شش ماہ ء بیر جند ء گلگے ء کہ نام
ئے ”طارق“ انت وانینوکی ء کار رند گیری گت، البت ما ایش سپاہ دانش
گوشنگ ات پدے پوج ء درجہ چچ ء پوشاک گوراد اتگ ات۔ منی درجہ
گردھبان سوی بزاں سار جنٹ بوتگ۔ رند چہ پوجی دور ء دو سال ہلاسی ء
پدے چھبار ء واترکت۔ اول ء پزم *pozm* رند ء کسر کند ء ہیت ء
وانینوک ء مدیر دبستان بوتگاں۔ گرماگ ء سے ماہ ء دست ہور کی ء موکل ء
ادبیات پارسی ء کلا سے ماں ہمدان ء آڈیٹیک بوت ء من ایش اوداں دیم

دات۔ کہ من چہ بنداتی ء مدارس راہنمائی کھیلی ء دیم دیگ بوتان۔ کہ گھ
(نیکشہر) دشتیاری ء پلان ء بنت ء پاری ء ادبیات و اینٹنگ ء گھ ء دبیرستان
ء رئیس ء معاون ہم بوتگاں۔

دو سال ء رند چہ ملایانی آشوب ء چہ ملایانی ترس ء وتی ماتیں وتن
بلوچستان یلہ دات ء دگنیاء ء کند ء سر ڈھور بوتان۔

من عُمان، امارات متحدہ عربی، پاکستان، تایلند، مالزی، عراق،
اسکاندیناوی، ایران ء درستیں شہراں ترتاب گنگ ء نوں واجھیں انگریز ء نمب
ء چیر ء نشتگ ء کونایگا آں۔ باریں دیما چہ بیت وهد آئی ء پد رکنت۔

دراٹھ یہ

شب و ساہت یک ات کہ گنگزار و پستکی کوئی و ماں بوت۔ سیاہ و
 اسپت رنگیں اگال و گترہ چہ سر و لگوشت انت و درا جیں کندورہ چہ گور و
 کش ات و حج درنج و درتکت و تہت و سرون و سلونشارک و جت۔
 کوئی و راسی نیمگ و گمشود آدگہ تہت و سرا و پتگ ات۔ گنگزار و
 گمشود چارت و سوژگ و لگ ات۔ نلمہت گمشود انت کہ شب و ہشت و
 وپسیت۔ من و ہمک و ہد و حجت شیک و دلہ دست و انت و ہنچو زر کپتگیں
 گلامانی ڈول و اوشتا نگاں، ہماشب و کہ کارے مہ بیت و مہمان و شیلایے
 ہم مہ بیت پیش چہ دوازده و پتگ و اجازت اول نہ دینت و سہب و
 گور بام و پدا پادکایاں۔ اے چونیں کارے بوت کہ منی رگز و ترات۔
 ناچاری انت و دگہ چے کت کناں۔ حج راہ و درے پشت نہ کپتگ۔ مارا
 و تریں ملکہ نیست و تہتی برتگیں ملک و نشت نہ کنیں۔ شانزده سال وانگ و
 زانگ و آسر ہمانہ پتگیں نلگن ات کہ پراں کپت و منی نستگیں بہت و تالہہ و
 ہمے یکتیں و کاب چامپیں دلہ پشت کپت و بس۔ کدرت و بچار کہ چے

کتے کے جوڑینیت۔

گمشودے کشک کشکیں چادر چہ دیمے لیلیہیت کے دو نہیں پاد چہ تہت کے
 لونجاں کتت کے نشت کے کنگزارے دلگوش کے وتی ہمگ کے ترینت: برات
 کنگزار تراھرچی گوشکی انت گوش کہ من انشی واب نہ کپتگاں کے اے ہبرے
 مہ شمش کہ من دو سال پیش چہ تو اے شیک کے گورا کارے گلابیشاں کے من کے تو
 یکیں بوجیک کے سواریں کے مدیک کے تئی گم کے گرسٹ یک انت، اے ہوپ کے
 من کے ہم گورجنگ۔ پیش چہ ایشی کے کہ انشی تو وتی پاشک کے پدربکن کے،
 زی من کے یکے چہ تئی سنکٹاں گوشنگ کہ تو پارسی، انگریزی کے عربی کے استاد کے
 شاہ کے زمانگ کے وتی ملک کے مزین مردے بوتگ کے۔ من کے تو پڑیں
 چار سال کے یکیں کوئی کے وپتکیں کے من گمان کنگ کہ تو وانگ کے نیسگ نہ
 زانے۔ منی برات تو پرچاوت کے اے پیم کے چیرداتگ۔ بازنداں کہ من کے
 آپ کے لولہ کے پاپ دست کے بوتگ کے شیک کے پلت کے کاہاں آپ دیگ کے
 بوتگاں وھدیکہ تروں دیستگ کہ پہ شیک کے قہوہ ایررپچگائے دل کے گوشنگوں
 اے ناوانندہ کے نادان کے بچار کہ شیک کے ہاسیں قہوہ دیوک انت کے من پارسی
 شش کلاس وانگ منی کاردرچکانی شودگ کے پکانی تیمارگ کے کچک کے جان کے
 شودگ انت پہ راستی تئی سرے سکت ہسدیک بوتگاں بلے نوں کہ چہ تئی ہلکیں
 کردے سرپد بوتگاں منی کینگ گوں بڑگی کے ارمان کے بدل بوتگ کے ہمے ودارے
 بوتگاں کہ گوں تو بہ ننداں کے دو نہیں دلانی دوتاں یکجاہ بہ کنیں۔

گنگوار کہ دجہم بوت گمشود چہ آئی و گو سستگیس زندہ کتے مالو مدار
 انت گوشت ے: جی ہو تو ہرچی اشکگ راست انت، بلے من ترا
 نوکیں ہالے دیاں کہ دو روچ و رندوتی گلزمین بلوچستان و روگا ہاں، من
 پہ ناچاری چہ وتی ڈیہہ و در کپتگاں و ہفتوں ہم پہ ناچاری و اتر کناں۔

گنگوار تئی میار و گناہ چے بوتگ کہ ناچار بوتگ ے دراٹھ یہہ بہ
 بے؟ گمشود و جت کت۔ منی بلوچ بیگ مستریں گناہے، من شاہ و
 بادشاہی و آہری روچاں تہران و شہد ربر جاہ و گوں لہتے سنکناں نند و نیاد
 کتگ ات کہ شاہ و ہلاپ و اتنت۔ ہما در گتاں ساواک و مردماں مارا
 گپت و لٹ و کٹ کت و شاہ و چگ و رند چہ بند بجاہ و آزات بوتیں و پہ
 بلوچ و بلوچستان و کارے بیگ کت۔ بازیں و ہدے چہ مے کار و نگوستگ
 ات کہ ملائی سپاہیگاں باز بلوچ گپت و کشت و بند بجاہاں و ورت اتنت و
 من چہ ملک و تنگ و دراٹھ یہہ بوتوں۔

گمشود و نستون سیدگارے چہ ڈبی و در کت و چہ پلن چا مہیں
 باکس و ڈیلے کشت ات و پہ ز پتاز پتی باکس و کشت و جت و سیدگار بن و ات و
 یک دو دم ے و طر کا پت و دوت ے و چیر بالادی کتنت و گوشت ے
 پہ تئی ہیال و سرکار بچگ و تئی گناہاں در گوز کنت؟ ہو منی سیاد و مردماں
 اے کار و بند و بست کتگ و من چہ و ت و سہ کاں کہ دراٹھ یہی و دوران و
 وچ کارے سرکار و ہلاپ و نہ کتگ و آ پیری بگوز و ہسد ہلاس بوتگ

انت ء من وتی ملک ء نیش کنناں ء منی پنج مزن بوتگ انت ء منی ہیال
 انت آیانی وانگ ء نیمگ ء دلگوش نور بکناں، گمشو دگئے ترا بکشاں چه بلاہ ء
 ترس ء بلاہ ء لاپ شر تر انت۔ من دانکہ کدی اے بدو ء قہوہ چی بباں، من
 وتی زند ء چار سال چه پگری ناجوڑی آں پہ دردنا کی ء سکی گوازیٹگ نوں منی
 آرام ء روج نزیک بیان انت، گمشو دو توجے کھئے؟

من ہج نہ گوشاں، من تئی وشحالی ء آرام ء لوٹوکاں، البت اے
 دراجیں وھد ء مدت ء اگر من بزانتیں تو چشمیں دانشورے ئے چه تئی
 زانت ء وتوں زبھر نہ کتگ ات۔ مزنیں گپ ہمیش انت آ وھد ء کہ تو
 آتگ ء من واب بوتگاں ء روج ء ہر کس وتی کار ء دلگوش بوتگ۔

برات گنگزار منی کتہ ء گوشدار: چنت سال پیش یک شپے مئے
 کلگ ء نزیک ء چنت تپنگی بلوچ ء سرکار ء چار سپاہی کشتگ ات، رند چه
 اے کار ء من گوں دگہ چنت بیگناہیں بلوچ ء گرگ بوتیں۔ من اش یک
 سالے ء بند بیجاہ ء دوردات ء مدام لٹ ء چوپ کت کہ تو گوں تپنگی آں
 ہو ر بوتگ ء، منی مردماں زاناں باریں چنت لکھ تمن دات ء من اش
 موک ات۔ منی سنگتے ء پہ ہزار منت ء پریات اے پتر بل (ویزا) چه ہھے
 نیک ء کچنگ نوں ناچاری انت ہر کارے من ء پر مائیت باید انت بہ کنناں
 کہ چه اود ء بند بیجاہ ء شر تر انت، بلے من ء یک دلوشی یے ہست انت۔
 چه شیک ء چاریں فلسپنی کاڑاں یلے برے برے من ء چنگ ء پوزک کنت

منی دل پہ ہمیشی ء ہم وش انت دگہ ہبرے ایش انت کہ من لُنڈے آں
دیزگا سانگ اول نہ کتگ، اگس شیک ء مہربانی بہ کتیں ء اے کُڑ پوزیں جنک
گول من ء سانگ بداتیں من سکت وشحال بوتگ اتاں، تو کہ گول آیاں
نزیک ترے چہ اے جنکاں کسے ء ترا اشارہ نہ کتگ؟ گنگزار ء چہ دل ء
جھلانکی ء ترندیں کندگے جت ء گوشت ءے: منی برات اے کُڑ پوز ء
پہل چہانی رند ء مہ کپ کہ تئی کار ء نیابت دل ء بدار بلکیں مے ڈیہہ وش
بیت گُڑا چہ وتی قوم ء ہمار چم ء شپار ملگوریں کاڑاں کول مولوی عبداللہ
پیشنی ء کہ مور گول ماہر اں اش نہ ڈکتیت، یکے ء سانگ ء بکن، اگس منی
پنت ء زورے درامدانی سانگ ء ہوس ء چہ سر ء دیر کن۔ اگس تو اے کار
کت آ ترا وتی ملک ء بارت ء درامدانی بندگی بے، اے وڑیں
سانکبندی ء بہ سوچ ء پہ شیک ء نیشوار کتگین ء دل ء مہ بند۔ برات گمشود من
ترا وتی زندگی ء یادے گوشاں ہما وهداں کہ من تہران ء شہدر بر جاہ ء
وانگ ء اتاں یک پارسی جتکے ء کہ سلکیں وشرنگے ات، باز جھد کت من ء
وتی کندیں ملگورانی بندگی بہ کنت، من ہم ورنائی ء جوش ء اتاں، البت
من وتی بہر چہ آ بمبہ ایں نود ء گپت، بلے آئی ء سانگ ء سور نہ من ات، تو
زاناں ہمتل جیہند ء سرگوست نہ اشکگ کہ پر تغالی سھر مودیں جنک ءے
گول نہر ء چپا لگوشاں مان بست کہ پیریں پت ء پہ آئی ء رد دیگ ء دیم
داتگ ات۔ گمشود جان درامدانی دود ءر بیدگ گول مے رسم ء روا جاں یکت

نہ انت، زانتکاریں بلوچ وتی گوال ء گول درامد ء شال ء مٹ نہ کنت۔
گمشود کہ وتومانے ء کپتگ ات، دمانے پگر ء رند گوشت ءے: واجہ گنگزار
اگس شمنے ءیمیں زانتکاریں پہ راج ء ہا ترا جھد ء تلاش بہ کشت شر تر نہ انت؟
ناوانندھیں بلوچانی رہشونی شمنے سر ء لازمی انت ء لکتھالیں بلوچان ء سر ء
سوج ء سک زلورت انت ء شمنے ڈولیں براتان شیکانی لوگ ء چلو پگ نہ
براہیت۔ شما باید انت راجی جہد بہ کن ات۔ اگس بلوچستان ء وتوا جھی ء
راہ ء نامراد بوت ء مر ت ات شمنے نام دانکہ ابد ماندگار بیت ء اگس سو بین
بوت ات چہ آشر تر ء گھتر۔ اگس زانتکاریں بلوچ باہند بہ کنت مے گونگیں
ہزاراں گول آیاں ہور ء ہمراہ بنت۔

برات گمشود من ترا چے بہ گوشاں، بلے اے ہبراں، ہبر ء بہ سنج ء
رند ء چہ دپ ء در شان کن۔ بلوچانی شورینگ ء حج کنگ مزینں کارے ء
ہنچنائیں ہبرے نہ انت، ہر کس دپ ء پڑ ء گتے کنت ء وتی راہ ء روت۔
برات گنگزار چہ اے کار ء کہ من ء تو کنگائیں گنوکی ء ابدالی ہزار
درجہ ء شر تر انت، بلے آئی ء ملکہ ہست انت کہ واہندے وت انت،
ایشانی درستیں ملک ء سر ڈگار بلوچستان ء یک کور کشے ء اندازہ ء نہ بیت ء منی
پیرک ء گوہگ انت ہما زمانگاں کہ مکران ء زرگواز کنگ ء چہ اوداں برنج،
گندم ء زرت زرتگ ء گول وتی نا، کاشک ء لوجراں وارنگ انت نوں
ہمایانی پھد مروچی مے ارباب گوہگ بنت کہ بے آیانی اجازت ء آپ

دارت نہ کنیں، بازیں بدوآں سدانی سد بلوچ آو رنگ کہ دورچہ شھر ء
 بازار ء پہ آیاں باگ ء بکچہ آباد کنگ ء انت ء آیان ء شش ماہ دانکہ سال ء
 پکار نہ دینت، آیانی کودکیں تیل، جنوز امیں مات ء بیوسیں پت ء برات پہ
 دیدار ء اش زرنٹ، توچے گشے اکس مئے پت ء پیروکی سر زمین ء ما اش پہ
 وشی بہ اشتیں ماے ڈو لیس ز پت ء زور سنگ ات، بلے ہو یک چیزے
 هست اداں مارا پہ تیر نہ کشت، لوگ، کارگس ء باگاں بند یگیں۔

تو راست گشے گمشود من چنت بلوچیں ورناء ہجآہ کاراں کہ باز
 ونگ اش ء شاہ ء زمانگ ء شریں کار ء واہند بوتگ انت، البت آیانی
 وانگ پارسی زبان ء بوتگ کہ دنیا ء ہج ملک ء آیان ء چلن نہ لذنت،
 پارسیاں تاچینگ انت ء پاکستان ء پاسے داتگ ء بدوآنی دست ء داتگ
 انت۔

کنگزار تو وانندھے، بلے من تراہبرے گوشاں، اے ملکاں
 باز ء ہجانی پادک گلام کتلیں بلوچانی ہڈانی سر ء ایرا انت ء اگاں آ گاہیں
 سسایے آیان ء پہ سرگ ء وادار بکت آ ہشکلیں گوشانی واہند بنت۔ باز
 بلوچ جیشاں کرنیل ء جرنیل ء سپاہیگ انت ء منی ڈو لیس دست شود،
 داشتہ ء چیر اسی باز انت۔

گمشود تی ہبر راست انت، بلے انگت ء شاہ اش انت ہمے بدو ء
 عرباں مکران ء مردمانی لاپ سیری چہ ہمیشاں انت، مکران ء ہریک

لوگے ء یک مردے ز لورہمے ملکان کار ء روزگار ء آ تلگ ء آ دگہ چہ ہمانی ء
کت ء نپ ء وتی زند ء تیلانک دیگ ء انت۔

کنگزار اداں منی دست ء بچارزی سہب ء شو میں کچک ء جان ء
شودگ ء اتاں انا گہا منی دست ء دپ جت ء ٹپی کت ء ٹیک ء
وشچا ملیں جنک ء گوں کیوتی لڈگ ء سیسوگی رپتار ء دو میں پنچ منی سر ء
جتت ء من ء میار یگ کت کہ تو کچک تاباں کتگ پہ ہمے ہاتراتی دست
ئے جائتگ!

گمشود منی برات اداں مارا جاندر اھیں ء ملکی کچک گسنت اودا
وتی ہکتیں سر زمین ء اود ء در آمد ء بے دبیں ہڑتہ میں کچک ء کسگ ء مرگ
الھی انت۔ مئے راج ء ورنا دژمنانی بکشا تگلیں سوگات ہیرو میں ء
زمینگیر کتگ انت۔ کنگزار ء گوں عابد آ سکانی ء اے گال ء وتی پاد تہت ء
سر ء تچک کتنت ء چادر ء دیما پردات:

اے کئی بچیک انت شپاد ء ترنت
پاد اش ترا مبل ء گزر انت
دست اش پہ دپارے تچک انت
پلیں دیم گماں کر چک کر چک انت
اے میریں چاکر ء چہروک انت
چہروک ء دل ء بندوک انت

دومی روج ءِ نکور بام ءِ ادار پنج ءِ گنگزار ءِ گمشود چہ و اب ءِ پادکت ءِ
 پہ رستی ءِ دزگلا ئیش بوتنت، گمشود دلمانگ ات دانکہ پالی پٹ ءِ آئی ءِ
 ہمراہ ءِ بہ روت، کہ اے کار بے شیک ءِ اجازت ءِ نہ بوتگ ات۔ پہ ہمیشا
 گوں گڈی ندرگ ءِ دانکہ دروازگ ءِ دپ ءِ آئی ءِ ہمراہ ءِ شت ءِ پداپہ
 ارمانی کوئی ءِ واترے کت۔

بالیگراب دیم پہ ہما ملک ءِ روان ات کہ گنگزار ءِ وتی مکیمی ملک
 ات ءِ ہم ملک نہ ات کہ پاس ءِ ہمودیگ ات ءِ آئی ءِ آملک ءِ زبان
 ہم نرائنگ ات، البت دتجم ات کہ کدار ءِ گوں انت، اگاں اود ءِ
 مردمانی زبان ءِ ہم مہ زانت کداروت آئی ءِ زبان انت ءِ آکارے ءِ کہ
 زرگوم ءِ گیگ مہ کنت ہج چیزے کت ءِ نہ کنت ءِ پدا آ انگریزی ءِ
 پختہ ات۔

بالیگراب ءِ عربانی زرپشت ءِ ترینت ءِ مکران زر ءِ برزا چہبار ءِ
 تیب ءِ تاچینوک ءِ آئی ءِ واگ کراچی ءِ نیمگ ءِ راست کت، بالیگراب
 تائی ایرلین ات ءِ سے چارکمان میان ءِ تنگ لنٹیں جنکاں گوں پلٹیں چکند ءِ
 آسکی گردن ءِ کرسیانی میان ءِ بارگ راہ ءِ روآ کتگ ات ءِ مساپر آپ ءِ
 تام کتگ اتنت، گنگزاروتی پیسری وژدلیانی ترانگ ءِ کپت، ہما و ہد ءِ کہ
 تہران ءِ بوتگ ات ءِ دل ءِ پڑام ات مکران زر تیب ءِ برزا گوں
 ترند آپ ءِ مجگ ءِ گرم دیاں کہ ہما دمان ءِ اگل ءِ ہٹکل ءِ نھر دات، نوں

سارے دل و رہشپاں مہ کپ۔ ہما و ہدی ترا ترند آپ و مٹنگ زہیت
 کہ بلوچ ایرلین و سوار بہ بنے، او کم کجا لکیں ناسر پداے زر کہ تو پہ واری و
 بڑگی کٹنگ انت، ایشانی کیسگ و اش مہ ریج و آحانی میان و تاب دہیک و
 کبھی رہار و رد و مہ ور۔

کنگزار و ترند آپ و ہیال درگوزکت و چہ دریگ و شیشگ و
 چہبار و نیمگ و چمٹانکے دات کہ اود و دتہ و مزنیں آپی گراب و منور و
 ڈولداریں سنیل و سپاہ و لانچک ننگر انت و دور چہ آ دتہ و بنٹاں لہت
 یکدار و داریں لانچک تیاب و ریکاں روتا پ گرگا انت۔ آئی و زانت
 چہبار و بڑگیں میدانگ انت کہ ہر و ہد و سرکار آیان و اجازت دنت،
 ماہیگ کشی و رونت و و اتز و و ہد و آیانی ماہیگاں پہ کتریں نھر و بہا و ہمودا
 زر و چنگرنت و ایران و ایدگ شہران دیم دینت۔ چہبار پیش چہ پہلوی
 حکومت و آزات و و تسریں مکران و بندنے بوتگ۔ چہبار و گور و چانی
 نیمگ و تمیں و کلات و بند آئی و چماں کپت کہ تیاب و کوهستگی بلندی و لکت
 ات و کنگزار ہماز مانگ و یاد و کپت کہ سلطان محمود اوگان و بیچ سلطان مسعود
 غزنوی و سال ۴۲۵ ہزاں یک ہزار سال پیش یک برے اے بنپاری
 بندن و سر و ارش کنگ ات کہ چیزے و ہد و رند بلوچاں آئی و والی کشت و
 آئی و واہگدار جت و تاجینت انت (۱)۔ پدا بلوچی دور و باری و ہما یاد و
 کپت کہ پانصد سال و پیش ہمتل جیند و چا کر کولوائی و نکیب چک ہمے

بندن ء کشک ات ء چا کر ء کلوہ ء پیگام داتگ ات کہ پہ زنگباری نکلیب
چکت ء پیر ء چہ بسول ڈاچیاں رمیناں کہ جت اش من بیان ء چا بک
شیرازی ء مہمل ء پتہ داتگ ات کہ منی بگت ماں باگیں سور کمب ء چرنت ء
مزن پھریں واجہاں گون انت ء من چہ ہدا شر ء ہدت لوٹاں۔ منی
پیردپیں زہم ماں جنگ ء پہ جنگ ء نروڈتیت ء سطر ہتمیں بلوچ بے مڑ ء
گلکیش ء وتی سخان ترانہ دینت۔ تیس دوریں زما نگان ہند، عمان ء مکہ،
عدن ء مسقط ء مزینیں شاہراہ ء یک مزینیں بہپاری، بجاہ ء بند نے بوتگ کہ چہ
آملکاں اود ء سامان بر ء آر بوتگ ء چہ مکر ان ء شکر دیم دیگ بوتگ۔

گنگزار ء ہیال کت آہم دورے بوتگ ء مردوچی ہم وھدیں کہ
گجر پارسی ء سپاہیگ ہر بلوچے ء کہ تیس یراہ ء بہ گوزیت پاترپ دینت ء
چہ آئی ء جت کت کجاروئے؟ ماشین ء سواریں مردم دڑیں بلوچ نہ
انت؟ یا کہ سور کمی ہشتریاں کہ پہ ماہیگ ء واد ء زورگ ء یہتگ انت،
نقراں بندت ء آیاں چنت روج ء بے وردن ء دارنت کہ شما پہ تپنگی
بلوچاں کہ مے سپاہیگاں کشک ء انت وردن برات۔ گنگزار چھبار ء
رودراتکی تیاب ء تیسکو پان ء نزیک ء ہاریں بندن ء ترانگ ء کپت کہ
اسکندر ء ارش ء وھد ء اوچہ آئی ء پیش مزینیں بند نے بوتگ کہ مردوچی تھنا
ماں کتاباں آئی ء نام ء نشان پشت کچگ۔

گنگزار ء راستی کش ء کرسی ء سر ء مرد ء کہ ترند آپ سٹنگ ات ء

سرامازات چہ آئی ءء جست کت، منی همسپر ترا چون انت کہ هیالانی زرء
بڈتگ ءء! ءء چم ات رتچکلیں زمین ءء سکت انت ءء دل ءء جیردگائے؟ تنی
چنت بوجیگ زرء وارنگ؟ تو منی نشء ءء توک ءء مشوک ریچگائے۔ من
گوشاں کدھے ترند آپ پہ ترا بیارنت، چہ اے سیرگلیں ڈنانی چارگ ءء
وہم ءء هیال ءء ترا سوتے نہ رسیت، گنگزار ءء چک تاب دات ءء گوشت ءء:
من وتی گلیں سرزمین ءء چارگا آں، اے دمگ ءء باہو ءء دشتیاری گوشت
کہ درامدیں پارسیاں پہ وتی من ءء باہو ءء کورء ماں پیشن ءء سدء بندے
بتگ، بلے پیش چہ ایشی ءء کہ آپ اے دمگ ءء زیناں سیراب ءء مملگزار بہ
کنت، گجراں زمین چکو رگپنگ انت ءء پہ بازیں نھر ءء بھاء گوں دگہ گجراں
بھاکنگا انت ءء چنت جاہ ءء پوجی بنجاہ جوڑینگ ءء انت ءء بلوچاں پہ ترگت ءء
اوداں نیلنت، اودء بلوچ ءء جدگال پہ بڑگی ءء واری وتی زندء گوازیگ ءء
انت، آیانی ورگی آپ ہو رء گوارگیں آپ انت کہ سالے دوسال ءء
اندازہ ءء مزنیں کلاں کہ ہوئگ گوشت ایش جم بیت کہ روچاں بنی آدم،
ہشتر، گامیش، کچک ءء گرگ وتی شق ءء توسیعت ءء شپاں تو لگ، روباہ ءء
اید کہ رستر چہ آ آپ ءء ورنٹ ءء پادء برز کھت ءء آئی ءء تہا میزنت ءء اودء بے
وسیں بلوچ وڑ وڑیں ناجوڑیانی آماج انت۔ منی ولجہ ترند آپ ءء ورگ ترا
زیمیت کہ سوٹ ءء بوٹ ءء ءء ڈوڈلداریں ثانی تنی گردن ءء براہ انت، پدا
گوشت ءء بچار آ بریس، پسابدن ءء جیونی انت ءء دیما گوادر،

پسینی، اور ماڑہ کراچی انتہاے درستی بدن بلوچانیک انت، بلے
 مروچی من تراچے بگوشاں کہ..... مزل پھر میں شیر گریشگ ء کپتگ ء تھی
 انت ء ویلاک ء درامدیں مشک تچ ء میدان ء انت ء گوں آئی ء دمب ء
 لیب کعت، آچہ اے ہیال ء بے ترانگ انت کہ شیر ء ٹپ دراہ بنت ء پہ
 بد بو ء ویلاکیں مشک ء ہر اہیں انجامے دیما کیت۔

بالیکراب گوادر ء برزا سر بوت ء کنگوار ء وتی کش ء مرد ء دلگوش
 وتی نیمگ ء تزینت ء آئی ء سھر میں ٹیلگ ء چارت ء گوشت ء:
 وحد کیں زمانگاں گوادر ء بازیں کتہ سر ء کپتگ کہ من یکتے چہ آیاں ترا
 گوشاں ء اے ہما وحدات کہ مشکت ء دو برات پہ حکومتی ء جنگ بوتنت،
 براتے ء آدگہ برات چہ حکومتی ء کش ات ء آئی ء کہ اوداوتی نندگ ء غوم
 نہ دیست وتی گین ء چڈایگ ء مکران ء آتک ء بلوچانی باھوٹ بوت۔
 بلوچستان ء بلوچیں حکمران ء آ پہ عزت ء احترام ء وشا تک کت ء گوادر ء
 نندگ ء اے بدن ء آمدنی پہ ہدار کی تتلکیں امام ء دات دانکہ وتی غوم ء
 وش بکنت، چنت وحد ء رند آ واجہ پدا مشکت ء بادشاہ بوت ء اے ہما
 وحدات کہ بلوچستان ء حکمران چہ دنیا ء شتگ ات ء دنیا دگہ ڈولے ء بوتگ
 ات، واجہیں امام ء گوادر پشت ء کش ات ء امانت خیانت بوت۔
 پاکستان ء جوڑینگ ء رند سال ۱۹۵۸ ء پاکستان ء جرنیلاں چہ مشکت ء
 بادشاہ ء گوادر دہ ملیون ڈالر ء پہ بھازرت ء قرار ملارے کت اش کہ گوادر ء

بلوچاں مشکت ۽ پونج ۽ برتی بکنت۔ البت اے درستیں تچ ۽ تاج ۽ دے ۽
 زوراں انگریز ۽ رھشونی ۽ ہنر گون بوتگ۔ منی ہمسپر دکہ ترا چے بگوشاں،
 گنجیں گوادر ہم چہ دست ۽ شت۔

آ مرد کہ مزل ہو ۽ پوجی بنجاھے ۽ کار ۽ ات ۽ نونوں پہ موکل وتی
 ملک ۽ روگ ۽ ات، گنگزار ۽ زہرا زہری چارت ۽ گوشت ۽: اڑے
 بلوچک تو پہ آ جاہ ۽ نہ رستگ ۽ کہ بلوچستان ۽ سیاست ۽ باواست ۽ بکن
 ۽، پہ تو عربانی پس چارینی ۽ آھانی حیشاں سپاہیگی ۽ ایرانی ملا ۽ گلای شتر
 انت، من زاناں تی مکسد چہ اے کیاں چے انت۔ من ترا گوشاں وتی
 دپ ۽ بدار ۽ کراچی ۽ بالی پٹ ۽ وتی دپ ۽ دیماں گوات مہ دیا نین۔ مانوں
 مملکت ہدادات پاک سر زمین ۽ مان بوتگیں من ترا سر پد کناں پہ ایرانی
 بلوچانی جنگ ۽ کشگ ۽ تا چینگ ۽ پاری وت تیار ۽ چالاک انت، اکس پاک
 سر زمین ۽ بابت ۽ کیشتر بہ کُشے ہمدال لوسان ات گوات دیاں۔ گنگزار کہ
 چہ مرد ۽ پاترا پاں ہوم کپتگ ات، پتہ ۽ دات، اگاں من تی پنجاب ۽
 یہتاں منی دپ ۽ لوساں گوات بہ دے، من بلوچستان ۽ بارو ۽ گپ ۽ آں ۽
 پہ ہبر ۽ منی زبان بُرگی انت!

مرد ۽ دکہ کدھے ترند آپ لونا نینت ۽ یک ہول ۽ تنگ ات، من
 ترا کُشاں دکہ ہج مہ کُش ۽ پہ ترندی دست دیمے ہر دیں ٹیبل ۽ جت ۽
 گوشت ۽ او شپانک گوادر ۽ بارو ۽ ہج مہ کُش کہ زبان ات بُراں۔ چہ

اے گپاں رند بالیگراب ء دو مردم آ یانی نزیک ء سر بوت ء جُست اش کت
شمئے جنجال چے ء سر ء انت کہ مساپرانی وهد ء ناسینگ ء ات؟ سرمازین
مرد ء گوشت اے مرد ء منی سر ء ماش ء هوش کتگ کہ اے سر زمین بلوچاننگ
انت ء من ہرچی آئی ء دلالت کناں سر پد نہ بیت کہ مشک ء روپگ ء
سات ء آؤرتگ۔

گنگزار ء پتہ دات، چونہ انت اے مرد گوشت آئی ء پیسر ء من ء
ہبر ء پر ماتنگ، من اے مرد پہ بہہ نہ چار تگ ء منی ہیال گوں آ کوہ ء ڈاکاں
بوتگ کہ من ء پہ چارگ ء پگر ء نہ اشنگ ء۔ آئی ء من ء پاتراپ داتگ ء
کراچی ء بالی پٹ ء من ء گرا میدیت۔ آیاں گوشت بالیگراب ء جاک ء
کوکار ء اجازت نہ انت۔ شمارا ہرچی کنگی انت وهد یکہ منزل ء سر بوت
ات اودا بکن ات۔ اداں بلوچستان ء پاکستان نہ انت، اے تائی ایرلین ء
بالیگراب انت، دگرے ء سر سرینت ء میزاں میزان ء گوشت اے پہ ننگلیں
ہر ء سواری ء آئی ء کروچکارگ ء شتر انت۔

دوئیں مرداں سرمازیں مرد بالیگراب ء دومی تہک ء برت کہ
ہاسیں کوئی یے ات کہ اودا دو برز کدے میں مردم ہتگ ات کہ پتے انگریزے
ات ء آدگ امریکہ ء مردم ات۔ برز کدے چلمر کیں امریکہ ای مرد ء گوں
پنجابی ء گوشت ماترا گوشیں مردوچی دنیا بدل بوتگ ء دیما کی شتریں بدلی ہنگی
انت امریکہ ء اسرائیل گوں ایران ء نہ وٹس انت ء بلوچستان ء بلوچ گوں

سرکارِ جنگِ انت، البت آ گوشت بلوچ تریاک و ہیر و نمین و شکی و
کنگِ انت، پہ ہمے ہا ترا ما آیان و جنگِ انت، بلے اے ڈول و نہ انت
بلوچ پہ وتی آزاتی و جنگِ انت۔ بلوچانی دود و ریدگ و زبان چہ
پارسیاں جدا انت و نیکراہ و دین و گوں عرباں یکت انت، ہالہ و وھد و
عرب آسانی پشتیان بنت، چیا کہ ایران و سرکار وتی باھند و عربانی ملک و
سرکنگ و وتی ڈولیس حکومت اوداں جوڑینگ لوئنت۔ ایران و سرکار پہ
اسرائیل و فلسطینیانی سہل و تران و ڈنگر دور دینگ و انت۔ عراقی چہ بازیں
سالاں ساری بلوچانی دوست انت و اوداں بلاہ و بتراش ہست انت۔
بلوچ اگاں چالاکی بہ کھت ہند پہ پاکستان و کشمیر و کست و آھان و مدت
ہم کنت۔ انگریز و کہ زنوک و، ریش پر ات آئی چارت و گوشت من
اشکت تو گوں بلوچ و گوشت مملکت ہد ادات، وتی ہا مگیں دپ و چلا پکے
نہ جنت، اے مملکت ما و شرکت و آئی و ہر و جگ ہم مزینں کارے نہ انت۔
تو کراچی و ہالت و نزانے کہ مہاجر دلامنگ ات دگہ ہنگ کنگے بہ
جوڑیہت۔ تنی جگ شراب و ہوشینگ کہ بلوچ ات گز و پاتراپاں مان
بتگ، مئے تجربت انت بلوچ و گردن پہ جی و جان و گوں بندیک و گھتر
بگ بیت۔

بالیکراب و برز گوش و جارجت کہ مئے منزل نزیک بیان انت،
کریقاں بند ات و سیدگاراں بہ کش ات و پشت و گوں کرسی و تگہ بہ

دست۔

دیر نہ گوشت کہ بالیگراب ء پادکاں کراچی ء بالی پٹ

امبازکت۔

بالی پٹ ء کارگس ء سیاہ تاب ء جان ء پڑیں مردے ء گنگزار ء
 پاس ء تاک لیٹینت ء ایدیم ء آدیم کنتت ء گوشت ء ترا پنج ہزار دیگی
 انت کہ تورؤگ ء وهد ء بنک ء زرا ایر نہ کنگ، گنگزار ء چہ پنچیں لنگانی
 پیشدارگ ء زانت کہ ۵ ہزار لوٹیت ء آئی ء وتی بلوچیں براتے ء کنہ
 گیر آہت کہ یک رندے ہمے بالی پٹ والا یاں پہ اے ہاترا کہ گوشتگ
 ات ء من بلوچے آں ء اے ملک ء نندو کاں من چیا شہارا زربہ دیاں،
 آہاں تھاریں کوئی یے ء دانکہ لٹ ء وارنگ ات جنگ ات اش ء پدا
 گوشتگ ات اش مازانیں اے پاس توچہ پیم ء کچنگ۔ تو پاکستان ء بلوچے
 نہ ء، تئی ڈؤل ڈیل ء رنگ ء رپتار ء ماشری ء زانیں گجریں ملا یاں ترا
 تاچینگ ء تولیاری ء سانگ کنگ ء نوں مزں ہو ء روآ کنگائے، پہ ہمے
 ہاترا گنگزار ء کشاد کشادی ء ۵ ہزار کش ات ء بامرد ء پہ چیر پناہمی چہ
 آئی ء دست ء گپت انت ء پہ زپتاز پتی پاس ء مھرے جت ء ء دگرے ء
 نیمگ ء چمکے جت ء۔

گنگزار ء مال ء متاہ یک جاپانی ڈؤلداریں پتی یے ات کہ دومی
 مردم ء دپ پچ کت ء تہہ ء سامان ء پچ ء لباس سر ء چیر کنتت ء پہ چیر دکائی

دوئیں موردانگ لکت کتت ء ہرء گوشانی ڈؤل ء سرینت انت، گنگزار ء سر
 کچ وارت کہ دوہزار لوہیت ء دل ء کنگ ء ات کہ اے دوئیں موردانگ
 سوہندی ء نشانی انت وھد یکہ قومے آزاتی لوہیت آھاں برز کنت، بلے
 ہو پہ اے مرد ء سوہندی یے ات، آئی ء پہ اشتاپی دوہزاری کہ دراجکائی
 پیٹنگ اتنت، بامرد ء دست ء اتنت ء آئی ء اسپتیں کشکے پیتی عبڈ ء کش
 ات بزاں اے مرد ء اجازت انت چہ دروازگ ء در بہ کپیت کہ سرکار ء ھت
 آئی ء دانگ انت!

گنگزار وھد رکائی ڈن ء در کپت ء انگر ء انگر ء چارت، بلکس
 ہجارو کے بہ گندیت، کتے کہ دیماشت سے مرد آئی ء دیما دراتک، یکے ء
 برتہ دیہیں کلاھے سر ء ات، دومی بالادستیں کورے ات ء چکن دوچیں کوش
 ء پا ء ات کہ سر اش بارگ ء توسک ء زوم ء دمب ء ڈؤل ء چنگ
 اتنت ء سیمی ء سر باھو ء دشتیاری ء سناپیں کر کوآنی وژا دراج ات، سہیناں
 گنگزار چاگردکت کہ کجارو ءے؟ مئے کر یہی گاڑی تیار انت، یکے ء راستی
 دست، دگرے ء چتی دست کپتگ ات ء برتہ دیہیں کلاھی کہ پٹگ ء
 جان ء پڑیں مردے ات، آئی ء رند ء کپتگ ات ء ہر کس وئی زبان ء
 گپ ء ات ء گنگزار چہ آھانی کپت ء تراناں نزاہتکار ات کہ ہمے درگت ء
 چارمی کھئے چہ آزمان ء نازل بوت ء آئی ء دیما اوشتات ء گوشت ءے:
 ہاں برات بہ گش ترا کجارو گی انت؟ گنگزار ء گلے چامپ ات ء اشارہ

کت: تو اول اے مردکاں بہ گلئیں گڑامدیگ ءتئی سودا بیت۔ چارمی ءدیم
 گوں سہینان کت ءگوشت ء: پر چامنی برات ءرند ء کچنگ ات۔ اے
 منی ہکت ءھلاریں برات انت ءمن پہ آئی ءبرگ ء آتکگاں، دیربعت چہ
 منی دیما۔ اے مرد کہ نام ء سنگرات سیہ تائیں ورنایے ات ءچچی گوش ء
 سھر ء سھر دیں دڑے لونجان ات۔ گنگزار ء دل ء گوشت اے وتیکیں اگاں
 کشیت بلے روج ء سر ء دؤرنہ دنت۔ پدا آسر پدات کہ اے دڑاے وڑیں
 مردماں پہ اے ہاترا گوش ء انت اگہ جاھے جنگ ء چوپے ء جنگ
 بوتنت ء بے بلاھ مرتنت دڑ آہانی کپن ء بہا انت ء کراچی ء درتیں
 باسکو پانی دپ ء ڈاڈائی ء ہمے مزن با سھر کنگ ء انت۔

سنگر ء گنگزار مزنیں ودار جاہ ء دراجیں دار ء کرسی ء سر ء
 نندارینت ء جت ء کت: سارتیں ورے یا گر میں؟

سچ نہ وراں، تو دگہ کارے منی ہاترا بکن، من دلما نگاں مروچی
 مکران ء بہ رواں۔ تئی منت واراں یک ٹکٹے پہ من شوہاز بکن۔

سنگر ء دوئیں لنگک دراج کتت ء دانگے سیدگار لوٹت، دوئیناں
 سیدگار دپ ء ات ء ٹکٹ ء وہم ء ہیال ء اتنت۔

تو ہمدان بہ نند من وتی ء تئی تالھ ء گوں آ شیشگ بند ء تہہ ء مرد ء
 بہت ء میٹریناں باریں کئے کثیت۔ بیچ دمان ء رند سنگر ء و اتر کت ء پہنامی
 کپ ء لگت ات، یک ٹکٹے پہ ہزار منت ء سنت من بیچ کچنگ ء اے ملک

ورکھیک انت، ہنی کیمت ۶۰۰ انت ء آہز ارکھدار لوہیت، اگہ تو بازار ء بہ
 روئے بلکیں پہ باندا ت یا پوشی ترا بہ رسیت ء بازار ء بہا چہ ایشی ء کیشتر بیت
 من گوشاں ہمیشی ء بہ زور شر تر انت و اجہ ہداوشی یے بیاریت انہی تو وتی
 لوگ ء رسے۔ منی کلکت ء پکشیس ء مہ شمش ماہمے ڈو لیس براتانی اوست ء
 امیت ء اداں نھتکیں ء اگہ من اداں مہ بوتیناں زاناں آ کلاہی، چھیلی ء
 کر کوہر ء ترایلہ داتگ ات، بلے ہدا ء مہربانی انت اے ملک ء ہر مردے ء
 چم و ہدیکہ منی یکیں در ء بہ کپیت آ در ستیں حساب ء کتاباں کنت ء آگاں
 کد پیلے ء زور مند بہ بیت، ہدا ء حکم ء وتی گوشاں جہل کنت ء رو ت۔

ساہت یا زودہ ء کہ کنگزار دیم پہ مکسد ء روگی ات، بالی پت ء
 ودار جاہ ء نشت ء برے برے سنگر ء آئی ء ہالچونی کت ء اے و ہدا ء دگہ
 چنت بلوچ ء کار کہ چہ ڈنی ملاں یہتگ اتنت گوم ء گیگ کنت، کنگزار ء
 دوسد کلدار ء یک وشبوئیں ادو کلنے آئی ء دات ء پہ بالیگراب ء سوار بیگ ء
 توک ء شت۔

کنگزار فو کر بالیگراب ء سوارات ء بروتاں کانٹ کنگ ء ات ء
 چم ء بلوچستان ء سیر لکیں ڈن ء برزیں ہسار ء ماتبنداں سکت اتنت،
 دل ء گوشت ء اے سیاہ ڈن ء چیر چہ کدرتی بکشا تگیں چیزاں چوکہ
 نپت، زگال ء پڑ انت ء اے ترشتیں تلارانی دلبد ء تلاء، نگرہ ء اورانیم
 ترپک ء انت، اگہ آ در گجگ بہ بنت مے لکتبالیں راج ہجت نہ انت

عربانی ہشتر اں بچارینیت یا آہانی پونج ء حیشاں سپاہیگ بہ بنت ء
 وھد یکہ آئی ء چم ہنگول ء نمھنگ ء دورسریں کور ء کپنت کہ دویمینانی چول
 ہرک جنناں دیم پہ سوریں زر ء سرا جھلا دانتت پداھیال ء گورجت،
 ہو گنگزار اوداں بچاراگہ اے کورانی دپ ء ہار بند ء آپ بند جوڑینگ بہ
 بیت ہمے کورد پانی زمینانی میگ ء دگہ آمدنی مزن سور ء ملاں بسن انت کہ
 اوداں دیم دیگ بہ بوتمن انت ء مے راج آباد ء وشھال بوتگ ات۔ مے
 لگتھال ء نزاہنکاریں راج ء پہ ناچاری وتی کیلگ ء میتاپ یلہ داتگ
 انت ء آھشک ء ریکسراں پادشپاد ء ترگ ء انت ء پہ بدو ء ہاتراریکاں ہج
 کوچنت دانکہ گوجکے بہ گرنٹ ء پہ آئی ء کباب بہ کھت۔

بالیکراب ء کیچ ء آ زمان ء سے رند ء شھر ء چاگرد ء ترمانترکت ء
 مساپرھیران اتنت کہ پرچانہ نندیت۔ دمانے ء رند چہ بزرگوش ء کاڑے ء
 توار اشکنگ بوت، مڑاھداریں مساپراں، برات ء گھاراں دلگوش بہ داریت
 بالیکراب ء پادک لونجان نہ بیگ ء انت، ماچہ شماوز بندی کنیں چہ وتی
 جاگہاں پادمہ یا ات۔ کمر پھاں مھر مھر ء بہ بند ات، انشا اللہ ہیر بیت، مے
 زبردستیں کارکنوک جھد ء انت ء بالیکراب ء پادکاں درگیچ انت، باز رند ء
 اے پیم ء بوتگ ء مے چالاک ء زبردستیں انجینتر اں وتی کمال پیش
 دھنگ۔ چہ اے حال ء اشکنگ ء کئے دلاپ نہ بیت۔ ہر کس گوں وت ء
 ات۔

پکے ء گوشت: واجبہ ہدا ا کہ من چہ اے کلن ء چٹناں من ء تئی
 سوگند انت کہ چکس ء سر ء زپت ء زور نہ کنناں ء سی روج ء روچک ء پنچ
 وهد ء نماز دانکہ زندگی ء کڈی روچاں کزانہ بیت۔
 دگرے ء گوشت: یا شے ہارین۔

یامالی سر ء واجبہ منی کار ء کائیگرتئی نام ء ہیرات انت۔
 سیمی ء گوشت: یا سکی شہباز قلندر ا کہ چہ اے ہوپ ء بہ پختاں،
 یک ماہے تئی درگاہ ء داریں تیزی گورا کنناں ء پادشپاء اود ء ملن گانی ڈول ء
 زرگرنناں۔

چارمی ء دست کوھے ء نیمگ ء دراج کت یا کوہ مراد ماتئی
 باھوئیں۔

پنجمی: یا پیرانی پیر ء یا شے گریب شاہ مارادت بے۔
 ہمے درگت ء وش گنئیں ملایے کہ دیم دیم ء ہتگ ات بانگ ء
 الھان چست کت ء رند چہ بانگ ء سلات ء مساپرانی و لگوش ء وتی
 نیمگ ء ترینت، مڑاھد اریں برات ء آریزیں گھاراں وهد ر مہ بمت
 مرک ء زند واجبہ ہدا ء دست ء انت ء سکتی ء وهد ء چہ آئی ء شموشکار مہ بمت
 آکارے کہ واجبہ ہدا بلوئیت پیر، غوس ء قلندر آئی ء ترینت کت نہ کنت،
 ہرکس وتی وس ء واک ء چیزے ہدا ء نام ء پہ مسیتاں ہیرات بکن ات کہ
 آہرت ء دزگیر بیت ء انشا اللہ تعالیٰ آئی ء حکم ء بالیگراب ء پادک لونجان

بنت۔ نراناں باریں بالیگراب ء تاچینوک ء کہ اے شیطان ء چرک ء
آزمان ء تاچینگ ء انت دز نماز ء کپتگ یانہ واجہ ہدا ہنچشیں وھد ء وتی
کدرت ء پیش داریت۔

بالیگراب سک برزاشتگ ات وجہد کنوک وتی کار ء گلائیش اتنت
ورنایے کہ دمب دمب ء نشتگ ات گال ء آ تک : مڑاھد اریں بلوچاں
دلگوش بہ دارت مرک یہ ہمک کس ء یک روچے کنیت ، من چہ شمالوٹاں ملء
ھبر ء دلگوش مہ دارت بلکیں بالیگراب ء پادک لونجان بوتنت ، ھج کس وتی
چ ء ڈگار ، مال ء دلوتاں پہ مسیتاں ھیرات مکن ات ، داد مراد ء مات ء وتی
ناجوڑیں ھج چار باہ ء قلند ء درگاہ ء باھوٹ کت ء ھیچتان ء درستیں کٹ ء
کمائی کہ بحرین ء پونج ء ات پہ پکیر ، در بیش ء ملایانی بند ء تائیداں بہرکت ،
چے بگوشاں داد مراد مرگ ء امباز کت ء مر ت۔ اے وڑیں بالیگراب ء کہ
ماسواریں دنیا ء ھج ملک ء کار بندگ نہ بنت ، بلے اداں پہ شزارمی ء دل سیاھی
کار گرگ بنت ء چنت وھد ء پیش بلکیں شمارا یاد انت یکتے چہ اے
بالیگراباں ملک ء کتھی دمگ ء گلگت ء کپت ء دنیگا ھج کس نرانت سواریں
مردم مر ت انت یا زندگ انت ، بالیگراب ء چندے دست ء نہ کپت ، منی
ھبر ء بہ زورات دست ء گت ء بکن ات ء پچارت ھر کس مرگی انت بلن
ء مریت ء اے درستیں مردمانی ھون بہا باید انت چہ سرکار ء گرگ بہ
بنت۔

ملاء چک ماٹزینت و گوشت ے: ہو شہابی ایس او وورنا انگت ے
 چہ شہتان ے ہر ے ایر نہ کپ ات ے پداوتی کش ے طالب علم ے چارت ے درود ے
 وانگ ے دلگوش بوتنت۔

گنگزار ے چہ وتی کش ے مرد ے بخت کت تی نام کئے انت ے کتام
 ملک ے ننگ ے؟ آئی ے پتہ دات منی نام ے آس ماندار من ترا چے بکشاں
 منی ہکلیں نام دلپل انت ے پتوچ ے نندو کاں ے ٹکٹ ے منی نام جان محمد انت،
 اگہ بے بلا چہ اے کل ے نہ چٹھیں ے مرتیں کئے زانت من دلپلاں۔

واجہ دلپل مے درستانی نام وتی نہ انت، منی ہکلیں نام گنگزار
 انت ے ٹکٹ ے شہمیر ے نام نیسگ بوتگ ے گہہ ے نندو کاں۔ اگہ بالیگراب ے
 پادک در کپنتت و ہیر، اگاں ناں بلکیں تو نہ مرتے گڑا منی مرک ے ہال ے منی
 سیا د ے مرد ماں سہیگ بکن۔ پیریں جنینے کہ آیانی نزیک ے ننگ ات، وتی
 ٹکٹ گنگزار ے دات، گنگزار ہیران ے ہبکہ بوت کہ آئی ے نام دین محمد ات۔
 بلک ے گوشت پیکی دی منی نام زرنار انت ے سر باز ے نندو کاں ے النور ہوٹل ے
 دلا ر ے چم نایاں کپتگ انت کہ جنین ے مردین گندیت!

بالیگراب چہروران ات ے چہ برزگوش ے مساپراں دلبدی دمیگ ے
 اتنت۔ کچ ے میری کلات ے پرشتگیں دیوال بالیگراب ے گیر دیگ ے ات ے
 تربت ے شہر ے ہال شنگ بوت کہ بالیگراب ے پادک لونجان نہ بنت،
 پیرز الے ے کہ دست چمانی پشت ے روچ ے لیگار داتگ ات ے چک ے

برزادی ء بے دنائیں دپ ءے پیچ ات گوشت ءے: ہر دیں شلی تئی چم
 رژنا تر انت تو بچار ریز تالیں بالیگر اب ء پادک لونجان نہ انت؟ شلی ء
 گوشت بیچار گیں بلک آئی ء سینگ چہ میت ء ساپ تر انت، بلک ء
 گوشت، زاناں باریں منی نماسگ گون انت یا نہ، آئی ء مرید کراچی ء
 برنگ ات ء مرید چہ حج ء سر ء کچنگ ء چئی پاد ءے پر شنگ ات۔ بلک ء
 پداچک برزادی کت ء گوشت: واجہ ہداکس پادک لونجان بہ بنت من وہ
 روچ ء روچک داراں۔

بالیگر اب ء مردمانی چم زمین ء اتنت ء تربت ء مردمانی چم
 آزمان ء ء ناظم ء دور گند چمان ات ء بان ء برزا ابالیگر اب ء بے پادکیں
 سینگ ء چارگ ء ات۔ کہ انا گہاوش لبزیں جنکے ء تو ار چہ برز گوش ء گوشاں
 کپت۔ عزتمندیں مساپراں دلگوش بہ دارا ات من اے وشیں ہال ء شمارا
 دیاں کہ پادک لونجان بوتنت ء بالیگر اب چنت دمان ء رند تربت ء بالی
 پٹ ء ندیت۔

وہدیکہ بالیگر اب زمین ء نشت بازیں مردماں کہ آہانی میان ء
 پیر ء ورناء جنین ء مردین ہور اتنت، وتی ارس اش پہک کتنت ء چاپ ء
 ہاھلہ حج ات ء شادھی تیلان گز ات۔

کنگزار تو یوتا جیپ ء سوار بوت ء دیم پہ مند ء سرگپت۔ جیپ ء
 تربت ء شھر پدا ترینت ء نمھنگ ء کورنزی یک بیان ات کہ کنگزار ء سادے

دیسٹ کہ سرے راہ چپ و دو می سرے راست و بستگ ات و
 دو مردم کا پار و چیرا ہر دیں پتی یے دیما ات۔ جیپ اوشتات و یکے چہ آ
 مرداں نزیک آ تک و سواریں مردم وے چارتنٹ و گوشت وے: یک،
 دو، سے، چار و پنج، شہا ایرانی ات و نرے پنجاہ کلد ار بہ دت۔ گنگزار و چہ
 جیپ و تا چینیوک و جست کت اے چونیں سر و سورتیں من ایرانی یے
 نیاں من بلوچے آں۔ اے مردم اے کلد اراں پر چا لوٹت۔ پتی والا
 گنگزار و کش و ماثر ات، ترا گوشاں من اے ساد سالاے چار لکھ کلد ار چہ
 حکومت و ٹیکہ زرتگ تووت براتے وے چہ تو پنجاہ گراں، ایرانی و پنجاہ پیاہی
 کپن و ما کشیں ماچہ اے زراں راہ و سڑک و بنائیں۔

گنگزار و گوشت ہو من گندگا ہاں اے سڑک پکا انت، اگہ روگن
 بہ رتیج وے روپک بیت! پنجاہی پھجر اے کلن و بلیں راہ و وتی سرین و
 مھرگاں نہ پروشائین انت و بلوچستان و سیہ ڈقانی چارگ و نیابت، مے
 بلوچانی چم کورانت..... و ایرانی پہ بالیگراب و روآ کعت۔

پتی والاے گوشت، من ہما ایرانیاں گوشاں کہ پہ دڑی کاہنت و وتی
 حکومت و ہلاپ و انت۔ گنگزار و گوشت: منی برات من دنیا و ہج کڈ و نہ
 اہلنگ و نہ دیستگ کہ یکے سادے پہ چار لکھ ٹیکہ بکت، و وتی قوم و راج و
 بہ پکت و من مندی مردے آں و پنجاہ کلد ارنڈیاں۔

پتی والاے پتی سے چار رند و جہل و برزکت کہ ززانی چلیک

چلاک درستاں اشکت آئی ء سرجیپ ء گوازینت ء گوشت ء منی
 ٹھہاریں برات من مند ء گوازیگی تپلاں، بجاہ کاراں من ء رومہ دئے،
 پنجاہیناں بہ دئے، اگاں ناں ناظم ء ہال دیاں ء جیپ ء چالان کنناں،
 ہدا ء شکر ء بگر کہ چہ کراچی ء ماشین راہ ء نہ یتلگ ء!

جیپ ء تاچینوک ء گنگزار ء پاد ء چونڈ کے پاجت ء گوشت ء
 توچہ عربی سیریں ملکاں پیداگ ء، پہ پنجاہ کلدار ء چمچاری مکن کہ مستریں
 گچلے ء کپیں ء پشت ء مردم گرم ء چٹ کتنت۔ گنگزار ء ہماہاں زر
 دانتت ء جیپ کل ء درپیں راہ ء سرتاں ء رواں بوت۔

جیپ ء مند ء گورندات ء ”ردیگ“ ء مند ء پیشن ء میان ء کہ
 بلوچانی دو بھر کنگ ء سیمسرا انت اوشتات، گنگزار ء ہیال کت اے ہم یتے
 چہ گجر ء انگریز ء نشانیاں انت، آجا گہا گنگزار ء سیاہ رنگیں مولوی یے سینگ
 پہ سینگ ء دست دروت بوتنت، آئی ء ہش ء دس ء رند گوشت ماچنت وھد
 انت تئی سپارش کنگ ء تو ناھک وتی چنت سال ء زندگوں بدوآں
 گوازینگ، مردم وتی ملک ء سد من انت دگر ء ملک ء یک من نہ انت۔
 مروچاں مئے حکومت نرم بوتگ آپسری گری بند نیست انت، سپتے سھر سرء
 کن ء بہ تر کس ترا بخت نہ کنت کہ تلاء انت یا پسپوئل۔

گنگزار مولوی ء لند رور ء سوارات ء دیم پہ مکسد ء روگ ء انتت،
 کتے چہ پیشن ء آدمیم لہتے سپاہیگاں ماشین اوشتارینت ء انچو کہ آھانی چم

گوں واجہہء کپنت، یکے ء گوشت پہ منی گمان ء ترا پدا یکے چہ ہماہاں گون
انت، چہ ماشمو شکارمہ بو۔ واجہہء کندگے جت ء پتہ ءے دات، آغامن
شمئے ہز متکاراں ء دیم ءے گنگزار ء دھنگ ء تاب دات: اگہ چیزے
دست ء گوراہست انت ایشان ء بہ دئے، اے سیہ ڈن ء سر ء آہانی چم
مئے دستاں سکت انت۔

واجہ مولوی منی مال ء متاہمے یکیں پیتی انت ء ملک ء منی درتیں
سیاد سوگات لوٹنت۔

”تو پدا بچار“

واجہ اے سرکار ء نو کر انت، آہان ء ہمک ماہ ء پگار ریت۔ اے
پاکستان ء ڈول ء واریں ملکے نہ انت کہ مُردگانی کپن ء کشتنت۔
من ہم زاناں آ پگار وار انت، بلے ماتانکہ آہانی تب ء مہ داریں
مئے کار بے غوم بنت، ما اگہ دست ء مھر بداریں کار شتر نہ بنت ء ترا پونے
پاد ء انت، چیزے بہ دئے ء بہ گوز۔

گنگزار ء پیتی کت کوٹ پتلونی گدے لہتے دگہ سوگاتی چیز ء دہ
ہزار تمن مولوی ء دست ء دانتنت، واجہ گوں ڈول داریں بچکندے ء چہ
ماشین ء ایریکت ء گوں دراج ریشیں سپاہیگے ء دست ماں دست بوت ء
تمبوء شنتنت، آئی ء سپاہیگے ء کند ء کچول چہ ڈن ء اشکنگ بوتنت، چنت
دماں ء رند مولوی چہ تمبوء دریکت ء گوں اسپتیں دز مال ء کہ شلوار ء دز ء

پلکاں چندگ ء ات، ماشین ء سوار بوت ء دروازگ ء ڈھلگ ء
بندکت ء دیاروان بوت۔

ماشین کہ تیزیں رواج ء کپت، آئی ء دست ماشین ء وٹکش ء تکمہ
ء جت ء چیر ء کت، تہران ء پاری بنجاہ ات ء گشتانکے شنگ بیگ ء
ات، ہال دیوک ء گوشت: مروچی ماں زاہدان ء ایرانی ء پاکستانی
مرزپانکانی میان ء قرار دادے منگ ء دزہت بوتگ کہ پنجگور ء پوجی دانکہ
سراوان ء شہر ء سراوان ء سپاہیگ تا پنجگور ء شہر ء پہ یاگی ء اشرا ریں
بلوچانی کشگ ء روآ کت کمت، آئی ء گوشت ٹوسکس ہتگ ء بلوچس
یا گیاں پھرہ ء سر باز ء دمگاں ایرانی پاسدار کشگ انت ء پاکستانی بلوچستان
ء شنگ انت، البت مئے سپاہیگاں کرمان ء نزیک ء گوں ہلیکو پتراں
نارویانی مزینں ربے ء سر ء کاروائی کنگ ء اے یاگی ایں رمب ء مستر ہور
گوں درتیں مردماں کشگ انت ء پھرہ ء نزیک ء ہم عید محمد بامری ء بازیں
مردم کشگ بوتگ انت۔ مولوی ء دست وٹکش ء تکمہ ء جت ء بے توار ء
کت ء گنگزار ء دلگوش ء گوں وت کت: واجہ گنگزار مردم باید انت
وت ء گوں زمانگ ء رواج ء ہمگام بہ کمت، ہما کچک کہ کچک انت اگہ
ہڈے ء تود ء چہ تومہ بارت تی ہمراہداری ء نہ کنت ء مروچاں ہنچشیں
دور ء زمانگے کہ کتر ء مستری ء کرن ء جنگ آدگہ زمانگے ات کہ ہر کس ء
لاپ سیرات، مروچاں ایران ء سرکاری ء ایدگہ مردمانی لاپ چہ گون ء

سرود جنگ و انت، آہانی اوست و اُمت تہنا شمسے ڈو لیس مردم انت کہ چہ
 ڈنی ملاں کاہنت کہ بے ایشانی دپ و بندگ و کار شتر نہ بنت، من و اتی
 نماز و روچگانی سر و سوگند انت کہ اے ریزنگیں ماشین و کستاں من و
 شزار کنگ، کدی کدی چشیں شمسے ہمیں براتے منی کوپت و آسان
 کنت، مرد و دورند بازار کنگ کہ ماشین و سے کست پشت کچنگ اگہ اے
 ماہ و ۲۵ و زراں مہ دیے ماشین و براں، اگہ اے ماشین مہ بوتیں من ناچار
 اتاں پہ تئی برگ و کر یہی ماشین و سوار بہاں و وتی اولاک و شری ایش
 انت کہ من و تو وتی گیاں گوشیں و مے سر پاشک نہ بیت، مرد چاں مردم
 وتی چکت و سر و ہم باور کت نہ کنت، مولوی جھلک و برزگاں ماشین و پہ
 تاشے اشتاپی تاچان ات و کلک ماشین ریش گوات و میار اتنت و گنگزار و
 وڑوڑیں گیاں دلگوش کنگ ات۔ آ بگا بند و گور پچانی نیمگ و کار چان و
 دھنگ و روگا اتنت کہ آیانی گور پچانی و گوہرام لاشاری و ہنکین جاہ
 لاشار کاہی و دمگ ات۔

ماشین تلشے و ماں بوت کہ راہ و چپ و راست و داز و مزل مزنیں
 گیڈ اتنت و دیما چہے زاہر بوت، گنگزار و گوشت و اجہ دوپنگی مردم راہ و
 کش و اوشتاگ انت، و اجہ و کندگے جت و گوشت وے دلوارگ مہ بو،
 اے ہم ہمانی و ڈو لیس انت چیزے دست و گورا بکن دیم و اش من وت
 داراں، بلے ہنچو کہ و اجہ و چم سبوکانی جنگیں تپنگی و کپنت کہ راہ و کش و

تپنگ آھانی نیمگ ء نشانہ ء ٹلہ کتگ ات، بے انانی ء گوشت ء
 دزانت ء دھدرکائی پاد ء اوشتا تینوک ء سرء ایرکت ماشین ء دمب ء
 چار پنچ رند ء چھر وارت ء پہ ہیلہ بلاھے اوشتات، تپنگی ء اشتاپی دروازگ
 پچ کت ء مولوی ء دست ء گپت ء جھلا دی ہر کاپت ء چہ ماشین ء ڈن
 ء کش ات ء وت آئی ء جاہ ء نشت، مولوی آدگہ تپنگی ء دازانی توک ء
 برت ء ایدگہ تپنگی ء ماشین دیما برت ء راستی نیمگ ء داز ء پشت ء
 ماترینت۔ گنگزار ء جست کت شما کئے ات ء چے لوٹناں ء وجہ کجاشت؟
 تو مولوی ء گم ء مکن ما آئی ء درواں دوا کنیں، اگاں پدادپ ات پہ
 جست پرس ء پچ کت زبان ات چہ بن ء برال، دست پیتی ء نیمگ ء دراج
 کت ء کلیت چہ گنگزار ء گپت انت ء دپ ء پچ کت پنجاہ ہزار تمن،
 چیزے ورگی ء چار اسپیت ء نازر کیں دزمال سبوکانی جنوک ء چہ پیتی ء
 زرتنت ء نیم چمی گنگزار ء چارت ء گوں پیتی ء گلایش بوت ء راستی
 کش ء کیسگ ء دست مان کت جینی راڈو ساھتے دست ء ء ترات،
 پہ دھھالی گوشت ء: من ء سے ماہ بیت کہ سیروں کتگ ء لوگ بانک ء
 چنت رند ء کاگد ء نیسنگ کہ شتریں ساھتے دیم بہ دئے تالھ ء بہت ء بچارھا
 چیز کہ چنت وھد ء آئی ء رندا بونگاں مروچی منی دست ء کپت، اے منی
 گرانملیں شھری ء براھیت۔

گنگزار ء کہ دل ءھیال کت اگہ من بزانتیں اے ڈو لیں مردمانی

دست و پلپا پنج بیاں من وتی دیم پہ وتی ڈیہہ نہ کنگ ات، غو پ و در شان
 ءے کت منی واجہ ساهت و آدگہ چیز تنیگ انت، مہربانی بکن چہ ہما
 دزمالاں دو من ء بہ دئے کہ مولوی ء دیاں اش، مرد ء کانٹیں بروت تاب
 دانتت و گوشت ءے: من ملا پلا زاناں، منی ہمراہاں اگہ ملا ء پنج چہ گورا
 نہ کشتگ انت تو شگر ء بگر، مولوی مروچی ہما کندگ ء پترینگ بیت کہ ہج
 آسکی پداوداں نہ کچتگ مروچی تئی واجہ گوں تراشتگیس ریشاں تئی گورا
 کثیت۔

من شمنے منت واراں واجہ ء ریشاں مہ سا ات کہ منی ہپت
 پشت ء کبر پونگ بنت، پیتی ء بہ زور گوں درستیں چیزاں تنیگ انت ء مولوی
 صاحب ء عزت ء بکن، بامرد ء کندگے جت ء پیتی بد ء جت ء رہ کپت،
 ہپت ہشت گام ء چک ءے جت، اگہ تئی پیریناں چندے نگن گریب ء
 بیوساں داتگ بلکیں واجہ ء ریش تراشگ نبوتگ انت پداپشت ءے مان
 دات ء مزنین داز ء گیڈ ء پشت ء ماتر ات۔ مولوی ء کمرزانی بستگ ات ء
 پہ شوک ء شانے ریشاں رندگ ء ات، بکش گوں مرد ء چے ات کت؟ دگہ
 چے بکناں، درستیں کٹ ء کمائی ہمیش انت من ء گوں انت ء آ پہ تنگی
 کمزدیگ انت۔ آ گوں ہشکلیں گوشاں ماشین ء ہتگ۔

آچوں دردیگ نہ بیت، آپہ شری ء زانت اگہ من آئی ء ہمراہ مہ
 باں شما آئی ء یک روچے لوگ ء نندگ ء نمیل ات، آ انگت منی بہت ء

پنڈے داہنگ اگاں ناں شمسے اصفہانیانی دیمائے داشت کنت۔ مولوی
 جان ماترا پیرا گوشتگے انگتے گوشیں کہ ماسپاہ پاسدار بوتگیں وتی لاپے
 سیر بہ کنیں مے ماسھیکیں اے مردے دو ملیون تمن گھے بانکے حوالہ کنگ، پتے
 ہیالے آہانی وہ یک کشگ نہ بنت، ماسھچکسے ماتے داس نہ دڑتگ،
 گرماگے زمستانے اے کوہے ڈاکاں گرمے گوپش سنگے اے مرد شیکانی
 وشکواتے چیرے وہتگ، توت بگوش، ماسھکومتے گللام نہیں ماسوتی لاپے
 گلایں، پے منگی توری اے حکومت زوت تر سر شکونے چپی بہ بیت ماسوتی بن
 بز کنگے تو ہم چہ ماکتر نہ ئے، مولوی جان تے کتے کمائی چہ مے سوتاں
 کیشتر انت، شرکت تاونی آنی درتیں مالے متاہ تے لاپے انت، تے لوگ
 چہ رنگ پے رنگیں چیزاں پڑ انت، پے تے ہیالے ماتے حسابے زانیں کہ
 بانکے چنت موجود انت، لوگے پناہیناں وبلن، ماترا شریے زانیں کہ
 ہمے ملائی حکومتے ترا مزن کنگے نامے تواریات دانکہ تہرانے جسکگ
 برے بالیگرابے برے ہلیکو پتر اں سوارے، شاہے زانگے تو یک
 ہر دیں شہرے مسیتے پیشماز بوتگے چہ آدینگے روجانی چندہے
 کہ مردماں تراداتگ وتی زندگوازینگے ہر وہد دورے نزیکیں کلگاں گڈے
 پنڈے شنگے، ہما مردماں ترا ہرے داتگ کہ تے سواری بوتگے مروچی
 لند رور حکومتے پے مسیت ترا داتگ، ماسھشیے ہم زانیں کہ تو کراچیے
 طالب علمیے رھدے ٹونس جنگی ہم کنگ کہ تے ٹرینے کتے مشہور انت شاہے

آہری روچان ات کہ چہ ملک و انکجاہ و ترا کے زرزستگ ات۔

مولوی و وتی کت شاکار ات و لہز ایر برتنت، کمرزانی بوتگ و پدا
 مھر مھر و بست و چم گوں داز و کونل و داشت انت: ہو شمنے اے ہبر راست
 انت۔ من ہم شمارا زاناں و شمنے سوتگیں کار پداں سھیرگاں آوہداں کہ
 مردماں من و چندہ داتگ شاتہران و ایدگ شہراں ہر و ہد کہ شار شورے
 مردماں شاہ و ہلاپ و کتگ ساواک و شمارا یک آ بجو (بیر) و یک
 ساندوتچے داتگ کہ ورگ و رند شاکار شور کنوک پہ لک جنگ انت یا شاکا
 مردم بوتگ ات کہ شرا بجاہاں چاقو جنگی کتگ یا مردم گائیگ انت و اے
 حکومت و کہ تپنگ شمنے بڈ و داتگ ہر چی کن ات چکس شمارا جست نہ
 کت کہ کئے و جن ات و کئے و پل ات و شاہ و زماگ و شمنے ملایاں و
 آخونداں ہم چہ مسیتانی چندہ و وتی زندگوازیگ، مروچی آہما شیناں سوار
 انت کہ ٹوپ و تیر آہاں کار نہ کت و نیت و درتیں کت و نپ و آورگ و
 انت، منی دپ و پچ مکن ات۔ پہ منی بے ایر کنڈیشنیں لند رور و شمنے دیدہ
 کار نہ کت۔

شر انت ہبر و بند کن ات! کماشیں پاسدار توک و کپت، ولجہ
 مولوی پیسریگیں کپاں شמוש ات کہ من کئے و تو کئے بوتگ و، تو گوں
 ضد انقلاب وتی راہ و برو و من گوں سنکٹاں سراوان و رواں کہ اوداں مارا
 دگہ کارے کنگی انت، تو زہر مہ گر مئے سگت و پہ زانقی آہر کتت۔ من

زہر و نہ گراں بلے ہبر، ہبر و پشت و در کثیت۔ شموشتوں دگہ جسے چہ شاکناں، شامرد و کش و کیسگ چارت انت؟

اے کہ داز و بن و گوں مولوی و زان و زان و نیتگ ات گوں آدگہ مرد و اشارہ کت برو کیسگان و شری و سر و بچار۔
 مرد ماشین و نیمگ و شت و گنگزار و ایر کیگ و حکم دات و گوں آئی و گوشت و تئی و اجہ و بہت و بند کے پشت کپتگ ات کہ منی ہمراہ پہ آپ و تریگ انت دانکہ آئی و ریشاں تر بکن انت و بہ تراشدت کہ آپ دست و نہ کپتگ، مولوی دراہ و سلامت انت۔ دلگوش دار من لوٹاں تئی کیسگ میسگان بچاراں، جزماں تر ادگہ مال و متاہ ہم گوں انت۔

منی کیسگ تئی سر و ہیرات انت واجہ مولوی و ہیال داری و بکن ات۔ مرد و دست گنگزار و کیسگان سوک دات و بازین سھت و زیور کش ات۔ سبوکانی جنوکیں مرد و گلے چامپ ات و چہ آئی و چماں و شھالی و نودشنزاں بوتنت۔ گنگزار و شہماتے ایر کش ات و گوشت و اے سہر و تلاء ات پر چاچیر داتگ انت؟ تو و مولوی ہم مشور بوتگ ات۔ اے مولوی و ما چہ تو شر تر زانیں آئی و کار و کسب دزانی ہمراہ داری انت، سھت و زیور وتی کیسگ و کتنت و دیم پہ ہمراہاں شت۔

گنگزار ہبکہ و ہیران ات کہ اے چونیں کارے ات کہ مئے سر و کپت جہند من و منی چیزاں بزرگیں مولوی منی آس و سگ۔

تپنکیاں مولوی ء گنگزاریلہ دات ء وتی راہ ء شہنت ، مولوی کہ وت
 سیاہ رنگیں مردے ات ، آئی ء پہ دید ہلکاں وتی دیم ہنچو تہارکت کہ چہ دیز ء
 بن ء سیاہیں گوالگ ء سیاہ تر بوتگ ات ء پہ ہیرا نہیں وڑے ء گوشت ء
 : منی برات ماشین ء سوار بو ، بزاں واجہ ہدا ء مدیک ء تئی کسمت ء مروچی
 ہمے ڈؤل ء نیستگ ات ، لوح محفوظ ء نبشتہ دگر نہ بیت ۔

واجہیں مولوی ء گوں ملائی ء ہاسیں رپک ء گنگزار وتی کش ء
 نندارینت ء دیم پہ گہہ ء رھا دگ بوتنت ۔

واجہ تو من ء بگوش اے کئے اتنت کہ من ء تو اش چنہ چارکت ؟
 من ترا چے بگوشاں ڈنگ ء دڑیں بلوچ اتنت ، پارسی ہما سیہ ڈن ء
 سرینگ اتنت پہ کتے ء من رازی کتنت ۔

واجہ ایشانی زبان پکائیں بلوچی نہ ات من چہ آہاں شکاں ۔
 تو وت ء شکت مکن ، شکت سر رند ء گوشت ، آہاں وتی زبان وت
 اے ڈؤل ء ترینت کہ پارسیاں بنا م بہ کتنت ۔ پارسی ہر و ہد من ء پہ
 گندنت و پاداریں کچک ء ڈؤل ء دمب ء لنگانی شمگ ء گوازیہت ۔

گہہ ء نزیک ء لہتے مردم ء ماشین اوشتارینت ء مولوی صاحب
 اش ہش ء دشکت ء آئی ء ماشین ء پیسے وتی ماشین اش تاجیہت ۔

گنگزار اے ہما مردم انت کہ تئی کار ء گوم ء گیگ کتنت ، من ترا ہمے
 شپ ء آہانی مستر ء لوگ براں ، تو ہج دھدر مہ بو آئی ء سر سوجاں بہ زور ء

جستانی پتہ پتہ شکی بہ دئے۔

واجبہ من تئی باھوٹاں کارے بکن کہ من ء لٹ ء چوبے سرء مہ
کپیت۔ تو دل ء بہ دارا کہ تو اش جت من دگہ برے اے ملک ء نہ ننداں۔
مولوی ء گنگزار یک شیک ء بامرد ء لوگ ء برت ء آئی ء گوں واجبہ ء
گوشت ترا اجازت انت من لہتے جُست ء رند آئی ء لوگ ء ریناں۔

مولوی ء چادر چٹت ء در کپت۔

گنگزار بامرد ء لوگ ء شنگ ات ء وشکوات ء سارتیں کوش
کشگ ء ات آئی ء در ائینت: مولوی ء تئی درتیں ہال ء ہبر مارا داتگ
انت، تو بگوش اے چنت سال ء مزں ہور ء گوں کتام مردماں نند ء نیاد
کتگ ء آ کتام سازمان ء گروپ ء مردم بوتگ انت؟
من ترا پتہ شکی گوشاں چہ ہماروچ ء کہ چہ اداں در کپتگاں من گوں ہج
سازمانے ء مردماں گند ء نند نہ کتگ۔ منی یک مردمے ء چہ یک شیکے ء
ویزایے کپتگ من آئی ء لوگ ء دپ ء تپتگی بوتگاں ء شش ماہ ء رند گہ شیکے ء
لوگ ء شتگاں ء پتہ آئی ء چائی ء قہوہ ایررتگ ء دانکہ چنت سال ء منی کار ہمیشی
بوتگ اگہ شمارا دگہ مدرک ء دلیلے ہست انت پہ من ء ثابت بکن ات۔

بامرد ء گوشت چہ تو دگہ چیزے لوٹاں آ ایش انت تو وت
زانتکارے چنت سال ء جنگ ء مارا تاوانبار کتگ ء ملک ء مالی جاو رتلیگ
انت، من چہ تو لوٹاں پہ نو سازی ء بابت ء پانصد ہزار تمن بہ دئے، اے تہنا

حکومت بیگ انت غمنی بہر غمہ شמוש، چہ اے پول و دیگ و تو پہ آ سودگی
نیش کئے غم کس ترا جست نہ کنت۔

من چہ تئی ہبر و در نیاں پانصد ہزار باندا من ترا دیاں غ تئی ہجک و
پگر و ہستاں۔ یک ہبرے ترا بگوشاں اے زڑاں پہ ملا و بہ رسین غ اگہ
زڑانی حال تو پاشک کت گڑاوتی دل و بزاں کہ ترا ہما بند سچاہ و دؤر دیاں
کہ مشک چمان ات بہ کش انت غ زندگی و یاد بہ کئے۔

نہ واجہ زاناں من گنو کے آں کہ اے راز و پاشک بلناں۔

اید کہ روج و ساہت دہ و مولوی گنگزار و لوگ و آ تک و گنگزار و
چہ وتی چنت سال و کت و کمائی و پانصد ہزار پہ حکومت و دوسد ہزار پہ
بامرد و ملا و دست و دانت، مولوی و زرد را جیس پشک و راستی کیسگ و
مان کتنت و دیم و ترینت: اچے منی گج انت؟
واجہ من تر ارازی کناں تو دل و بار۔

من چوں وتی دل و داشت کناں، میرگاں ہمے دمان و بدے من
رند و آ بامردیگاں براں و اے ہبر و بزاں بے منی و شنود کنگ و تئی کار بے
گوم بیت و اے مردک پہ تئی گرگ و چکت و پد نہ بنت۔

گنگزار و سے سد ہزار پہ واجہ و شہارت، مولوی و پہ گل و چلے
درا جیس پشک و چپی کیسگ و کتنت و ڈن و در اتک۔

شش ماہ و رند مولوی گنگزار و لوگ و آ تک و گوشت و :

حکومتی مردماں من ء گوشتنگ کہ ترا بگوشاں پوشکیں روچ ء تہران ء برو، پہ
منی ہیال ء لہتے بخت ء پُرس چہ ترا کمت۔

کنگزار ء پہ ہیرانی گوشت تی گمان ء زانگ ء منی تہران ء روگ ء
آئی ء آسر چون بیت۔

من ترا ہج گوشت نہ کنناں ء اوداں منی ساد ء بند ہم نہ رسنت اگہ ترا
بدارنت۔ یا ہد امہ کنت دگہ چیزے تی سر ء بیارنت من ذمہ وارنیاں۔ من
ہمد اں ترا گوشاں وتی درتیں پکراں بکن۔ ایشانی مانا ء بوریں ہر ء مانا یک
انت۔ دیما بہ روئے دپ جنت ء اگہ پشت ء ماثر ء لگت شانیت۔

من وت ء پہ ہیلہ بلاھے ایشانی کر ء داشتگ ء من تو دبرا گا آں
کہ یک روچے من ء ہم بند بجاہ ء دوردینت ء من ڈنی ملکہ ء ہم شت کنناں
کہ بازیں بلوچ منی دشمن انت، البت پہ آہاں بدی یے نہ کتگ اول تی
ڈول ء گجر آہانی کشگ یازندانی ء رند ء بوتگ انت، من آہانی کارگوم ء
کیگ کتگ ء منی اے نیکی ہد اء گورا گار نہ انت! ء من ہر و ہد ء مار تگ کہ
بلوچانی گرگ ء رند ء انت، آہان ء گوشا لومی داتگ کہ چہ ملک ء بہ تچت۔
پدا من ء لہتے ہنچشیں بلوچ دشمن ہست کہ پتنگ ء کتار انت، اگہ مروچی من
وتی پاد ء چہ حکومتی ادارہاں بند بہ کنناں باندا منی سر ء ہچک HECH ء
ڈول ء چت۔

کنگزار ء دست انچک ء داشت ء دمانے ء بے تواری ء پکر ء رند

گوشت ءے واجہ مولوی من گمان کنگ ات کہ من وتی پت ءے پیر کی ڈیہہ ءے
 کٹ ءے کوری ءے منداں، بلے چونکہ من کنداں من پدا درانڈیہہ بھگی آں۔
 مولوی ءے دست دراجیں پشک ءے کشی کیسگ ءے کت ءے دموی ءے ڈبی
 کش ات ءے پ ءے پچ کت ءے دو سے رند ءے دموی وتی گرانزاں شوک
 ات ءے پچیں وپ ءے برزادی کت ءے چار پنج رند ءے چٹ ءے ءے کنگوار ءے
 سبر ءے لہز درشان کت، مولوی ءے پہ ہر دیں دز مالے ءے وپ ءے دیم پہک
 کت ءے گوشت ءے منی برات سبر ءے بر شیر کن انت ءے ہدا ہیر کت، بلے
 یک ہبرے ترا بگوشاں..... وپ ءے داشت ءے لوگ ءے دروازگ ءے
 نہگ ءے چارت ءے ءے سر ءے جہل کت۔

پرچا وپ ات داشت ءے سر ات جہل کت وتی ہبر ءے بکن مروچی
 من ءے تئی رہشونی ءے سر ءے سوچ ءے زلورت انت۔

من ترا چتور بگوشاں منی دار ءے دو میں سر گو تین ءے پلپت انت ءے
 ناچاراں دست ءے سل نہ بیگ ءے آئی ءے میان ءے بہ داراں۔ سرکار ءے مردماں
 سوگند داتگ کہ آہانی ہما ہدا ری ءے بکناں، اے منی مرک ءے زند ءے سودا
 انت ءے پہر کہ نہگے تئی ءے تئی نا لوگ ءے دوستی ءے نیکیانی وادار۔

گجراں من ءے اشارہ کنگ ہما و ہدا ءے کہ تو چہ ملک ءے کراچی ءے شنگ
 ءے پیش چہ مزن ہو ر ءے روگ ءے تو گوں لہتے بلوچاں یک لوگے ءے زندگی
 کنگ کہ آہاں آزات بلوچستان ءے کت جگ ءے گجراںی پارسیانی بلوچیں

جاسوس ء چاروگے ء تراویتگ ء ہاشپ ء کہ تو گہہ ء بامرد ء لوگ ء مہمان
 بوتگ ء ہما بلوچانی جست چہ تراکتگ ء تو گوشتگ من آ بلوچاں بجاہ
 کاراں نون اے تئی سرء شکت انت کہ بلکیں ہماہاں تراپہ مندر دیم داتگ ء
 لوٹے چیروکائی پہ آہاں کار بکن ء، تو سر پدے بلوچستان ء ڈاہ ء شور
 انت عیدک بامری ء بازیں سپاہیگ کشتگ ء ناروئی ہم ہمے کاراں کنگ ء
 انت ء زاہد ان ء سرحد ء سنی ملا جنجال جوڑینگ ء انت کہ گوشتت سعودی
 عرب ء وہابی آیان ء کمک ء سکین دیزگانے۔ اگہ تو ت ء ڈن ء بہ کش
 ء گھتر انت، تو سالے دوسال ء ہماہشک ء بہ گوازیں اگہ اے حکومت
 پشت کیت من پداپہ تئی ہا تراہر کارے ء تیاراں، سر بہ بیت کلاہ باز انت۔
 ہما بیگاہ ء کنگزار ء چہ لوگ ء مردماں رستی گیت ء ایدگہ روچ ء
 گوادر ء سر بوت وھد یکہ پاری ملا ء سپاہیگ سھیگ بوتنت کنگزار چہ
 کراچی ء پدامزن ہور ء سر بوتگ ات، البت اے رند ء آشیک ء ہاسیں قہوہ
 دیوک نہ ات بلکیں گمشود ء جاگہا کار ء لگت ات ء گمشود رند چہ آئی ء روگ ء
 دیم پہ بلوچستان ء شتگ ات ء آ سر پد بوت کہ گمشود گوں لہتے آشوبی تنگی
 بلوچاں ہور بوتگ ء حکومت ء ہلاپ ء جنگ کنگ ء کشگ بوتگ۔
 کنگزار ء کہ آپ ء لولہ دست ء ات ء آشیک ء ہاسیں قہوہ دیوک ء
 چارگ ء ات، گوشت ء ہو سر مچار گمشود تو پہ مڑاھے گوں وتی ہون ء وتی
 گمششت انت ء من پہ کنگزاری گمانی اولاکاں ء بیزار چہاے زند ء۔

بلوچ ندکار

آدینگ ء گرماگی گر میں روج ات ء میر داد لوگ ء کمپاں ء کونہیں
 گالیچہ ء سر ء انگور ء ساہگ ء نشتگ ات ء ویکتور ہو گو ء شاہکار ”بیچارگانی“
 کتاب ء وانگ ء ات ء آئی ء راستی کش ء تالستانی ء جنگ ء سہل ء کتاب
 ایرات ء آئی ء دیم پہ دیما برکی گوات گچن بزاں پنکہ یے آئی ء سر ء پشت
 کچنگیں موداں کہ چنت ٹال انچگ ء لونجاں اتنت مرزگ ء ات کہ چچی
 نیمگ ء کوئی ء دروازگ تیج بوت ء آئی ء نیامتا کی جنک درگل ء کوپے سلیمانی
 کھریں چائی دست ء ات ء ہنچو کہ پت ء نزیک ء سر بوت سلام ء
 دات، کمیں اوشتات ء چائی ء کوپ آئی دیما ایرکت ء گشت ء منی پت
 توانگت ء رگبند ننگ ء مروچی بیچ روج انت کہ بیچارگانی کتاب ء ترا دلگوش
 کنگ تو ہرچی بزرگ ء بیچارگانی بارو ء کیشتر بہ وانے ء پکر بہ کنے مے بڑگی
 کیشتر بنت آدگ شہراں بلن مے ہمے کسانیں ملک ء تو سر پدے بیچارگیں

بلوچ وتی شب ء چوں روج کھت؟

ماہگل چہ آدگہ کوئی ء درکت ء چہ جو دء جست کت، درگل ء پت

تئی جنک چے گوشگانء پر چا آئی ء پتہ ء نہ دیئے؟

میر داد ء بیچارگانی کتاب بن ء ایرکت چشمک کتاب ء چک ء

دات ء چم لتارتنت ء گین سار تے کش ات ء سر جاہ ء چانکوٹ جت ء گشت

ء پیش ء تھنا تو چہ منی کتاب وانی ء کا گدانی سیاہ کنگ ء زنگزار ء بزار

بو تگ ء ہنوں دگہ یکے تئی ہمراہ انت تئی جنک ء دستے چہ تو سر ء انت من

ناچاراں ہر چوں زوت تر جو دے پہ آئی ء شوہاز بکناں۔

درگل چہ اے گپ ء اشکنگ ء شرمیگ بوت ء سر یگ دیم ء دات ء

زوندان ء گوں تر ندیں گاماں کوئی ء شت۔ مہگل ء کہ موھے رستگ ات ء

دپ ء پہ ہر ء ہارشت دیگ ء ات میر داد ء دیمانشت ء بلبلی زبان ء

ہارکت۔ درگل ء پت من ترا چے بہ گوشاں من و وانگ زاناں بلے چہ ہما

روج ء کہ منی سر گوں تو کچنگ من ء گیر نہ بیت کہ تو یک روچے کتاب مہ

وانے اول ء من پکر کتگ ات کہ بلکیں درستیں وانندہ تئی پیامد ام گوں کتاباں

سر ء پٹ ء دلگوش انت ء کمیں وھد ء گوزگ ء من سر کچ وارت لئاں اے تھنا

منی ولجہ انت کہ کتابانی شید انت، تئی آڈلگ ء گو سکی چم چہ بازیں وانگاں

چو پھس ء گڈگ ء شش ات ء نزا آتکنت ء دکتراں ترا چشمکے چھاں دات

ء بازار ء مردم من ء منی چکاں گندنت گوشدت آ چشمکی ء جن ء چک انت،

مردم غیبا دانی شگاناں بہ سوچ تئی ہمے شو میں ہیل ء کہ کتاب دانی ء کا گدانی
 سیاہ کنگ ات تراشش ماہ ء بند بجاہ ء برت ء سرکت بلے بند بجاہ ء کہ من تئی
 گندگ ء بھتاں تراہمو داں ہم کتابے دست ء ات اے کتاباں اگاں کسے
 شرکنگی ات دیریک انت تو دشنام ء نامدار بوتکت ءے تو وتی زند ء چے کت؟
 میرداد ء مھگل ء گپ گڈ ات ء کشت ءے کم بھتیں سیہ سوچ
 آ کتاب بند بجاہ ء کماش ء من ء دانت آ اسلامی کتاب بوتکت آیاں پہ
 زور آ کتاب منی سر ء مشت انت۔

آیاں زانگ تئی گنوکی ء درمان ء علاج کتاب انت ء ہما کتاباں
 ہم تراشرکت۔ اگاں تو آپست پنجیں سالانی زر کہ پہ کتاب ء زورگ ء
 ہرج کتنت دکا نے بہ کشتیں ء دگہ کار ء بارے بکتیں مے ہال ء جاور چو
 مروچیک ء نہ بوت ء پدائی آ گنج ہزاریں کتاب کجا بوتنت ہما شپ ء کہ ملا
 ء پاسداراں مے لوگ انکرکت ء تو بند بجاہ ء شت ءے ہما شپ ء تئی کتاب
 اش لذات ء برتنت ء رند ء بھتام اش جت کہ مے لوگ کمونیتانی بنجاھے
 بوتگ ء منی سر ء مود اسپیت بوتگ انت داں روچ ء مروچی من کمونیتے
 ندستگ کہ چونیں انت ء مے لوگ ء بگیر مے سیاد ء وارساں ء دگہ لہتیں
 مردم کہ تئی ہما کار بوتگ انت کزابرے بھتگ انت بلے حکومت ء دپ ء
 کسے داشت کنت آیاں مارا ملک ء مردمانی چوشچار ء سیلچارکت ء تو اش چہ کار
 ء کش ات ء مے بزگی ء واری ء نیون تو بوتگ ءے ء تئی سر ء ہوش ء ماش

کتاباں برنگ من پیسرا چہ وتی بلک ء اشلمگ ات ہر کس باز کتاب بہ
وانیت چہ علم عزانت ء بازی ء گنوک بیت درگل ء پت زاناں گنوک ء دہے
بیت ء شپ شپ ء مکسکاں جنت، تو پیر بوت ءے ء میر نہ بوتے، تو کے
ہوش ء سار بکن ہما و ہد ء کہ تو کار ء اتے ہما شپ ء کہ دلک چہ مات ء بوت
آئی ء چلی و ہد ء گد من آئی ء مات ء داتگ اتنت ء مروچی آ پنج سال ء
گیش نہ انت کہ سرکار ء نو کر انت۔ ہمے کمیں و ہد ء آئی ء درستیں چیز پہ
وت ء تیار ء سا جو کنگ انت ء ”نیساں پترو لے“ آئی ء اولاک انت۔
جہل ء دلک بز ء دلک ہر کس آئی ء وتی چمانی پشت ء کنت ء مردم شات
انت دلک آیانی لوگ ء بروت ء من اشلمگ دلما نگ انت وتی کستریں
برات ء میر کر مہیک عزامات بہ کنت ء سرکار ء مردمانی گورا مز نہیں عزت ء
احترامے داریت، مارا پہ کس ء بدنہ بیت ہد اہر کس ء بہ دنت۔ من کتام گپ
ء بہ کنناں، تئی مستریں جنک کر مشاہ ء چہ کلما نئی ء رکینت ء آئی ء سا نگ کت
کہ ۲۰ سال چہ تئی جنک ء مستر انت ء مروچی آئی ء جان ماں اشکران انت
ء اے کار ہما و ہد ء بوت کہ آئی ء جن بیراں بوتگ ات ء ہج کس ء وتی جنک
پہ تریا کی ء نشہ ء ہیلداری ء سبب ء ندا تگ ات پدا ترادگہ یادے ء پرتیناں
پیش چہ اے حکومت ء تو شاہ عزمانگ ء ہم کمیں و ہدے ء بند بجاہ ء شت
ءے ء دانکہ مروچی مانزا نہیں پر چا بندگ بوت ءے۔ یک رندے یک
مردمے ء منا گوشت تئی جو دے کا گدے حکومتی مردمانی دست ء کپتگ ات ء

ہا کا گدے ہا ترا بند گیک بوتگئے ءے سرکار ءے مردماں گوشنگ ات تو ہما
 چاریں مردم سر ءے سوج کنگ انت کہ سرکار ءے بنک اش جنگ بزاں دزانی
 رہشوں بوتگئے ءے ءتی وتی زبان گنگ انت، من ہر رند ءے چہ تو جست کنگ تو
 تھنا دیوال چارتگ ءے بروت تاب داتگ انت۔ نوں پڑیں ہپت سال
 انت کہ چہ کار ءے کشگ بوتگئے ءے چیز کے ڈگار کہ ہست ات تو بھا کنتت ءے
 چہ تی مال ءے متاہ ءے تھنا یک باگے ءے کوہنیں لوگ پشت کچنگ انت۔ اگاں
 اے بھا بہ بنت دیما چے کئے ءے گند تریں وھد پیری ءے نیستی انت، کرمبیک ءے
 بیج دوشی چہ دزآپ ءے بھتگ ءے تی بچک کہ اود ءے وانگ انت۔ پیگام ءے
 داتگ کہ پہ من زر راہب دئے ات دگہ ہالے ترا دیاں کہ من چہ لہتیں
 مردماں اشنگ کہ تی برات ءے لوگی ءے گوشنگ من پہ وتی جنک ءے دگہ درے
 شوہاز کناں ءے مئے بچک ءے نہ زورنت، پرچانہ روئے دہی، مشکت ءے قطر ءے
 عربانی نوکری ءے نہ کئے۔ مکران ءے گیشتریں بلوچ اوداں کار ءے انت۔
 میرداد ءے دست برزادی کت ءے چہ انگور ءے سبز ءے کزنگیں ترنج ءے دانگے
 ست ءے دپ ءے کت ءے گشت ءے چہ ترپشی ءے ورگ نہ بیت البت ماہے ءے
 رند سک شیر کن ءے تامدار بیت مھگل سبر ءے اوپار ءے بر شیر کن انت ءے منی نبشتگیں
 کتابانی شیر کنی ءے وھد ہم کیت۔
 مھگل ءے وتی لوس تاب داتنت ءے دیم گوں دیوال ءے کت ءے پتہ
 دات سبر ءے اوپار، من تی بدل ءے کورے سانگ کنگ ات گھترات کہ کسے ناں

کسے ء تمنے دست ء داتگ ات ء چہ کتابانی جنجال ء آ سودگ اتاں، مروچی
 سے روج انت شے مرید ء بچک ء سورانت ء تئی آ دگہ بچک ء همسالیں ورنا
 ہزاری ء پنچدی ہنایاں رچک ء انت ء تئی بچک لوگ ء آ سجاہ ء سرء
 نشتگ ء پراں بچکوچیت کہ من آئی دیم ء چارت نکناں، توری مئے سرء جل
 بہ گواریت شو میں کتاب ء دپتر ء کلم تئی دوستنا کتریں ہمراہ انت ء ہمایاں تئی
 سر جھل بنیں چاہے ء پڑینت۔ سچا تنت اے کتاب ء دپتر چہ چارھپوگ ء پہ
 من گندہ ترانت۔

میرداد ء ہاگیں کندگے جت ء گشت ء مھگل منی گم ء
 اندوہانی ساسارینوک، منی دیدگانی روک تو ہرچی من ء گشتے بہ کش کہ من
 شریں گوشدارو کے آں ء پہ تئی ہیال ء گمان ء اے گپ سبک زورگی گپ
 انت بلے آ چیزے کہ من زاناں تو نہ زانئے کہ انا گت ء درگل ء مات توار
 کت ء گشت ء سبارگ اوں تیارگتگ، تئی بازیں ہبراں منی دل ریش
 کت من پرچا کتاب ء نام گپت مروچی تو چو بشامی رگام ء بندوارنگ دارگ
 نہ بے، پت بے توارى ء وانیت ء نیسیت۔ تراشد ء گرس ء کشنگ پرچانہ
 ورے مروچی من تا اے مرد ء ماچیناں دست چہ سرے نکشاں مھگل ء
 پتہ دات ء پاداتک ترندیں لگتے شنگ ء جت کہ پہ مات ء پیکگات ء پدا
 دیکی گوں میرداد ء کت ء دوئیں دست کپتاں داشت انت ترا گوشاں او
 بلوچ قوم ء ندکار ترا کہ مدام کا گدو، کلم بگل ء چیر ابوتک میگ ء بازار، کوہ ء

ڈاکاں پہ بلوچی تاریخی کتہہ ء شیران نزا آرگ ء گول وڑ وڑیں پیر مرد ء پیر
 زالاں، زبانزانت ء بلوچی نکتہ چیناں پہ بلوچی زبان ء راجد پتر ء ہاتراوتی
 زند ء وھد ناسینگ ء بر باد کنگ کج انت آ نپستگیں کتاب کدی آدر گجگ ء
 زاهر کنگ بنت باریں تووتی ہشتگی چیزاں اے ملک ء چاپ ء شنگ کت کن
 ء؟ تئی اے کارر مبوکیں آپ ء سر ء کشگ ء رندگ انت ء اگاں ہم تو اے
 کتاباں پہ دڑی ء چیر کائی چھاپ ء شنگ بہ کنئے باریں وانو کے آیاں ہست
 ء گول اے کار ء تئی جاہ پد ء بند بیجاہ ء گڈی آ سر مرگ نہ انت؟ دگہ مزینیں
 ہر ایش انت کہ تووتی کتاباں پہ کجام زراں چھاپ ء شنگ کنئے۔ اونا
 سر پدیں بلوچ قوم ء ند کارتئی کتاب بلوچی زبان ء انت ء بلوچ وانندہ پارسی
 وانت ء نا وانندہ منی پیم ء کور انت، تئی ہما ورنائی ء وھد ء سنگت شریں
 کارانی واھند انت چنت روج ء پیش یکے ء من ء بازار ء دیست جست
 ء کت تئی جو د دنیا کتاب وانیت ء کاگد سیاہ کنت آئی ء مزینیں کھکھے
 جت ء کشت ء ہر کس ہر بیت ما پالام بنیں بزراں ہر سر کارے بہ بیت
 شامی یا اسلامی ماوت ء ہور گجیں ء تئی مرد ء نادانی ء سک سری ء ماراھشک
 ہوشینگ، آئی ء ترا سلام رینت ء کشت ء پہل کن تئی گندگ ء بہت
 نلناں۔

مھگل ء سر یگ کہ کوپگانی سر ء کچنگ ات سر ء کت ء کشت ء
 ہد ء شکر ء بگر کہ منا ء ترا گونڈیں بچ ء نما سکے نیست اگاں ناں تئی کتابانی

ہال آئے ملائے جاسوساں سرکنگ ات آگوں اے کپاں سرگئے
چنڈت آ پداسر آکت آ نرو نڈال آ کوئی آ شت۔

میرداد آ سلیمانی چائی انگت آ آئی آ دیما ایرات آئی آ دست کوپ
آ پشت آ ایرکت چو تر و نکل آ سارت ات، دست آئے کش ات آ راستی
نیمگ آ چک آئے جت انگور آ ساہگ چہی نیمگ آ شنگ ات آ تاب
نزیک بیان ات، جنگ آ سھل آ کتاب بیچارگانی کتاب آ چک آ
ایرکت، آئی چم ڈن چہ لوگ آ دیوال آ گراگے آ کپت انت کہ مزن شمشیں گز
آ سر آ شنگ ات آ کوار کوار آت چہ میرداد آ دپ آ دراتک اھوال وش، وش
آ وش دلی ہالے بات۔

مھگل آ چہ لوگ آ پتہ دات اے سیاھیں گوراگ پہ ماوشنیں
ہالے نیاریت پہ آئی آ کوار کوار آ دل آ وش مہ کن سیاھیں گراگ سیہ روچی
آ نیستی آ اھوال آ دیگ آ انت۔

میرداد آ چم ہردیں مزا پتی مچ آ سبزیں کلونشانی نیمگ آ او سرچہ
مھگل آ تنز آ تیریں کپاں چکر ورگات کہ کپاں آ دروازگ یکے آ دوسے
رند آ نک ات۔ کئے انت؟ ہیا کہ دروازگ شبند نہ انت تیلانک آئے دئے
تچ بیت۔ میرداد آ پہ بے تمہیلی آ گشت۔ دلک آ کستریں برات آ دروازگ
تچ کت آ تہا مان بوت سلام آ درھبات آ رند کا گدے میرداد آ دست آ
دات۔

میردادء چشمک چماں کنتت ء کا گدء ہشتک ات ”باندا شپ منی
 پنج ء ششگانی ء شپ انت دز بندی انت تو گوں لوگ ء مردماں اے شپ ء
 شادھی ء بھر زورے تی یا یک اے دیوان ء پہ شہاد لگوشی ء پہ ما پھرے بیت۔
 آروچ پہ میردادء بدیں روچے ات ء مھگل ء گیاں آئی ء زرد
 ناگیگ کنگ ات آجھلا نکمیں وہم ء زر ء ہوناگ ات کہ درگل ء نرم ء
 بزگیں تو ار ء چہ گرسٹ ء زر ء پنج لرزینت ابا ڈال ء نگن ء ہموداں بیاراں یا
 کوئی ء کائے؟

میردادء سر بز رکت چم ء پداسیا ہیں گراگ ء کپت انت کہ
 دپ ء پنج ات ء کوہانی نیمگ ء چارگات ء پتہ دات ء منی
 سبارگ ء ہموداں بیار کہ چہ تی مات ء مجتگیں مورک ء گنگ ء دپار
 گٹ ء ایرنروت۔

میردادء گوں لوگ ء مردماں دلک ء پنج ء ششگانی ء شپ ء
 شادھی ء بہر زرت کہ لہتے پاری ء ہم دیوان کنگ ات۔ دیوان ء مہمانجاہ
 گوں رنگ رنگیں چراگانی شہم ء بے اندازہ جلوہ دار کنگ ات ء چہ دو مزنیں
 برزگوش ء (بلندگو) پاری زبان ء سوتے شنگ بیگات کہ تو لدت
 مبارک، مبارک۔

میرداد دیوان ء کنڈے ء پہ بزگی ہشتک ات ء دل ء ہیال ء ات
 کہ بلوچی دود ء ریدگ ء متابک ء چشمیں شپاں بلوچی نازینک ء ہالو ء

سوت گوشہ بوتگ ء تنک اگاں بچکے بوت آئی اش نازیٹنگ کہ وھدے مزن
بیت زھم جن ء نامداریں بوسوارے بہ بیت ء وتی کٹم ء راج ء چم ء چراگ
ء ماں ہالوآں گوں زھم، اسپر ء تنگ ء اسپ ء سوار کتگ ء اگاں جنکے
بوتگ آئی اش شیر زال ء گراں ماولیں کاڑے گوٹڈ و داتگ کہ پہ قوم ء
سر بلندی ء شان ء ننگریں بیچ ء گراں ماولیں جنک پیداک بکنت بلے دلک ء
پہ پارسیانی و شنودنگ ء وتی بلوچی دود ء ر بیدگ یلہ داتگ اتنت ء کار پہ ہما
جاہ ء سر بوتگ ات کہ بلوچی گپ ہم ننگ ات ء لوگ ء مردمان ء ہج کتگ
ات کہ پارسی گپ بہ کھت؟ تھنا آئی ء پیریں بلک ء پارسی نہ زائنگ ات۔
آ وشدلی ء شادانی شپ ء دلک بلک ء کوٹی ء آئی ء گر ء نھر دیگ ء ات کہ
ھد اتر ازوت تر بہ کشتات ہر گیس ڈیک تو مے لوگ پونگ کتگ ء بلکت ء
پہ بزیگی گوشنگ ات منی چروک و لجان تووت ء انچود لوارگ مہ کن من آ کوٹی
ء نیایاں من اے ہپتاد سال ء عمر ء پارسی زبان ء ھیل زرت نکناں منی مجگ
ھشک انت ء منی زند ء روج کندگ ء چرگی انت اگاں تو سک نگران ء
آیان ء بہ گوش کہ بلک چہ پیری ء الت ء کز انت ء دلک ء زاناں مننگ ات
آئی ء بلکت ء پتہ دات کم بھتیں شوم و لہجہ پیغمبر ء گوشنگ مردم گوانزگ تاکہ
کبر ء دپ ء باید انت بہ دانیت تو ہمچک یاد بگر، لوگ ء خانہ کوٹی ء لفاق،
وش آتک ء بدل ء خوش آمدید، ڈڈی جوڑی ء بدل ء حال شما چتور است،
اے چیز لازمی انت، پارسی کہ مے لوگ ء کاہنت آیانی بلکت ہم حواری انت

آکیشتر تئی گندگ ء کاینٹ کم بھتتیں شوم اگاں تو بت ء بت بہ نندے پہ من
چے عزت ء آبرویے پشت کپیت، تو کےھیال کن اے درتیں دگد کہ
پاریساں مارا داتکنت من باندا ت کتابے کاراں ء فرامرز ترا و انینت دانکہ
مے لوگ چہ اے پولنگ ء تنک شود بہ بیت !!

بلک ء دست برزادی کتنت ء چہ واجہ ہدا ء دو الوٹ ات یا ہدا
من ء زوت تر بہ کش کہ چہ شیعیا نی کتاب ء وانگ ء کبر پہ من شر تر انت ء
چہ اے بلاہ ء بتراں کہ چہ در آمدیں پاریسی ء گلامی ء برکت ء تر استگ انت
اگاں منی مرتگیں جو دزندگ ات من گوں ایشاں ہور تور نہ بوتان ہدا جان
من ء زوت تر بکش کہ دلجان ء دل سارت بہ بیت۔

ششگانی ء شادھی شپ گڈی پاس ء آسر بوت ء مہمان یک یک
بوت ء شت انت، دلک میر داد ء ہمراہ ء چہ لوگ ء در کپت ء میتگ ء تنکے ء
گام جنان بوتنت آئی ء شور ء سلاہے گوں میر داد ء کنگی ات پہ ہمیشا گوشت
ئے واجہ میر داد تو بلو چانی مزنیں ندکارے بوتگ ئے ء ہتوں زاناں چے
کنگائے بلے من تئی نلیکیں جاور ء ہالت مارتگ ء من سک اپسوز یگاں کہ تئی
زندائے پیم ء گوزگا انت من دلمازگاں ترا سو جے بہ دیاں ہنچو کہ تو دت ہم
زانے مزن ہور (خلیج عربی) ء باز بلوچ کار ء روزگار ء ہا ترا اودان انت ء
زرش ہم باز رسگا انت اگاں تو پہ گڈ ء پنڈے اودا بہ روئے آتئی چارگ ء
کھت ء پہ تو کھکے بیت من باز مردماں زاناں کہ اداں سرکار ء نو کر انت پہ

گندے نندے گدارے اوداں شنگ انت لکھانی لکھانی تمہنی تہمن چہ اودے بلوچاں
 پنڈتگے آؤرتگ مشکتے یکے ریالے مئے ملکے یکے ہزار تہمن انت
 امارات قطرے بحرین عودہ پہ ہزار انت، من اگاں حکومتی کارے دزگت مہ
 بوتیناں شنگ اتاں، سردار ملا وانینوک لکھانی تہمن بلوچاں تو بل ہما بیکار،
 لو پر تریا کیاں ہم چہ خلیج بلوچانی کتے عوتی رپتے اروپ کتگ۔

دلکے میر داداے وھدے کہ کش مہ کش لکھانی گام جنان اتنت لکھانی
 میتگ لکھانی در کپتگ اتنت لکھانی جو راستی نیتگ لکھانی چیرے روگا اتنت میر
 دادے کہ چم راہ لکھانی اتنت تا کہ سر پادے مہ وارے۔ چہ وپائے
 در کپت زاناں تو سھیک نہ لکھانی کہ سر کار لکھانی حکومت لکھانی پابندی جتگ کہ چہ
 ملک لکھانی در مہ کپاں، من اگاں بہ لوٹاں، سر باز، پزم یاد ڈاپ یاد گہ ہر جاھے
 بہ رواں باید انت آیان لکھانی سھیک بہ کناں تو چونیں پنت لکھانی سوچ من لکھانی
 دیئے؟

اے باروا سچ ترس لکھانی اندیشے لکھانی بدیں گمانے دل لکھانی میاں ہما زندے
 پڑا پریں مرد تو دیست کہ منی راستی کش لکھانی شنگ ات لکھانی یکے چہ سر کار لکھانی ہما نو کرے
 کار منداں انت کہ آئی لکھانی ہبر لکھانی کس گڈا ات نہ کنت آچہ ہما مردمان انت
 کہ دہ مردم بہ کشیت یادہ مردگ زندگی بکنت پکا تر بگوشاں دہ جیلی لکھانی بند بیجاہ
 لکھانی گناہ کار کہ آیانی دوا کوش انت انوں من گپ لکھانی دیمانہ براں کہ گپ لکھانی دیما
 برگ لکھانی راہ گر لکھانی کپتگ آجاہ گر انت راہ پہ گور انت، مہ شמוש من ہما مرد لکھانی

گوشاں کہ ریش و بروت و ماش کنگ اتنت۔ من پہ تنگی آئی و باز
گوشنگ آپہ مزن ہور و روگ و ترا کمک و مدت کنت البت چیزے بے و
شرت ہست کہ رند و من و آ مرد ترا گوشیں۔

میر داد و زرد چہ بے و شرت و اشکنگ و کے گرت بلے ہنچو کہ
لوگبانک و گپ و زپتیں شرگانانی ترا نگ و کپت و وتی بزگی و ہال مجگ و
تازگ کنتت پہ ہد و نا کی پتہ وے دات و اجھیں دل دوست جان اگاں تو
اے کار و پہ من بہ کنئے تاکہ زندگاں تئی نیکیاں نہ شمشاں بلے پہ ہد اچار من
و..... من چہ کل و چات و مہ کیاں۔ اے و ہد و دوئیں چنت دماں و
بے تو اربوت انت کہ چرت و پگلانی تو اریشترا آیانی گوشاں کپت و ملک و
کوہن و کدی کلالت و بند و آیانی پشتی نیمگ و دو بوم و ت ماں و ت و چری
چری و جنگ و کٹیبا و اتنت۔ بلوچ و ندکار راجد پتر و ہما و ہد و ترا نگ و
کپت کہ زلمیں نوشیروان و پت قباد و آئی و وزیر یک شپے مدائن کدم
جنان اتنت و دو بوم و چئی بنئے و سرا و تی دپ پچ رتگک ات کہ قباد و چہ وتی
وانائیں وزیر و جست کہ پتئی گمان و بومانی گر و کش و بستار چے انت؟ و
وزیر و پسہ داتگ ات کہ مادگیں بوم گوشگا انت، من یک بنئے نلوئاں منی
جہاز و کیش بکن و نریں بوم گوشگ و انت تو چہ من و نارازمہ بو اگاں بادشاہ
قباد و آئی و وزیر حسنک بہ بیت بنٹ سک باز بیت و مدائن و کش و گور و مچ
درست مرنت قباد و گوشت زاناں من ہنچشیں زالمے آں و وزیر و پتہ دات

من نہ گوشاں بوم انچو گوشگانٹ۔ دلک ۽ پاد ۽ سرداشت ۽ میر داد ۽ ہیال
 ۽ چہ بوم ۽ بادشاہان وتی نیمگ ۽ ترینت! روگ ۽ گم ۽ گرسٹ ۽ مہ کن
 اے کار ۽ تو جیل بیت ہدا ۽ سوگندانٹ من تنی ۽ ہمیں ڈلگیں ۽ نامداریں
 ندکارے ۽ بدہالی ۽ گندگ ۽ چماں برز ۽ ترا چارت نکناں من بامرد ۽ پنچو موم
 ۽ نرم کنگ کہ پیچ ۽ کیسگ ۽ ۽ بکن انشاء اللہ تنی دشحالی ۽ روج نزیک
 بیان انت دل ۽ کیشتر مہ ور ۽ ڈنکڈ لنگاں ۽ وسواس مکن۔ آئی آ زمان ۽
 ردور اتکی نیمگ چارت ۽ کشت ۽ بچار اوداں پوراں گوش کنگ برو
 آرام کن کہ شپ وتی گڈی سپر ۽ بھر ۽ انت۔

میر داد ۽ پیش چہ رستی ۽ پسہ دات مکران ۽ پورانی بابت ۽ بتلے

گوشنت

”پوراں آتگ باگواہمی جزماں مکران ہا میں انت

۽ کچی ۽ بانک ۽ چل چین انت۔“

میر داد میتگ ۽ تنکے ۽ روان ات ۽ سہر دپیں بام ۽ تبشار ۽ امیت ۽
 کہ پیش ۽ گراگ ۽ آئی ۽ دشیں اھوال ۽ متاگ داتگ ات کہ آئی ۽ پشت
 ۽ جہنگ ہیشت ہیشت ۽ لنگ جناں پیداگ ات، میر داد ۽ چک جت ۽
 جہنگ ۽ گوشت ”میر داد تو دلک ۽ دیوان ۽ مرا گاہ دیست، گندے مردم چہ
 لبتے چیز ۽ گندگ ۽ کانٹ درکاریت، انچونہ انت؟ ترا گیر کثیت ہما و ہداں
 کہ ملک ۽ مستر ۽ پا گواجہ میر قلندر خان ات آئی ۽ دگد کہ ۽ جھکا بوسٹ دلک ۽

اندازہ عنہ ات، دلک و گرک و پیشانوگ و دیم و انت من دگرانی ہر عنہ
کنال ہر و ہد آئی و گنداں دلہراد خان و نام و سلام و درہبات کنال و آچہ
اے ہر و اشکنگ و بے اندازہ و شہال بیت، تو و سہیگ وے کہ پیش و من
سرنائی یے بوتگاں، ملایانی آشوب و دومی سال ات کہ مایک روچے سور و
آرو سے و پھل و ڈومب پیک و سرنا و دگہ دمگے و روگا اتیں و پاسداراں
سیاہ ڈتے و سرامے راہ بستگ ات، آیاں مارا داشت و گوں ڈھلیاں گوشت
کہ شما ڈھلانی لاپ و تریاک چیر داتگ پہ ہمیشا آیاں ڈھل درتنت و منی
سرناش پیش چہ ڈھلانی درگ و پروشت کہ باپوریں (بافور۔ و افور) کہ
گوں آئی و تریاک کش ات، البت ناں چہ ڈھلاں تریاک درکت و ناں
منی لیلا (لے لا) و دز بندی آں آیانی ڈولیں دل نرم کت کہ من و شے
گریب شاہ و مالی سر و سیون و شہباز قلندر و سوگندانہ کہ باپورے نہ انت
سرنا یے۔ آیاں ڈھلانی درگ و سرنا و پروشگ و رند مے جنہم جت و
کساس دوساھت و آ سیاہ ڈن و سراگراگ و داب و سٹک پر مات کہ مے
دست چہ پادانی چیر و دراتنگ اتنت و گوشانی چلت داشتگ اتنت۔ آروچ
و پہ ماناں گوشانی چلت پشت کیت و ناں کہ سلامت و دراہیں دست و پاد،
آیاں مارا دیم پہ چیر و دور دات و مے لہنڈ پہ پننگانی کنداک و چوگندی
جوہان و ہوشاں چپت انت کہ اسلامی ملک و اسلامی کانون و شام ڈھل
ڈومب و پیک سرنا کن ات و گوں ما گوشت اش اگاں دگہ برے شامے

شیعانی کارکت شماراچاں درنجین کہ ہردگ شمنے چماں پہ مونڈو بہ کش
 انت۔ وجہ میرداد آسور ء کٹ ء کمائی ملا پے ء کسمت ء بوتنت کہ ڈھل ء
 بدل ء واز بوت، بزاں ملا ء پاسدار ہمشور بوتنت ء مئے بڈ اش بست
 انت، چہ آروچ ء بستار ء رند من کشت ء کشار ء دھکانکاری ء دلگوش بوتان ء
 چہ ناہتگی ء سبب ء چہ حج ء سراکتاں ء منی راستی پاد پرشت۔ ایرانی دکتراں
 منی پاد ء بڑگ ء پیسلہ کت کہ منی سیاداں من ء چہ نادراہجاہ ء لوگ ء برت ء
 ناوانندہ ایں بلوچے ء منی پادچالک ء بیچ ء گوپک کت کہ آ پیشی پاد نہ بوت
 بلے چہ بڑگ ء رکت ات ء نون ہمیش انت لنگ جنانان۔ ہواڑے بلوچ
 اگاں تراایدگہ دسر ء آراتیں راجانی داب ء شہدر ربرجاہاں پہ وانگ ء
 بلنت من جزماں تو انسان ء مجگ ء منی پاد ء وڑاگیش ء گیوارکنئے۔
 دوئیں ہمراہ میرداد ء لوگ ء نزیک ء سر بوتنت میرداد ء گوشت
 انشی پہ منی چماں کشتے آ زمان ء استال ترپناک ترانت۔
 شپ پلنگ ء جمبرے آ زمان ء نیست استال پرچا ترپناک مہ
 بنت جھک ء پتہ دات ء وتی راہ ء شت۔
 چنت روچ ء رند میرداد ء وتی مساپرت ء گر ء گیش کت ء پہ کریہہ
 جریہہ ء چیزے زڑوام کت ء دیم پہ مرادانی منزل ء رھاگ بوت، روادیرشتی
 مکران ء ندرلہز انت کراچی ء لیاری ء سر بوتگ ات ء اے ہماوہدات کہ
 رودراتکی مکران ء بلوچ لچہ کارے ء کتاب ء دیمدرائی ات ء آ شپ پہ میرداد

ء نوکیں ائیدے ات کہ رو ایرشتی بلوچ اے ڈولیں مرا کشاں وتی و اب ء نہ
 گندت۔ پازل ہال ء شانداریں دیوان ء شائر، نڈکار، ء نامداریں
 نگدکاراں چاپ بوتگیں کتاب ء سراجمشا نک دات ء کتاب ء میسوک
 ساڑایگ بوت۔ دیوان ء دومی بھر ساز ء زمیلی بھرات کہ ساز گر ء و شکقاں
 وھدیکہ ماجنگ کنیں ماجنگ کنیں آزات بلوچستان ء کنیں ء بی ایس اد ء
 ورنایانی تیرانی گرنڈگ میرداد ء گوشاں کپت آئی ء بدن ء چندگے زرت ء
 جان ء پٹ ء پاهوڑت انت اے وھد ء آ بے ہیال ات کہ مزنیں
 نڈکار بلوچستان ء ہماھند ء نندوک انت کہ اوداں بلوچی زبان ء وانگ ء
 نیسگ مزنیں نہ بکشادھیں گناھے زانگ بیت ء کئے اوداں سرزاهری ء
 تپنگ کاری ء بلوچستان ء نازینت کت کنت ء اود ء بلوچ نڈکار ء لچہ کاروتی
 لچہ کاری ء نڈکاری ء تھنا وتی ہیال ء میدان ء کنت ء آ لچہ ء نبشتانکاں وتی
 دل ء کبرستان ء کلن ء گور کمت میرداد ء دل ء اوپارنہ شت آئی ء کاگدے
 سیاہ کت ء یکے ء دیوان ء جارچین ء سرکت۔

چہوشیں ساز ء زمیل ء ہلاس بیگ ء رند جارچین ء چہ برز گوشاں
 جارجت دیوان ء مڑاھد اریں نندوکاں من شمارارو ایرشتی بلوچستان بزاں
 چہ کنکیں بلوچانی دمگ ء یک نڈکارے ء ہجار ء کنائیناں کہ آئی ء
 گشتانکے دیگی انت، من چہ واجہ میرداد ء دز بندی کناں کہ ہاسیں جاگھہ ء

میرداد اسٹیج و سرائبر چامپ (میکروفون) و دیما اوشتات کہ چہ
چراگانی رژنائی و آئی و نیم تاسیس سرتر پگ و ات۔

گوشدار و کاں من اے شاندارین دیوان و مراگاہ و پہ شام و دگنیاء
درستیں بلوچاں مبارکبات گوشاں، شمئے اے دیوان کہ آئی و تو سیپ چہ منی
هد و ڈن انت منی نک تر کینت و دپ رهاکت و زبان و گنگی هلا س بوت و
من پہ هالے و دیگ و شمئے دیما اوشتا تگاں کہ مئے دمگ و پاری زبان
بلوچی زبان و ورگانت و اگاں اے هالت چنت دگہ سالان همے پیم و دیما
بروت پاری و هزر کہ ایں کچک بلوچی و ریشگ و چہ هنڈال و کزاشت و
ولگوج کنت، مئے دمگ و اگاں شام بلوچیں و انده و سرکار و پکار و ارانی
دیوان و بہ نندت شمانه گوش ات کہ بلوچ انت پہ وتی من و هما و هد و کہ بلوچ
گپ بہ کمت چہ سد و نو و نو پاری و تهنائیکے بلوچی انت و پارسیانی دیوان و
چہ پارسیاں پاری تر انت و پنچشیں بلوچ هم هست کہ بلوچی و گپ جنگ و
پوت و کمی یے زانت و درادر گشت کہ سوچ بلوچی و پارسیاں بیت یے
دپ و داتگ انت کہ "پاری شیر و شکر است و بلوچی گوز خراست" بزاں
بلوچی هر و تر انت۔

بشکر و جیرفت و بلوچی پاری و کوریں پس و انچه وارنگ کہ اگاں
آئی لاپ و تل بدے چہ سد و نو و لیم عربی و نوہ بلوچی تهنائیکے پاری انت۔
ارزنی دانگے و اندازہ و رومت بیت، گمبر و ن (بندر عباس) و میناب و

بلوچی ء گوشگ چه نہ گوشگ ء گھتر انت بزاں کہ آرت ء واد ء اندازہ ء نہ
 بیت۔ من شمارا اے شو میں حال ء دیاں شالامنی زبان لن بات کہ گجر ء
 ہر دیا بلوچی کیلگ ء میتا پاں سوچان ء گوں تیزیں گاماں شمنے میمگ ء
 نزدیک بیان انت آئی ء دڑاپ واش، دڑک ء پھرہ ء بن پہل (بن فہل)
 ء گہہ پلنگ انت ء زاهدان، خاش، سراوان، ایرانشہر، بمپور ء نیکشہر آئی ء
 گہہ کنگیں نام انت۔ بلوچی ساز ء و شگٹی، ڈھل ء چنگ ء سرود کہ مئے قوم ء
 دلوشی ء وسیلہ ء چه کر نانی کرن مئے راج ء دود ء ر بیدگ ء جتانہ بیوکیں
 بھرے بوتگ انت مردوچی سچ نہ گواہیت اود ء سرکار ء اگازی آنی چنگ ء
 سرود ڈھل ء سُر نا ء تمبورگ پروشنگ انت ء لاچار بوتگ انت، ہلک،
 میگ ء بازاراں پنڈی ء دی دی بہ کھت۔ اود ء سرکار مئے دمگ ء بلوچانی
 زبان ملایاں چه گونگ ء پشت ء کش اتگ، اوداں دڑیں تو لگ شیر ء گزرگ
 جنکا انت۔ بلے بلوچ لا پ ء جشگ ء انت ء من جزماں یک روچے آوتی
 کینگ ء درشان کھت۔ اود ء سرکار بلوچان ء اجازت نہ دنت کہ وتی پنج ء
 جنکان ء زگریں بلوچی نام بہ بندت ء دگہ ہزاریں مشکل ء دلسیاسی پہ
 بلوچاں جوڑیت۔

آشپ ء تیر ء تینگ ء آشوبی شاری ء دیوان ہلاں بوت ء
 مہلوک یک یک بوتنت لیاری ء راجی ء آشوبی مردماں رواریشتی بلوچستان
 ء ندکار سازات ء داں وھدے ء کہ کراچی ء ات اود ء آشوبی شار ء ندکار ء

بلوچی اکیڈمیانی باسک و سر و کال گند و نند و گپ و تران کت۔

میرداد و دو ماہ مشکت، دہی، قطر، بحرین و تر و تاب کت و او و
درستیں بلوچاں دیوان و مرا گاہ برجم کت و مالی کمک و مدت کت۔ سبھی ماہ
ہلا س بوتگ ات و یک ماہے چہ آئی و یا یک و کرار و گوستگ ات و آئی و
لوگ بانک و بیچ و جنکاں و حمسراتنت کہ ہج ہالے چہ آئی و نیا تک کہ
باریں کجا انت و کجاشت کہ یک روچے سہب و دلک و مہگل و لوگ و
دروازگ جت و تہامان بوت۔ آئی و گوشت مہگل من ترا ہالے دیاں کہ
تی جو د بند بجاہ و انت و آئی و دیدار و شت کئے۔ تی جو د و کار چیں زبان و
مزنیں بہارے آئی و لڈ تگ من باز جھد کت شمنے زندگی و وشھالی یے بہ
دیاں بلے آہا کنت کہ دل و بلوٹیت و من پہ اپسوز گوشاں من و دگ
بس انت۔ من آئی و و تی پا داں ایردات نہ کناں۔

مہگل بند بجاہ و پھر دیں کوئی یے جو د و دار و نشتگ ات، و چم چہ
ارساں گلگل اتنت میرداد لنگ جنان و پر شکس دست گور کت و ات کوئی و
گوست، ہاں اداں ہم کتاب بگل و چیر و انت؟
اے کتابے نہ انت دپترے من اش ہج کتگ پہ حکومت و شریں
ہزمتاں کہ پہ بلوچستان و مردمان اش کتگ و خلیج و بلوچانی بزگی و بدھالی و
بابت و کتابے بہ نیساں۔ آیاں پیش چہ منی روگ و لہتے بے و شرت گوں
من کتگ ات کہ من آیانی سرا عمل نہ کت آیاں من و گوشتگ ات مزن ہور

عزت و تاب و دھند ملا یا نی جو انیس کار و شریانی تو سیپ و بہ کنناں و ہما
 بلوچان و کہ حکومت و ہلاپ و انت سر و سوج بہ کنناں کہ بلوچستان و
 بیابنت، من ہر کجاشتگاں بلوچیں جاسوس و چاروگاں منی حال حکومت و
 دا تک انت۔ مزن ہور و منی پنڈگ و کٹ و کمائی کہ سے ملیون تمن اتنت
 چہ من و پنج اش کچنگ انت و من اش انچو جنگ و چنگ کہ منی دست و پاواں
 گندگ وئے، من دوہچنگ و چہ جاہ و پاوا تک ننگ۔

مہگل منی چیزے نبشتگیں کتاب باگ و کنشکی و چہ چہ نیمگ و
 آسین پتی و من کل کنگ انت اگاں روچے روزگارے دور تر ات آیان
 و بلوچستان و دوز و اہیں بلوچان و بہ دئے کہ چاپ و شنگ اش بہ کنت۔
 منی زند و مال و متاء ہما زنگیں پتی انت۔ و وتی زھگانی ہیال داری و بکن کہ
 من ”کیچ و پہ گدارے گنداں و مند و پہ سرے ساہارے“

ماہگل آ کہ درآمدیں پاری و دیما سرین و گومب کنت و آئی و
 دست و چکیت بلوچستان و وتوا جھی و پنج بوتگیں دروازگ و دگہ نوکیں کبلے
 جنت، آئی و گلامی من اتگ درآمدیں پاری و دیما سر و جھل کنت و منی قلم ہما
 تیر انت کہ دیما روان انت و گلام و سکین دنت کہ او ناسر پدیں گلامک سر و
 بزرگن!

وتی دُژمن ءُ.....

بہ زور اے اسپتہیں مزدا پیک اپ ءُ کلیت انت ہاشم ءُ وتی دست
 دل بود ءُ نیمگا تچک کت، ہاں یک ہبرے ءُ مہ شמוש کہ ادا مکران نہ انت،
 وتی پاداں پہ سارا یر بہ کن ءُ اود ءُ کتگلیں کارانی ہیال ءُ چہ دل ءُ در کن۔ ترا
 کشاں دیم ءُ شابان ءُ نیمگا تاب دات مہ شמוש دوئیں پس ءُ چاریں
 شدکاں گوں وت بزورات ءُ باگ ءُ کاہ ءُ کدیم بہ کن ات کہ آیانی بیر بازاں
 مئے واب ءُ آرام حرام کنگ، پادا آگ ءُ وهد ءُ پیریں مات چارت۔ من
 ہرچی کم بھتیں مات ءُ گوشاں مروچی دکان چہ شیر، مستگ ءُ شیلانچ ءُ
 پزانت سوچ رگداری ءُ آ منی ہبر ءُ وتی پسانی ترے ہم حساب نہ کنت ءُ

پتہ دنت منی دست ء دُشکس شیر منی دل ء شرتر کپنت ، ء ڈبی ء شیرزاناں
باریں ہری شیرانت یا گوکی ء پسی ، انگت ء ہما مکرانی کوہنکس پکر ء مارگ ء
چہ مجگ ء نہ کشیت ۔

ہاشم ء مات ء وتی جو د ء نیمگ ء کہ چلیم کشگات چارت ء پداوتی
دوئیں ورنائیں جتکان ء اودگہ ہج گلوشت کہ چہ پنج ء ترندی ء سہیگ
ات ۔

کا کہ ہما گلیر کی شنک ء بلن ہمدان انت من آئی ء گاہ کدیم کنناں
دہ سالیگیں شلی ہاشم ء دیما اوشتات ء چکند گات ۔
آنگو بووہد یکہ آدگراں برنت یکین ء پیگک بازار ء سر ء زوریت
تووتی گکائی ء بلن ۔

آشپ کہ گرماگی شپے ات ء ماہ ء چارودہ ات دلبود ء شاباں ماڑی ء
دومی تبک ء برزاپہ وپسگ ء سر کپنتت ۔ شاباں ء کستریں برات کر مک
ماڑی ء سر ء اوشتاتگ ات ۔

مولوی صاحب تو کدی اے ملک ء بھتگ ء ؟
من ء چار سال بیت کہ اے ملا آں کر مک ء دلبود ء پتہ دات ۔
آئی ء دلبود وشتاتگ کت ء ساتھے ء وهد ء نمب ء لچنا کیں نپادانی سر ء
نشنت ء اے کمیں وهد ء دلبود ء مارت کہ کر مک وشرنگیں جتکانی دام ء کچنگ
ء نیکراہی ء کشک پہ کالیہ داتگ ۔

دلہو دے جسرت کت کر مک تو طالب علمی ء و ہد ء گر ماگاں کہ وتی
 کلگ ء بھنگ اتے مسیت ء پشتمازا تے ء تئی و شیں گٹ ء دلہو ستیں
 وازاں مردمان ء سھر کنگ ات ء تئی جنوزا میں مات و شہال ات کہ چنت
 سال ء رند مولوی یے بے بہ گش چے بوت کہ سرات اداں کپت ء شو میں
 جنکان پر چا اے پیمائی دلگوش وتی میمگ ء تربینگ ؟

جست ء مہ کن دلہو دے دینی مدرسہ ء ایرانی ملایاں مدام
 رو آکت ء مے مولوی ایراز ء پاراز کپنت ء سھر دیں طالب اش تنگ کنت
 ء ماش پہ سر بازی ء برگ ء پاترپ وات ء من وتی من ء ترند تہیں
 طالبے اتاں آیانی زپت زور سکت نہ کنت ء کم کم ء وتی پاو چہ مدرسہ دینی ء
 کشت انت ء چھباری ہما شو میں جنین ء آئی ء دوئیں جنکانی دام ء کپتاں ء
 آئی ء لوگ ء مدتے ء چلو پکاری کت ء من چہ ہمو داں ناس چہ چاڑیں
 شیشگاں زرت، نوں ماہکانی شپاں اداں اوشتاں ء پشانگانی و پتگیں بلوچ
 جنکاں چاراں۔

اید کہ گور بام ء دینگاروچ ء ٹک نہ کنگ ات کہ شابان ء دلہو دے نپاد
 بد ء کنت ء چہ ماڑی ء جھل ایر کپنت۔ رگبند اش وارت ء پس ء شنک
 لذت انت ء دیم پہ باگ ء سر کپنت۔
 حاشم ء باگ ء پیش ء چار مردم کار ء ات کہ چہ آیاں سے بلوچ ء
 یکے ہندوستانی کرا لا ء یہ تائیں درنا یے ات کہ گوں دلہو دے یا یک ء پنج کس

بوئنت، کارکنوکانی مستر ء جمادار ہاشم ء نا کوزہت شابان ات ء پرتریں مردم
سنگر ات کہ کراچی ء لیاری والا یے ات ء ۵۰ گرماگی سوچو کین لواری پشت ء
ترینگ ات۔

نوک آبادیں باگ دور چہ شہر ء بازار ء پراہیں دشت ء بیوانے ء
ات کہ گور پچانی نیمگ ء سک دور دریا ء جھلا دی نیمگ ء جبل اخضر براں
سبزیں کوہ ات ء پنچیں مردماں یک مزنیں ء دراجیں کوئی یے ء زندگی کنگ
ات ء شپاں پتی چراگے ء دراجیں کوئی رژنا کنگ ات، روچاں آلوت ء
بیوان ء سوچو کین لواری ء کشتگ ات ء شپاں چہ کوہ سبز ء نیمگ ء سار تیں گواتے
ء سر کنگ ات کہ ژندیں کاری نشتکائی و اب کپتگ اتنت۔

لہتے روچاں مگر بہار ء رند یک مھر دیں بالیگر ا بے ء لردیں پت
ء برزا چکر جنگ ات ء سواریں مردماں یک یک ء گوں چتر ء دور کنگ ات
ء سنگر ء گوشتگ ات آچتر بازاں کہ چہ بالی ء دور کنان انت لہتے بلوچ ہم
ہورانے۔ چہ اے وشیں ہبر ء اشکنگ ء دلبود ء سر سرینگ ات ء پتہ دانگ
ات ہدا ء درگاہ ء لکھ بر ء شگر کہ چہ دنیا ء درتیں ماکاں تھنا اے ملک ء
بلوچاں اے کار ء موہ دیگ بوتگ ء من اشکنگ کہ بلوچ بالیگر اب ہم
تاچنت کہ پہ آ یو کیں روچاں پہ مزنیں ء وشیں متاگے زانگ بیت ء من دگہ
حالے اشکنگ کہ تازا نیا ء ہم بلوچ بالیگر اب تاچنت۔

سنگر ء دو سے رند ء کہہ ات ء جبک ات ء چہ کوئی ء دریک ء ڈن ء

چیرت کتت ء دست اسپتیں بروتان مشت ء پتہ دات اے و صج نہ انت
 اے جنگی بالیگرانی تاچینوکانی مستر ء کماش بلوچے ء شمنے ملکی مردے بلے
 آئی ء وتی ناوگ ء جنکانی بدل ء کہ چوکوش ء اسپت اسپت انت یک
 گجریں جنوزاے ء سانگ کنگ۔

ہتگے چہ دلبود ء یا یک ء گوستگ ات یک روچے کہ روچ سر ء مھر
 ات سنگر پہ آپ ء ورگ ء دراجیں کوئی ء گوست ء دمانے پہ بے تواری
 دلبود ء چارت ء پہ ڈولداریں بچکندے ء گوشت ء دلبوداے کہیں
 وھد ء کہ تو ادایھتگ ء وھد پہ من دگہ ڈولے ء گوزگان انت من تی چال ء
 کرداں گنداں منی دل و ش انت، ترا من بگوشاں شابان ء مے گین پتگ
 آمارا پہ جان ء کزگ ء ہم نیلیت، دلبود کہ کتابے وانگ ء ات سنگر ء کپانی
 اشلنگ ء آئی نیمگ ء چک جت ء سنگر ء اسپتیں دنٹان کہ گوں کراچی ء
 ہاشمی سیاہیں منجن ء اسپت ء ڈولدار بوتگ اتنت ء انگت ء ڈن ء
 اتنت، گپ ءے دیما برت شاباں تی دیما مارا ہج نہ گوشت، ہنچو کہ تو ٹگل
 ات، ءے مارا نھراں مان بندیت آہم ترا پہ دگہ چنے چاریت تو کئے ءے؟
 تو سانگ کنگ، ترا چنت بچ ء جنک ہست انت؟ تی ویزا مے ڈول ء
 ہاشم بیگ انت، اگاں ترا چنت ماہ ء پکار مہ رسیت ہنچو مارا ہج گوشت نہ کئے؟!
 پداے نیمگ ء آنیمگ ء چک ترینت ء پہ منت واری گوشت ءے من
 دلجماں تو منی اے گیاں ہاشم ء شابان ء نہ کھئے کہ من چہ تی چپچوک ء

رازداری و نشان و گندگا آں، توھر چوں کیشتر اداں بہ بے کیشتر اشکنے و گندے۔ پہل کن تئی کتاب وانگ و وھدوں گپت، آئی و دست شلوار و کیسگ و کت و مشوکانی ڈبی درکت، و کے مشوک دپ و چندت و میزاں میزاں و چہ کوئی و درکت دلک و مرادی و نیمگ و پہ اسپت و آپ و مین و رھا دگ بوت۔

دلبود جاندریں سنگر و گوبیس سرین و چاران و موجین ہاترے و جوش و آتک و گوں و ت و گوشت و ہوں گوں و لا چاری اے مرد و سرین تو برھنگ و لوج کتگ، او بلو چانی ناتپا کی و جناس اے بے و تین مرد و سرین کرز و مھرگ تو ڈن و کتگ انت!

دگہ یک شپے و کہ پنچیں کاری دراجیں کوئی و ڈن و کبلی نیمگ و تھتانی سر و چک اتنت سنگر و کوہ سبز چارت و گوں دلبود و گوشت آ کوہ و پشت و نزوہ و شھر و بازار و کلات انت و چندت سالان ساری طالب و غالب و گوں بد و آں مزین جنگے گوں انگریز و پوج و کتگ و بلوچ آ جنگ و ہور بوتگ انت و بد و جنگ انت۔

دلبود و سنگر و نیمگ و چک جت اے وھد و کہ سنگر چہ کوہ سبز و نیمگ و واب گجیں سارتیں گوات و زور و کوچندگا ات، پتہ دات من یک رندے نزوہ و شتگاں و اود و ڈولدار و کھنیں کلات چارتگ۔ کلات و لاپ و یک چہل کھنے رمبگا انت، آروچی من چندت ساھت و نزوہ و

مچکدگ ء کلات ء چپ ء چاگرد ء تر ء ماقر کتگ ء من مارنگ اوداں
مکران ء جندانت۔ سنگرتی سر تھت ء گور باسک ء لکگانت۔ ترا گوشاں
ایران ء بادشاہ محمد رضا شاہ ہم یک رندے آ کلات ء چارگ ء شتگ۔

ہاشم باگ ء واہند کساس چل سال ء اسپیت دروشم ء ترند تہیں
مردے ات آئی ء سیاہیں ریشاں دیم ڈولدار تر کتگ ات ء ملک ء مزنیں
کار کسے ء کماش ء کار مسترات ء ہمک آدینگ ء روچاں باگ ء آتنگ
ات ء کاری سر ء سوج کتگ اتنت۔ یکے چہ ہمے روچاں آ گوں لوگ ء
مردماں اوداں آتک۔

دلبود ء آئی ء شش سالیگیں بچک چارت ء جست کت تی نام کئے
انت؟ گونڈ و تو چونے؟ آئی ء بچکندت ء سرے جہل کت۔
ہاشم ء پتہ دات گونڈ و منڈ و مہ کن منی تنکھیں پتی بلوچی نہ زانت
گوں آئی ء عربی کت بہ کن۔

دلجہ من انگت ء عربی زاناناں دلبود ء پہ پشلی ء پتہ دات۔
دلبود کہ چہ اے حال ء اشکنگ ء دلگران بوتگ ات گوشت نے
مزنیں اپوزی ہرے تو ء تی لوگ بانک بلوچ ات ء بچ بلوچی مہ زانت!
ہاشم ء پہ زھر کنی دلبود چہ سر ء بان ء اودانکہ پاد ء پنچاں چارت ء
پتہ دات مادت پہ زانت اہے کار ء کزگان۔ مانلوئیں مئے بچ ء آتنگ ء
مستقبل حراب بہ بیت، من ء آئی ء مات لوگ ء آئی ء دیم عربی کت کیں،

وانگجہاء عربی وانگ انت و منی لوگ وداشته و نو کرانی فلسطینی جتکے کہ گوں
آئی و انگریزی کنت و بلوچی و مس انت، تو پر چاوت و میر گل و شادی
کتگ؟

ولبود و باگ و مزینں جہلگ و حوض و وتی بارگیں سریں تکہ دات و
گوشت ایاز کہ پیش و دار چنے ات و رند و چہ وتی زانت و پھتگی و برکت و
سلطان محمود غزنوی و وزیر و ہا سیں شور و سلاہ دیوک بوت آئی و وتی داس و
ساد پیتی و ایر کتگ اتنت و برے برے چار تگ اتنت کہ مبادا چہ وتی مزنی و
گروناک بہ بیت۔ تو کوش پا د و کتگ و تکل شمشگ انت و من ترا ثلک و درا
در گوشاں تو چہ راہ و ردے، اے ملک و انگریز لوٹیا، گور و پاکستانی نندوک
انت بلے چکس و وتی مات و پتی زبان یلہ ندا تگ ہندوستانی گوراں مزینں
کالج یے اواں ہستت کہ کالج و درستیں ہرچ و یک ہندی تاجرے دیگ و
انت، تئی پیریں پت و مات انگت و بلوچی ہبر کنت، تو پر چاوت و بد اں
بندے و ماتی زبان و ریشگاں و گڈے؟

او او او بچک بارگ لوسک گنگ و پیں کنگ بروت تو سک ترند
تچگائے۔ من اولی روج و ترا گوشنگ ات وتی بلوچی زبان و لگامے بہ جن
چشمیں زندیں و پار ات چست کتگ کہ چہ مکران و تا چینگ بوتگ وے،
اداں وتی مز و بگر و سر و جھل کن و ہج مہ کش۔ چہ ہما و ہد و کہ تو اداں بھتگ
و بلوچی شلوارات پا د و انت بیچارگیں کاری و جمالاں وتی درا جیں عربی

پشک کش اتگ ء بلوچی جاگ ء شلوار انت مچ چہ مچ ء رنگ زوریت منی
 کاری ء پگار وارانی تب ء ہیل ء پگر ہراب کتگ۔ ہرہ ار بوکہ من ترا گیشتر نہ
 گوشاں، ہاشم ء گور جھل کت ء مر سدس بنز ء لاپ چارت ء گوشت ء
 سھیرگاں کہ تو مکران ء پھرہ ء بلوچیں ماشینی مچ کتگ انت ء مزینیں شار
 شورے کتگ ء یک مزینیں مولوی یے بد ء رد کتگ۔ دل بود ء کنگلیں بروت
 تاب دانتت ء پتہ دات آبری ما پھرہ ء بنز ان جاہ ء ہپت شپ ء زمین ء
 وپتگیں ء پارسیاں مارا بنز نندا تگ ء آ مولوی ء بابت ء ترا گوشاں اولی
 ووٹ ء گچینکاری ء وهدات ملایاں جست کتگ ات ایران ء پا گولجہ ء
 صدر شیعہ بہ بیت یا نہ ء اے ہم گوشتگ ات شیعہ بہ بیت یاستی۔ ووٹ ء
 روج ء من گوں چار پنچ ورناء لٹے لٹے دست ء او وتا سے لانک ء جت ء
 جزکائی وانگجاہ ء دروازگ ء دپ ء اوشتا تیں ء یک مردے پہ گوزگ ء نہ
 اشت ء مولوی صاحب ء لہتے مردم چہ کلگ ملگان گون ات ما آئی ء
 گوزگ ء نہ ہشت ء گوشتن تو سنی یے ء اداں سنی آنی بے عزتی بیگانہ انت
 ء من تھنا لگتے آئی ء لیند روور ء پشت ء جت۔ بلے بیا آ روچگیں رادیو ء
 دروگاں گوشدار۔ ہماروچ ء ساہت دو ء تھران ء رادیو ء وتی ہال ء ہبری
 بہر ء گوشت کہ گہہ (مروچکین نیک شھر) ء گچینکاری ء دپتر ء کارگس ء
 بلوچاں ہنچہ ہجور کتگ کہ ووٹ ء کاگد ہلاس بوتگ انت ء یک ہلی کوپترے ء
 چہ دذاب ء چٹی ء کاگد برتگ ء سر کتگ۔ ہلی کوپترے تو وبل ما آ روچی پارسی

کوریں کچکے اوداں ندیست۔

چلمی روج ءِ ساهت یازده ات کہ دلبود ءِ هاشم ءِ پت باگ ءِ
 دراجیں کوئی ءِ نشتگ اتنت ءِ هاشم ءِ پت ءِ چلیم ءِ نل دپ ءِ ات ءِ چم
 شیطان ءِ..... ءِ جنگ اتنت باریں آوتی ورنائیں ہندی زال ءِ ہیال ءِ ات
 کہ ماں ہند ءِ ات ءِ ات ءِ اے ملک ءِ کانون ءِ متابک ءِ ملک ءِ آورت نہ
 کت نہ کتگ ات ءِ یا کہ مکرانی پیریں زال ءِ ہیال ءِ کہ ڈبی ءِ دکانی شیراں
 نہ ورگات دلبود ءِ ماشین ءِ کلیتیانی زمزیل دست ءِ پتایاں کت ءِ جست کت
 ولجہ کمال چل روج منی نوکری ءِ گوستگ ءِ من ءِ مز نہ رستگ تی و اجھیں بچ ءِ
 ہج نہ گوشنگ؟

چلیم ءِ نل کمال ءِ دپ ءِ ہشک بوت آئی ءِ سر برز نہ کت ءِ ہاگیں
 بچکند گے جت ءِ پتہ دات تو نگران مبومن ءِ تو مروچی لوگ ءِ رویں، دوروج
 انت کہ من اداناں، شرکت تو من ءِ تھتال دات۔ پاداماشین ءِ آس دے ءِ
 چالوکن۔ مہ شמוש پلاشتک ءِ پسانی دشتگیں شیراں ماشین ءِ کن۔

یک ساهت ءِ سی ءِ پنج دمان ءِ ماشین ہاشم ءِ گس ءِ دپ ءِ اوشتات
 ءِ کمال ایر کپت ءِ شت، کے وهد ءِ رند دلبوداش کارگس ءِ لوٹاھینت ءِ ہاشم ءِ
 پہ دیم تہاری آئی ءِ پگاردات۔ کارگس ءِ دیم پہ دیمامن راہ ءِ آدگہ کش ءِ
 مردے روگات ہاشم ءِ وتی پیشانوغ نود ءِ نہہ کرچک مان کت ءِ پہ
 زھرے دست آ مرد ءِ نیمگ ءِ دراج کت ءِ گوں دلبود ءِ گوشت آ گوادری

دلراد بلوچ انت پہ وتی من ءیکے چہ بلوچ لیڈران انت روچاں مطرح ء
 بازار ء کونہیں دیز ء کلنڈ، زنگیں زہم ء ریز تالیں اسپر ء بوسوچ بھا کنت ء
 شپاں بلوچانی وتوا جہی ء واب ء گندیت کہ پاد ء جمیل ءے روستگ
 انت۔

دلبود ء پتہ دات من آمرد ء زاناں آئی ء دکان ء بلوچی ماہتا ک
 ہم ایرانت، آئی ء روستگیں جمیل چہ تی ء مرسدس ء شر تر انت ء مے
 واب یک روچے وتی پد ری ء کنت ء من تی پگر ء آں کہ باریں تی آسر ء
 انجام گوں اد ء بدو آں چے بیت ء من جز ماں کونڈانی جاہ دل ء سر ء انت۔

دلبود ء ماشین ء کلیت دیم پہ ہاشم ء شھار تنت ء گوشت ءے واجہ
 من ء تی گورا کار کنگی نہ انت بزور اے تی ماشین ء کلیت انت۔

یک روچے بیگاہ ء نیل ء کہ دلبود میرانی کلات ء چیر ء اوشتا تگ
 ات ء سلطان ء معظم ء بہشت وڑیں ماڑی ء چارگات گوں سنگر ء دپ
 کپت، سنگر ء کہ دوئیں موردانگ مشکوکانی ہر دکیں پیلک ء اتنت ء چک
 برزادی کنگ ات ء بلوچیں نگھپان ء تپنگ ء چارگات گوشت ءے
 ہاشم ء وتی نا کوزہت شابان پہ اے ہاترا کہ سے روچ ء دیر بھتگ چہ بالی
 پٹ ء پد الملک ء چھر داتگ، بزگیں شابان رند چہ دو سال ء تھنا چل روچ ء
 وتی جن ء چک ء آزیانی گند ء گدار ء مکران ء شنگ ات۔

مُلّا ءُ گوراگ

سُہب ءُ ساہت ہشت ءُ پھرہ (ایران شہر) ءُ ساواک ءُ بُنجاہی
 کارگس ءُ ہمک روچانی ڈول ءُ وتی نام ءُ دیما دزہت کت ءُ چہ اوداں
 درکپت ہما مردمانی گندگ ءُ روگ ءُ ات کہ گو سنگین ہپتگ ءُ دُچار کپگ ءُ
 وهد داتگ ات۔ وهد یکہ چہ شاہ ءُ آہر چنی ءُ جاسوسی بُنجاہ ءُ ہبیل ءُ دور ءُ
 گستاہ بوت چہ پراہ پھناتیں مزن راہ ءُ رائے تاب دات ءُ راستی نیمگ ءُ
 بارگیں تنگ ءُ گام جنان بوت، کہے کہ دیماشت پشتی نیمگ ءُ پہ ہمداری
 چک جت ءُ دمانے ءُ اوشتات ءُ گرماگی تنگیں سیاہیں ہشت ءُ تگمہ ءُ
 پچ کنت ءُ راستیں دست سیاہیں پاگ ءُ پر مشت ءُ پداروان بوت۔
 دراجیں تنگ دگہ مزن راہے ءُ ہور بوت کہ ماشین ءُ مردمانی روآ ات ءُ
 دوئیں کشاں بازار ءُ دکان اتنت مزن راہ ءُ راستی کش ءُ اوشتات ءُ اے
 نیمگ ءُ آنیمگ ءُ پٹ ءُ پاس کنت ءُ یزدی باپاری ءُ دکان ءُ گوست۔

یزدی باپاری ء و شاتک کت ء گوشت ء: بیا واجہ تراهدا
 بیاریت، بازوهد انت کہ گار بوتگ ء ء مروچگیں گرم چه زجام ء گوستگ ء
 اشتاپی ء شیمشت چه سارت کنوک ء فانتا ء سارتیں شیشگے پہلگ ء پیچ کت ء
 آئی ء دیما ایرکت۔ پارسی مُلا ء پاگ سر ء پشٹی نیمگ ء کنزینت کہ ساپیں
 اینچگ ء دانکہ مودانی ہد ء زاهر بوت ء دپ یزدی ء گوش ء نزیک ء
 کت ء پشو پشو ء ہلوت ء لگت ات، یزدی ء سرچپ ء راست ء شیک
 دات ء سُرینت ء اناں گوشت ء دکان ء کار ء دلگوش بوت۔ ملا ء چماں
 ہٹی ہٹی ات ء فانتا ء شیشگ نیمشلوک کہ بلوچیں ورنایے دکان ء گوست ء
 آئی ء نزیک ء نشت ء دکان ء چار پنچ گراک دی ء زور ء اتنت مُلا ء ورنایہ
 نیم چمی چارت ء کاسگ لیبسی ء لنگک دپ ء نزیک ء کت ء ورنایے سرپد
 کنائینت کہ گپت ء وهد نہ انت۔

گراکاں وتی دی ء زور کت ء شتت ء ملا ء پہ گپت ء موھے رس
 ات ء دیم ء ورنایہ نیمگ ء چہر دات، دزیگا گپت ء چه دپ ء
 درنگت ات کہ دادمراد تچان ء دکان ء گوست ء گوشت ء دے من ء
 پنچ کیوشکر۔

یزدی ء پتہ دات بیا ہمینکو من ء کمک دے کہ شکر ء گونی یے چه ہدبار ء
 بیاریں کہ ملا ء پدا موھے رس ات ء ورنایے پہ ہر ء حال ء اشارہ کت۔
 ورنایہ کہ ہاکی رنگ ء جاگ ء شلوار پوشگ ات ء کشکی سہر ء اسپتیں

دزمالے سرء بستگ ء ڈگی کارچے لائک ء مانجنگ ات میزان میزان ء
 دزائینت ”واجہ آ مردماں مروچی گندمکان ء چوناء لوگ ء پہ تئی دیدار ء
 کارینت ء گوں اے ہال ء اشتاپنی پاداتک ء چہ دکان ء درکپت ء نیلگیں
 ہرے چہ بند ء بوتک ء پادے پالام ء پشت ء پڑینت کہ ہر سزاں ء
 تزدیان ء پہ چار دست چہ اوداں شت۔

نیمروچ ء گرم ء جل ء گندمکان ء زر باری ء گجریں ملء شاہ ء نہ
 منوکیں بلوچاں تگردیں لوگے ء دیوان کنگ ات، دشکٹیں ملء کہ بلوچی
 جاگ ء شلوار ات ء بلوچی اسپتیں پاگ ء چوڑ چا کر ء گوہرام ء ترانگ ء
 پرینگ ء ات ء سواس ء ہم پاد ء ات وتی گشتانک بیج کت منی
 آزیں برات ء مڑاھد اریں بلوچاں دلگوش بدار ات مے جھد پہ شاہ ء
 بادشاہی ء سرشکونی ء گیش بیان انت ء پہ ہد ء اُمیت ء پہ ہمے زوتاں
 مامرادانی منزل ء سر بنیں ء ماچہ اے ہلکیت ء بے ترانگ نہیں کہ تہنا ملء
 اے باھند ء کامیاب کت نہ کہت، بزاں بلوچستان ء مارا شمسے ہورکاری،
 براتی ء تیا کی ء سک زلورت انت..... آئی ء دوسے رند ء گھ ات ء جگ
 ات ء پہ بلگم ء دوؤردیگ ء پاداتک ء لوگ ء دپ ء شت ء ڈن ء تھ کت۔
 جنگی ء ورنایے پر مات کہ رودے چہ ہاک ء پربکت ء آئی ء کش ء پہ بلگم ء
 جنگ ء ایربکت کہ ملء ء ورنامکن کت ء گوشت ء ہمے یکتین ات ء گوں
 جنگی ء گوشت ء من ء پہل کن، اے شو میں جگ ء بابت ء رند ء من

ء تو تھنائی ء گپ کنیں۔ ملا پداوتی جاہ ء نشت ء تا سے آپ ء تنگ
 ات ء چہ تگرد ء ننگاں لوگ ء پشتی نیمگ ء کر دیں (۱) زمین چارت ء گوشت
 ء: ہو ماگپ اتیں۔ ہنچو کہ شماسر پد ء مالو مدار ات من چہ وتی ڈولدار ء
 بہشت رنگیں شہر ء ہنکین مشہد ء بلوچستان ء گرم ء جلیں پھرہ ء کہ مئے دمگ
 ء کھی اداں پہ بال مرنت دراٹھ یہہ کنگ بوتگاں ء باید ہمک روج شاہ ء
 چیر اندری ء ہبر چینی بنجاہ ء ہازری بدیاں ء اگر سر ء بہ کچیناں آپہ وتی من ء
 سر پد انت بلے آشوبی ء انکلابی مردماں پہ وتی باہند ء دیما برگ ء ہزر ء
 رپک درگیجگ ء کار بندگی انت ء من مروچی چوں وت ء شمنے گورار سینگ
 یکے و شمنے بلوچی تچ بوتگ۔ شماء دگہ سدانی بلوچ انچوماں وتی ملک ء شہر ء
 بازاراں تر ء تاب کت نہ کن ات ء چہ شاہ ء سپاہیگانی ترس ء وتی پت ء
 پیر کی سر زمین ء دزیں تو لگانی پیما کوہ ء لد اں چیر ات، گرم ء گو پیش، شد ء تن
 سلنگ ء شاہ اش انت شمارا کہ آئی ء گلای ء دز بوجی ء نہ منگ ء ات۔ مئے
 باز آیت اللہ، حجتہ الاسلام، ثقہ الاسلام، ملا ء طلبہ شاہ ء بند یگ کنگ انت ء
 باز کشتگ ء بازینے چہ ایران ء تاجیتنگ البت آشوبی مردماں دانکہ سکی مہ
 گندنت وتی مراد ء واہگانی رسگ ء سو بین نہ بنت۔ منی سر مچار ء بہادریں
 براتاں بلکیں اے منی آہری ء کڈی گند ء نند گوں شماہ بیت، من تو دبرگا
 اول کہ پہ ہمے زوتاں بند بجاہ ء من ء بند یگ کہت یا کہ چہ ایرا شہر ء
 بہترین دیکے ء دیم دینت۔ البت آیو کیس روچاں مئے مردم گوں شاد پ

کپنت ء مئے ہا سیں کلوہ ء پیکام مدام شمارا سر بیت۔ منی آزیزیں بلوچاں
 ہج مہ ترس ات ء دل ء ڈ ڈ بکن ات جاندار، امینہ ء شاہ ء واہگداراں بہ کش
 ات۔ گجریں ملا ء پدا پستی نیمگ ء چک جت ء چہ تگرد ء ٹنگاں ڈن ء
 چارت ء بلوچی اسپتیں پاگ جھل ء برزکت۔

بلوچانی پاگولہ جنگلی ء گوشت منی واجہ اداں وت ء دلاپ ء دھدر
 مکن کہ ہج کس چہ تگرد ء ٹنگانی لاپ ء گوشت نہ کنت ء ڈن ء منی چنت
 سر مچار ء بومہ ء پازگاہ کنگ ء ماترا پہ دراہ ء سلامتی پھرہ ء سر کنیں ء دست
 ء کلاشکوف ء جان ء مُشت ء گوشت ء من ء منی درستیں بیل ء
 ہمبلاں گوں اے راشوکیں کلم دپیں آسگوار ء وادہ انت پہ شاہ ء تاچینگ ء
 آئی ء بادشاہی ء سرشکونی ء ہرچی مئے وس ء بیت کنیں۔ بلے یک ہبرے
 تراہ گوشاں شہا پارسی ء گجرا گر مکہ ء زیارت ء بہ روا ات ء شمسے گوم وش بہ
 بیت اود ء کتر ء ہم وتی ڈوک ء جن ات، گجرتانی پھبر مئے دوست نہ
 بوتگ انت ء چہ منی وہم ء یاد ء انچو بوتگ ء مئے پیریناں مدام مارا سر ء سوج
 کنگ کہ گوں درامدیں پارسیاں دوستی ء نزکی مکن ات۔ ماتئی گپاں چوں
 باور بہ کنیں کہ آیوکیں وهد ء شاہ ء سودا ء گوں مامہ کن ات؟! ملا ء دست
 وتی ریشاں جت ء گوشت ء من ء شمسے بلوچی روایتی سوگند، جاڑو ء
 سوگند بزاں وتی ریشانی سوگند انت اگاں ماوتی باہند ء کامیاب بوتیں
 ہرچی شمسے دل ء تب انت ہما ڈول ء کنیں ء بلوچانی مستریں واہگ ء کہ

بلوچستان ۽ وتواجہی انت منیں۔ ما آس پرست ۽ زرتشی پارسی نہیں مے
 رھبند ۽ ایمان اسلام انت ۽ انچو کہ زان ات اسلام ۽ رھبند کی، برابری،
 براتی ۽ دوستی انت۔

جنگلی ۽ کش ۽ نشتگیں پیر مرد پیر انداد ۽ گوش رپت انت ۽ پتہ ذات منی
 واجہ مارا جاڑو ۽ سوگند ۽ ماہ گوارا آیک مکر ۽ پند لے بوتگ کہ رندیں چا کر ۽ پہ
 شے مرید ۽ واستارھانی ۽ برگ ۽ سازتگ ات آرپک ۽ ہنر ۽ کوزگ پرشت
 ۽ رتگیں آپ زمین ۽ چوست انت ۽ گوں جنگلی ۽ گوشت ۽ اگس منی سوج
 ۽ زورے بامرد ۽ قرآن ۽ سوگند ۽ بہ دے البت جاھے ۽ کہ قرآن ۽ سوگند
 واری بیت من اوداں نشت نکناں ۽ اے گپ ۽ رند چہ تگردیں لوگ ۽ درپکت
 قرآن دیم ۽ ایرات ۽ گجریں ملا ۽ دست آئی ۽ سر ۽ ایرکت ۽ رند ۽ چہ بلوچی
 پشک ۽ کیسگ ۽ کاگد ۽ کلے درکت ۽ نیسگ ۽ رند دزھت کت ۽ جنگلی ۽ وتی
 نام ۽ دیمالنگک جت۔ جنگلی ۽ دژا اینت انچو کہ من ۽ تو سر پدیں چہ دگنیاء
 ملیونانی مردماں ھج کس ۽ لنگکانی کشک گوں دگرے ۽ یک نہ انت ۽ منی
 موردانگ ۽ نشان ھماٹھ انت وھد یکہ کپت دگہ برے چنگ نہ بیت، بلے کلم ۽
 کشک ھر ڈول ۽ کہ نیسوک بہ لوٹیت مت ۽ بدل بنت ۽ اُمیت انت مے ۽
 شمنے دوستی گوت ۽ کاش ۽ مہ بیت گجر ۽ پداپہ ایمانداری دست وتی سینگ ۽ جنگلی
 ۽ ہڈ ۽ جت ۽ گوشت ۽ اے گراہمائیں کاگد ۽ وتی گورا ایریکن کہ آیوکیں
 روچاں تنی درود ۽ وارث ۽ چہ مے یکرنگی ۽ دوستی ۽ ھج ھتے دل ۽ مہ یار انشاء اللہ

دیماورستیس چیز پدڑ بنت !!

یکے چہ سر مچاراں کہ کڑے ءِ نشتنگ ات گوشت ءِ پہ منیھیال
 ءِ ہما جاڑو ءِ ریشانی سوگند بس انت اے مرد ءِ کہ مئے پیچ گورا کنگ انت ءِ
 جاڑو ءِ ڈول ءِ وتی چکت ءِ کشگ ءِ چکپد نہ بیت۔ شما شر نہ کت کہ آئی ءِ
 قرآن دات۔ اے ڈولیس ناباوری ءِ بدگمانی شر نہ انت چیا کہ ملا ہجر
 دروگ نہ بندنت !!

جنگی ءِ آئی چارت ءِ پتہ دات ورناتو شاہ اندازی مہ کن: تئی دپ
 شیر ءِ بو ءِ کنت من وتی مود پہ آرت ءِ اسپیت نہ کنگ انت۔

سالے ءِ چنت ماہ چہ جنگی ءِ گجر ءِ گند ءِ نند ءِ گو سنگ ات کہ گجستان ءِ
 آشوب ءِ انقلاب ءِ آس ءِ باہند کت۔ وھد یکہ ایران ءِ مھندس، دکترو ہدا
 نہ متو کیس تودہ ای سیاستدان وتی چک برزادی کنگ ات ءِ ملا خمینی ءِ عکس ءِ ماہ
 ءِ پشکرگا اتنت گڈاپیماز وار ءِ دیزی ءِ بھانوک ءِ کلگی شپانک ءِ پھوالیس مردم
 کنگ ءِ مکسک اشکیل نہ کنت؟ شاہ ءِ کہ باسکوپ ترنداپجاہ ءِ کتابجاہ ءِ
 نامجاہانی سوچک ءِ ہمال اشکت ءِ چہ دیوالانی دیمئے مردگ بات شاہ ءِ زندگ
 بات خمینی ءِ نبشتانکانی ہمال ءِ سر پد بوت، لہستہ چہ گجستان ءِ مردماں ءِ کشت ءِ
 وتی بچک ءِ کچک زرتنت ءِ بالی پٹ ءِ نیمگ ءِ پہ چچک ءِ سرگپت، یکے چہ آئی ءِ
 پوجی کمانڈراں وت ءِ آئی ءِ دیماور دات ءِ آئی ءِ کوش چکت انت کہ اے
 کبلہ عالم مارا چورہ مہ کن ءِ ملک ءِ مہ رتیج ءِ مرو۔ آئی ءِ پتہ دات من کمیں

وہدے ء پھ دوانہ درمان ء روگا آل، آ گوں ارسکیں چماں بالی ء سوار بوت
 پہ مدیکی وتی بادشاہی ء واب چہ سر ء درکت۔ گوں شاہ ء چچک ء خمینی ء گلے
 چاپت ء چہ فرانہ ء دیم پہ گجستان ء سرگپت، اسرائیل ء جاسوسی بنجاہ موساد ء
 پنا سے کنگ ات کہ خمینی ء بالیگراب ء دزیت ء قتل آویو ء نندینیت کہ یہودی
 آل ملا وتی دژمن زائنگ ات ء محمد رضا شاہ آیانی مستر ء گھتیں دوست ات
 کہ البت شاہ ء موساد ء اے پنا س نہ من ات، آئی ء گمان کنگ ات کہ اگاں
 اے کار بہ بیت شار شور کیشتر بیت ء آئی ء واتر بیگ ء ول ء آہری بر چلن ء
 ہشک تریت ء موت ماں وتی جنگ ء آسر ء گجستان ء ٹکر ٹکر بیگ المی انت۔
 امریکہ ء انگریز ء کہ شاہ تا چینیگی ات آئی اش ردوات کہ تو اگاں ڈنی ملکہ ء بہ
 روئے تنی بادشاہی ء بھت ء بندے پشت کچنگ ہنچو کہ تو پیش ء دورند ء تہنگ
 نئے پد ء تنی گوم وش بیت۔ بلے شاہ ء سر کچ وارنگ ات کہ اگاں گرک ء وتی
 دیستگ آد کہ برے پدا گجستان ء گندیت آ گوں گریتگیں چماں رند چہ
 وتی کچک ء سوار بیگ ء پاد بالیگراب ء رکاباں جت ء شت۔
 ملا خمینی گجستان ء آتک ء پہ محمد رضا ء واہگدارانی کشگ ء
 ملایاں بشت ء آستیک برزادی لانت انت۔ کردستان ء بلوچستان ء
 سر پدے بیج بوت۔ کوہی بلوچاں وتی کدی دود پیں زنگیں زہم پت انت
 ء سی تیری ء دگہ تہنگانی چن ء لانت بوت۔
 دژاپ ء پھرہ ء ژاندار مری ء نامیہ ء ہنگ ء کار مستر ء ساواک ء

مزنیں باسک ء گوں بلوچستان ء سرداراں کلوہ ء پیکام ء گند ء مندگت کہ
 بیات ٹوپ ء ٹپنگ ء جنگی ازباب ء سامان هول کن ات ء مارا ہم بہ برات
 کہ نوں پتا ہیر نیست ء ملا مارا کشیت آیاں پتہ دات سرگوں سنگ ء
 میٹرینگ نہ بیت۔ شاہ ء کمانڈراں گوشت پرچا سر ء گوں سنگ ء جنگ
 دت: ٹوپ، ٹانگ ء بالیگر اباں بہ زورات ء وتی ملک ء دست بگرات ء
 مارا چہ وتی ملک ء سمسر ء ڈنی ملکہ ء روان کن ات۔ آیاں پتہ دات انگت ء
 زوت انت شما لگوری مہ کن ات شاہ شاہاں آریاد نیکا زندگ انت !!

پہ ورناء نابز انتیں دانشوریں بلوچانی رودیگ ء پلینڈیں گجراں دیم پہ
 بلوچستان ء طہر جت ء لہتے مجاہدین خلق ربے چہ یک فدائی، تزے پیکاری ء
 بُرے تودہ سازمان ء اودگہ چیز کے علی شریعتی ء بے مزیں گلام ء چا کر ء نوکر
 کتت کہ آھر ء آیاں بلوچ پستان ء کشگ ء بندیجاہ ء دراند بھی ء مز ء
 بخشیش دات۔ لہتے چہ بلوچیں ملایاں کہ اسلامی حکومتے بیگی انت وتی پاگ ء
 چور ء چنت پھیل گیش کت ء دیم پہ تھران ء تچان بوتنت۔

کوہستگ ء آرات تبین بلوچ کہ شاہ عزمانگ ء کوہ ء ڈاکاں یاگی
 ء لہتے بندیک بوتگ انت ء آیانی مکسد تہنا بلوچستان ء آزاتی ات،
 درآمدیں گجرائی کشگ ء دلگوش بوتنت، وھد یکہ ایرانشہر ء پارسیانی دکان ء
 کارجاہ بلوچاں آس مانداشت انت ء چھبار ء زابلی کینا ء ترو مسگ ء ٹکر ٹکر
 کنگ ء ہال شنگ بوت اصفہانی یزدی، بیر جندی، کرمانی ء تہرائی آس وتی

پتلون دؤر دانتت ءِ گوں بلو چچی شلواریءِ پہ ساہ ءِ در برگ ءِ گین ءِ چڈیگ ءِ
 دیم پہ وتی پت ءِ پیر کی ملک ءِ تچان بوتنت، سر مچاریں اعظم میر وءِ گوں لہتے
 ورنایاں ”گوات کش ءِ“ کنڈگ بستگ ات ءِ یک یک ءِ چہ آیاں جسست
 کنگ ات کہ چبٹ چچی یے؟ بلو چاں کہ زانتگ ات وتی راہ ءِ شتگ اتنت ءِ
 گجراں کہ نہ زانتگ ات ءِ بلو چچی پوشاک ءِ وت اش چیر داتگ ات آیانی
 مال ہول کتنت ءِ جت ءِ چپت انت ءِ گوں گجری چڈی ءِ لنگہ ءِ رھا دگ
 کتنت ءِ اگاں کسے چہ آیاں سک بوتگ ات جت ءِ کشت انت بزاں آوتی
 بہر ءِ گرگ ءِ ات کہ چنت سال ءِ کرمان ءِ جیل بوتگ ات آکمیں وھد ءِ
 گجر ءِ درآمدیں کچک ءِ مانا یک ات۔

سر مچار جنگلی پہ ایمنی بلوچستان ءِ شھراں گوں ایدگہ سر مچاراں تر ءِ
 تاب ءِ ات تاکہ نوکیں باھندے ودی بہ کتنت ءِ گوں وھد ءِ گوزگ ءِ گجریں
 ملایانی چیزے مردم پہ ترس ءِ لرزدڑیں تو لگانی پیم ءِ گوں لہتے بلوچانی پشداری
 ءِ رو آتیج کت ءِ گوں وھد ءِ رواج ءِ پاسدار ءِ جاسوس گیش کتنت، البت
 داں اے وھد ءِ آچونہ اتنت کہ بلوچانی رند ءِ بہ رونت۔

چاری رنداں کہ پھرہ ءِ ہنگ ءِ ژاندار مری ءِ ہاسیں دیوانے
 بوتگ ات ءِ جنگلی لوٹا بنگ بوتگ ات ءِ جنگلی ءِ گند مکانی ملا نوکیں حکومت ءِ
 مزنیں باسکے ات۔

لاگریں مردے ءِ پزور ءِ مزل لاپیں سیاہ پاگیں ملا یے ءِ نیمگ ءِ

اشارہ کت ء گوشت ء گپ ء رشنگ ء سرء ماتئی دست ء دئیں مزن
لاپ ء وتی جون کرسی ء سرء اے دیم ء آدیم سرینت ء گوشت ء سر مچار
جنگلی ہنچو کہ سر پدے بلوچستان ء ڈاہ شور انت ماترا اجازت دئیں ہما
بلوچان ء کہ یاگی بوتگ انت ء ٹینگ ء کتار انت بگر ء مئے دست ء بہ دئے
یا بہ کش ء پہ اے کار ء ہرج اندازہ سلاہ ء سپاہیگ زلورت انت دپ ء
دوست مہ دار، جنگلی ء سر چندینت ء پتہ دات من شمنے ہگم ء انجام ء تیاراں
ء من ء شمنے سپاہیگانی ہما ہی ء زلورت ہم نہ انت بس تیر ء ٹینگ ء ماشین
پکار انت کہ ناسر پد ء گروناک ء مستیں بلوچانی کاسگاں من وت رگے
بنداں جنگلی ء دست ء ساہت چارت ء گوشت ظہر ء نماز ء وهد انت گپ
ء تران ء رند گیری ء نماز ء رند کنیں۔ زرد ریش ء دراج گوشیں مرد کے پتہ
دات، اول نماز بلے ہبرے ترا گوشاں مئے دو سپاہیگ مسیت ء دپ ء
اوشنتت کہ ماراڈر من باز انت ء چومہ بیت ترا تاوانے بہ دینت۔

جنگلی ء درازینت من شمنے منت داراں کہ شما ہنچک نماز ء اونسی
عزت ء کن ات پہ دین ء ملک ء ہا ترا من ء منی سر مچار پہ ہر کر بانی ء دیگ ء
تیاریں جنگلی ء دوئیں سپاہیگ دیم پہ مسیت ء رھا دگ بوت انت ء چنت
دماں ء رند بلوچاں ملا ء پشت ء سرپ راست کتت ء جنگلی دل ء جبر دگ ء
ات کہ نوں من شو میں ملا یانی دام ء کچنگ آں۔ اگاں آیانی گلای ء مہ
مناں بند سجاہ ء بوت کنت مرگ منی ودار ء انت ء اگاں پہ بلوچانی کشگ ء

لائک ء بہ ہر جاں اے پہ من مز نہیں بے ننگی یے بیت ء آ منی برات اُنت ء
منی سر ء ہچک ء ڈؤل ء چھت ء گجر ء مراد ء مکسد بلو چانی جنگ دیگ ء گار
دیگ اُنت، روج پھرہ ء گرم ء سوچو کیس لو ارات ء مسیت ء ترؤنک
(پنکھ) ہورگوں بلوچیں ملا ء آواز ء کچیک کچیک ء ترؤران اُت ء آئی ء
چپی کش ء مسیت ء تاک ہم پیچ اُت آئی ء درکپگ ء ارادہ کت ءھیال ء
اُت کہ دگہ برے مشکل چشیں موہوں برسیت۔ دومی رُکات ء کہ ملا الحمد ء
وانگ ء اُت آئی دژ کائی نیم چمی مسیت ء دپ چارت کہ سپاہیگ وت
ماں وت ء گپ ء اتنت، پدا مولوی چارت کہ الحمد ء تاب ء پیچان اُت گوں
بسم اللہ ء راستی یادئے چہ تاک ء ڈن ء چترینت ء جون ء ایدگہ پادؤن ء
درکت۔ سر مچار جنگی ء اسپتیں دز مال دست ء اُت ء سردر ء پاشپاد ء مسیت
ء زرباری نزیکیں تنک ء تچان بوت، آئی ء تپنگی ء سر مچاراں مالیم ء لوگ ء
وحد یکہ آئی ء ہالت دیست بہہ منت اُنت ء دوستل ء دژا ینت: من ترا
ہزار رند ء گوشنگ ہر وھد ء چشین جاگھاں روئے چنت تپنگی گوں وت ء
برگوں درامدیں دژ من ء دیوان ء بے سلاہ ء مردم ء روؤت! جنگی ء پتہ دات
باواست ء وھد نہ اُنت اشتاپی ء روگ ء چن ء لانچ ء بکن اُت کہ واجہدا
ء من ء بنامی نسیب نہ کنگ اُت۔

مالیم ء لوگبا تک از گند ء چہ ترون ء سر ء وتی جو دتوار کت: نازل ء
اپت مہمان بے ورد ء وراک ء چہ مئے لوگ ء بہ روؤت؟ ہمہینکو بیا اے

پھتگیں لگناں لائی ء بٹس ء بند کہ راہ ء ورنٹ اش۔

نماز ء ہلاسی ء وھد یکہ دوئیں پاسداراں چہ درتیں مردمانی
 درکپگ ء رند تھنا جنکے سھر بند ء بے واھندیں سواس مسیت ء دپ ء دیت
 آیاں سر پد بوتنت کہ جنگی چہ مسیت ء تینگ گڈا گوں لہتے سپاھیک ء کلام
 کتگیں پد گریں بلوچاں آئی ء رند ء گپت انت کہ جنگی ء آیانی راہ بست ء
 بازینے چہ آیان ء کشت ء رند ء گوں سر مچاراں وت ء زرد کوہ ء ہما دمگ ء
 سرکت کہ گوستگیس زمانگاں ابراہیم بلوچ اشرف اوگاں کشتگ ات۔
 کوھتگ ء آرات تمیں بلوچاں گوں جنگی ء راھشونی ء چنت رند ء ملا ء
 سپاھیکان ء کشت بلے ہنچو کہ آیان وتی حکومتی ء پادک مھر ء مھکم کتت ء
 جنگی ء وتی وارنلیگ دیت دیم پہ بلوچستان ء رودراتکی دمگان شت۔
 ہشت سال چہ ملایانی حکومت ء گوستگ ات کہ جنگی ء لسبیلہ ء
 ہب ء میان ء مزینں کھورے ء ساھگ ء گوں یاگی ایں سر مچاراں دیوان
 کتگ ات ء لسبیلہ ء چنت ورنائے کماشین بلوچ آیانی گندک ء یاھتگ
 اتنت۔ جنگی ء کھور ء ڈنڈیں کٹت ء تگہ دات ء وتی ورنائیں نچ ء گوشت
 ء: سومارمنی ہرجین ء بیار سومار ء ہرجین بڈ ء جت ء پت ء دیما ایرکت۔
 جنگی ء چہ نشپیل ء پیگ ء ہر دیں کلیتے کشت ات ء ہرجین ء کبل پچ گت ء
 چہ آئی ء تہا نگرہ ء کوھن ء ڈوڈلداریں ٹاکوے دیما ایرکت ء گوشت ء
 اے ڈاکو منی پیرک ء پت ء بوتگ ء گوں اے گپ ء پاکتے درکت ء دپ ء

پیچ کنگ ءے گلائیش بوت کہ ہنٹکیں مردم پہ ہیرانی چارگ ءے اتنت۔
 ورنائیں دلپل ءے وتی کش ءے ورنادادیں سٹک جت ءے آئی ءے گوش ءے گورا
 گوشت ءے پہ منی ہیال ءے مروچی کماش کلدار بھر کنت۔ دادین ءے پسہ
 دات تو دل ءے بدار منی چم پہ کلدار ءے گنگ ءے آپ نہ ورنت ءے اے ڈاکو ءے دپ
 آئی ءے پھر پیچ ننگ۔ ہدازانت ءے دگہ آئی وت کہ چی مان انت جنگی ءے پہ
 استادی پاکت پیچ کت ءے کا گدے کش ات ءے بیلوی ورنایے ءے دست ءے پہ
 وانگ ءے دات۔ کا گدے ہشتگ ات: ہر وھد ءے ما ایران ءے حکومتی دست ءے گپت
 بلوچانی سر ءے شاہ ءے ڈول ءے زپت ءے زور نکنیں جنگی مئے ہاسیں باسک ءے
 دردواریں بلوچ منگ بیت ما آئی ءے ہنچشیں مڑ ءے بکشش دسیں دانکہ تارتخ ءے
 راجد پتر ءے یا تگار بہ مانیت بزاں ما بلوچستان ءے وتوا جہی ءے خود مختاری ءے منیں۔
 دزھت حجتہ الاسلام والمسلمین ع۔ رخ ءے دزھت ءے کش ءے جنگی ءے لنک ءے نشان
 ات۔

گدے سر ءے جنگی ءے کا گدی نلکے چہ پاکت ءے درکت ءے وانٹکیں کا گدے
 سر ءے ایرکت کہ مھلوک کیشتر پہ ہیرانی آئی ءے چارگا اتنت۔ کماشیں دلبود ءے
 جست کت چہ کا گدے آسر ءے نتیجہ ءے ماسر پدیں کہ ہشت سال انت پاری
 ملایاں مئے مردم کشتگ انت ءے مالیش چہ وتی ڈیہہ ءے تاچینگ بلے اے
 نلک ءے بزانت ءے مانا چی یے کہ بے ساهیں مردگ ءے ڈول ءے دراجاد راج اے
 انت؟ جنگی ءے پچکنڈے جت ءے پتہ دات اے ہمانلک انت کہ گجریں ملء

چنت سال ء پیش ماں گند مکان ء گوں آئی ء تریاک کشنگ اے ہما مرد ء
جلگ ء کلگانی یا تیج انت۔ سنگر ء گشادی ء نلک چت ء آئی ء بوچنگ ء رند
گوشت ء من ء وتی آرتیہیں پت ء کبر ء سوگند انت کہ انگت ء تریاک
ء بو ء کنت ء جست ء کت باریں آ انگت ء کش ایت؟ جنگلی کہ پہ
یک دستے بروتاں تاب دیگ ء ات ء دگہ دستے تیزی رتیچک ء ات سر
ء برزکت ء پتہ دات براتاں من وتی ایمان ء دات نلناں، بلے مے
پیریناں گوشتگ دھل دوتاکی ء ہجاہ کنیت۔ جنگلی ء پاگ چہ سر ء لگوشت ء
گوشت ء منی مڑاھداریں برات ء آریزیں سر مچاراں بچاراں منی
سر پیری ء پتان ء ڈول ء اسپت کتگ ء منی دیدگانی روک کم بیاں انت ء
بنی آدم ء آپ حیات نہ وارنگ کہ مدام زندگی بیت، بلے تاکہ منی جوں کبر ء
نہ شنگ منی واھگ بلوچستان ء آزاتی انت ء گوں شمنے ہمراھی ء پہ اے
واھگ ء دیما برگ ء دیما روئیں ء آ یوکیں روچان اے کارورنائیں پتگانی
اگدہ ء بیت من بلکیں باندا مر تاں منی پنناں یاد بکن ات۔ گوں پارسی ء
گجراں ہجبر یکجاہ مہ نندت ء ہر وھد ء ہر جاہ ء شمارا موہ رس ات آیاں ء بہ
کش ات آیانی سوگند ء کول ء کراراں باور مہ کن ات، دگہ گتے کہ لوٹاں بہ
گوشاں گجراں مے لہتے آواجہیں براتاں پہ بلوچ قوم ء بلوچستان ء جنجال
جوڑینگ ء مروچی مے کشگ ء رند ء انت ء آ یوکیں روچاں ہم مے راہ ء
ڈنگر دور دینت ماچہ آیاں دز بندی کنیں کہ گجر ء ہمراھداری ء یلہ بہ کھت

چیا کہ مادہ جمیں وھد یکہ بلوچانی آشوب و توپان باھند کنت ڈنگر و پتاراں
زر و سر کنت۔ کھور و ساھگ و نھنگیں مردمانی دگوش جنگی و کیا نیھیال و
آت کہ مرگی دسلا نکے ملا و کا گد و دزھت و سر و کپت لہت و چک برزادی
کت و سیاھیں گوراگ و کوارگے جت و چہ کھور و شاھل و بال کت۔ جنگی
و گوراگ و کار پد چارت و دیم گوں سر مچاراں کت و گوشت و من جتے
چہ شاکناں و دست ورناتریں سر مچار کینگی و نیمگ و دراج کت و چہ آئی و
لوٹ و کہ جت و پتہ و تو بدے و آجست ایش انت پر چا ایرانی
آشوب و وھداں چہ بلوچستان و تک و شنت و ماگی پتلونی یے
بلوچستان و پشت نہ کپت؟

کینگی و پتہ وات تی جت و پتہ و گوانزگی تک ہم زانت کہ
آدرامد و جنبی اتنت کہ مے ملک و بھتگ اتنت و پہ زور و زبردستی مے سر و
وتی حکم اش ہلا بھنگ ات و آوھد و کہ دور و زمانگ و جبر و زور انسری و
کڈی ست انت آچودوت و گم و گار بوت انت بلے اپسوز چہ بلوچانی
ناتپا کی و پد مے پت و پیر کی ہند و دھگ و واتر بوتنت۔
جنگی و سر سرینت و پاگ پد اسر و کت و گوشت و تورے من
مروچی بہ مراں نون منی پاد کبر و تچک بنت من زاناں شادوتی مرادانی منزل و
سر بھت و بلوچستان و آرات کن ات۔ بلے شمارا گوں کرد، عرب،
آزری، ترکمن و لاراں تپاک و ہم سنت بیگ لوہیت۔

گنوک

ہمز و بلوچ دازگیے ء نشنگ ات ء آئی ء نزیک ء بارگیس کشکے ء
 مہزاب رمبگ ء ات ۔ سی تیریں کلا شکلوپ راستی کش ء سیاہیں تلاڑک ء
 سر ء دراج ء پٹاس ات ء آئی ء دیما کھوری دارانی روکیں آس ء اشکراں
 بارگیس سیے ء سر سوک داتگ ات ء ہر د ء ساپیں ڈوکے ء پشت ء ڈٹکے
 تریاک چوہلینگی دست پنڈیں زردیں نا ء ترپگا ات ، دازانی گوریچانی ء
 پیردانے ء اشتر پیر ء در چک ء درنگ ء سر پٹ ات کہ شد یگیں لاپ ء سیر
 بہ کنت ۔ آئی ء دو سیوگ ہم شکار گنگ ات ہتریں گزی شتے ء شولام کنگ
 اتنت کہ کھوری اشکرانی ء زراب ء چوچو ء پچگا اتنت ۔
 اناگت ء ہمزو ء لہتے مردمانی بورو بورو ء توار گوشاں کپت ء کم کم ء
 آیانی پاد برمش ہم اشکت انت ء سپاہیگ بے گت ء گمانی چہ دازانی پشت ء

آئی ء نزیك ء زاهر بوت انت۔ بلوچ ء سی تیر دست ء کت ء سپاہیگ
در ہد رکائی اوشات ء میہہ مستپا بوتنت۔ گونڈیس دمانے ء آیاں ہز و ہز و ہز و ہز
آچارت انت ء دل ء سوڑگا اتنت یا بہ دے یا بہ زور بز ال سر ء سودا انت۔
بارگ بند ء دراج ریشیں سپاہیگ ء گٹ شاکارت ء بحرت

کت ہاں بلوچ چے کنگائے؟

ہز و ء پتہ دات نشتگاں۔

ماندگانیں کہ نشتگائے، بلے اشرات ہمراہ انت یہ مئے گمان

ء زانگ ء تو سیدگار ء قاجاق ء شپکی ء کنگائے؟

نی کہ اشر ء رھت پر نہ انت من گوں بے رھتیں اشر ء چوں شپکی
ء قاجاق کشی کت کنناں سپاہیگ ء وتی گٹ پدا شاکارت ء تو ارڈو ترکت ء
گوشت ءے ماشی ء منیں کہ شپکی نہ کئے بلے سیم پہ تریاک ء کشک ء آس
ء انت اشی ء چے گشے؟

نی کہ عمل اول (ہیلد ارون) گڈا پر چامہ کشوں۔

سپاہیگ یک گامے دیما کنزت ء ہز و ء چمبہرے دات ء
گوشت ءے دیمانگ کنگ ء اجازت نہ انت ء اے وھد ء اے زمین ء
نکر ء بادشاہ منناں، سپاہیگ پدا میہہ مستپا بوتنت۔

سی تیریں پٹنگ ات ہم گون انت اشی ء بارو ء چے گشے؟

نی کہ یاگی اولں پر چا پٹنگ مدزیروں۔

سپاہیگ وت ماں وت ء سگ سگ ء لکت انت ء پدا دراج
ریش ء دپ پیچ گت جستے چه ترا کنیں۔

زوت وتی جست ء بہ کن من ء سیسوگانی دیم لیٹینگنی انت کہ مہ چخت
سپاہیگ ء گوشت تی تپنگ پیش تر انت ء دست چنہ ء دیم پہ مانکہ کتگ
اگاں یکے پہ تی تپنگ ء چکر گانوکی یے بہ کنت دیمابہ کنزی تو چے کئے؟

ھز و ء گوں لنگ ء تپنگ ء چنہ ء اشارہ کت ء ٹھگ ء بھادریں
سپاہیگ ء کلاہ تیر ء سپت ء ٹگ کت ء آئی ء پیلٹنگیں مودانی دوت چه ٹنگیں
جاہ ء در کپان اتنت ء چنت گام آیانی پشت ء تیر ء زمین ء دوز چست کنت۔

ھز و ء پتہ دات نوں کہ تپنگ پہ جنگ ء تیار انت ء تو پہ آئی ء
چکر گامنی نیمگ ء کایے۔ یاگی اس بلوچ ء آئی ء تپنگ ء وادھے کتگ
اگاں من ترامہ جناں تپنگ وت ترا جنت۔

سپاہیگان یکد گر ء چارت ء چخی ء گوشت اش تو گنو کے یے ماترا
ھج نہ کنیں، ھج تو ھج ما، ماوتی راہ ء رویں ء تو وتی کار ء بہ کن۔

ھز و ء پتہ دات نی کہ من گنو کے آں وتی گوشاں شریچ کن ات کہ
چے گوشاں تپنگاں بن ء ایر کن ات ء بوٹاں چه پاداں کش ات ء دیم پہ
آبے در چک ء داریں پٹ ء بہ تیچ ات ء آدوریں کوہ ء بن ء زردیں تلاء ء
دست بہ جن ات ء وا تر کن ات دانکہ من چه اداں بہ رواں ء شادتی تپنگ ء
بوٹاں بہ زور ات ء وتی نیمگ ء بہ رواں کہ مردچی منی گنوکی ء گندہ تریں

روح انت ءو کہ چار پنچ تیر سپاہیگانی سر ءو گوشانی کش ءو گوران ہالیگ کت۔
 سپاہیگاں پٹنگ دؤر دانتت ءو چہ ڈرھوکیں پاداں اشتاپی ءو
 سیاہیں بوٹ کشت انت ءو انچو کہ پشت اش ماندات ءو تچان بوتنت، ہز و ءو
 تیر ءو تی کار کت ءو چاریں زمین ءو ایر بوتنت۔

ہز و ءو تی مجگ ٹانٹ کت ءو پہ دم گے ءو کباہیں یسوگ وارنتت ءو
 دست پٹنگ ءو جان ءو مُشت ءو گوشت : شاباش ترابات منی ہمدل ءو ہم تکلیں
 سنگت ءو ہمراہ شاباش پہ تی گلہاس ءو جگر دڑیں توار ءو آ کپتکلیں جون منی
 اناں۔ تی کار پد ءو نشانی انت بار ءو اُشتر بارت ءو واندکار ءو جیر کار آئی ءو دل ءو
 وش کنت۔ بلوچ ءو آس کشت ءو سپاہیگانی پٹنگ ءو بوٹ اُشتر ءو لڈت
 انت ءو شیزار کے دپ ءو کت ءو تی راہ ءو شت۔

کمپو نیستیں مٹا

میسٹ ۽ دپ ۽ دہ دوازده نوک ۽ کوھنیں جتک کوش ایرات۔ ہیال
 اول کت گندگ ۽ اے ملک ۽ کوش دژ نیست یا کہ درتیں ہیر ویننی بے بلا
 ہیر وین ۽ کشتگ انت۔ اگاں ناں نمازیاں وتی کوش نماز ۽ وھد ۽ وتی کش ۽
 یادیم ۽ ایر کتگ اتنت۔ ظہر ۽ نماز ۽ وھد ات من پہ دلجمی وتی کوش کشت
 انت ۽ پادشپاد ۽ میست ۽ گوستاپ۔ نمازی رشتگ اتنت۔ سلام اول دات،
 دوپیریں مردک ۽ من ۽ چارت ۽ گوں مرتگیں توار ۽ منی الیک گپت، میست
 ۽ راستی کند ۽ پہ بڑگی رشتاں۔ اسپتیں دز مال ۽ دوئیں بش دیم ۽ چپ ۽
 راست ۽ لونجان کتنت۔ دراجیں تیزی چہ دراجیں پشک ۽ کیسگ ۽ کش
 ات ۽ دست اول دراج ۽ ماش کنگلیں ریشاں مرزت ۽ تیزی ۽ ٹلکینگ ۽
 دلگوش بوتان۔ پیرین چل دپ ۽ دیم ۽ چنگ ریشیں مردکے ۽ من ۽ نیم جمی
 چارت، گت شاکارت ۽ پدا سرے جھل گت ۽ اللہ اللہ کنان ۽ وتی زرد

رنگیں تیزی ءء دلگوش بوت، چہ آئی ءء چارگ ءء زانتون کہ آ من ءء دراند ءء
نوکیں مردے مارگا انت۔

نمازی مسیت ءء پتران ءء گیش بیان بوتنت ءء چہ درستاں رند ملاء ءء
وتی مبارکیں پادمیسیت ءء ایر کتنت ءء گوں گران ءء سنگینیں رواج ءء محراب ءء
مسلمہ ءء سر ءء اوشتات ءء آئی ءء پشت ءء و شکستیں درنایے ءء نماز ءء اقامہ کت ءء
نمازیں وتی رد آئی ءء پشت ءء راست کتنت۔ اولی رد ءء من ءء جا گہ نہ رس
ات دومی رد ءء دوپیریں مرد ءء میان ءء اوشتاتاں کہ چہی کش ءء ہما چنگ ریشیں
مردک ات کہ من ءء چارنگ ءء سرے ءء جھل کتنگ ات۔

ملاء ءء کہ گوں الحمد للہ ءء وتی تو ار برزکت ءء چہ آئی ءء وشیں الہان ءء
من وتی سنگتے ءء ترانگ ءء کپتاں کہ چل سال ءء ساری ماہائی اسکول ءء
(دبیرستاں) ہمکلاس اتیں کہ آئی ءء ہندی گانایے نکل چہ محمد رفیع ءء کتنگ
ات۔

جونہا کیلا دراکرو سب کی نظر سے زرا کرو
پھول سے زیادہ نازک ہو تم
دیکھانہ کرو تم آئینہ کہیں خود کی نظر نہ لگے
چشم بد دور

من ہیال کت چو بیت ملاء منی ہما بے نماز ءء رو چگیں سنگت بہ
بیت۔ ہد امنی ایمان ءء نگہ ارات۔ بے کت ہما کت انت۔ گوں وت ءء

گوشت اول ہمرنگ، ہمکت و ہمکت میں مردم دنیا بازا انت۔
 نماز ہلا س بوت و مردم کشاد کشادی و در کپت و شنتت و تھنا من و
 ملا پشت کپتیں۔ آ مصلا و سر و نشتگ و وزیہ کنگا ات، مادیم پہ دیم نشتگ
 اتیں و آئی و مبارکیں سر جھل ات، گوں آئی و ہر د و پتیں پوز و گنگ و
 من پنجاہ پنجاہ و سدک بوتان کہ واجھیں ملا منی ہما ہم کلاس بوت کنت۔ پدا
 دل اول پر امت کہ لپتگیں و ہمرنگیں پوز ہم بازا انت۔
 چار پنج دمان و گوزگ و واجہ و وتی تیزی کیسگ و کنتت و دیم گوں
 من و کت۔ من پہ اشتاپی پادا تکاں، آئی و دست چک ات و وتی چماں
 داشت انت: در ہبات و جوڈی و رند چہ من و جست کت و تو کئے
 وے؟ اولی رندا انت کہ من ترا گندگا آں۔ اگاں ترا منگی کارے کپتگ بکش
 وپ و دوست مدار۔

تئی ڈول ڈیل، ریش بش ملائی انت۔
 من پتہ دات واجہ ملا من گشے ترا یک جاھے و دیستگ، بے دو
 دلواں بلکیں تو آمہ بے ہم رنگیں مردم بازا انت۔
 بکش تو من و کدی و کجا دیستگ؟ آئی و گوں ڈولداریں چکلندے
 و منی پتہ دات۔

واجہ تو چل سال و ساری دبیرستاں و وانگ و بوتگ وے و تو
 محمد رفیع و ہما گانا "چشم بد دور برے برے جنگ ات و صورتی تو و شیر محمد

ار جنگ ء کہ مروچاں مسلم ار جنگ تیمسی انت پہ دست ء وتی کرسی ء صندلی ء
ڈکڑ جنگ ات۔

ملا ء پہ زھرے من ء چارت ء پتہ دات من وتی زند ء محمد رفیع ء
گانانہ اُشکنگ انت۔ من دل ءھیال کنگ تو مولوی ء ملا یے۔ بزاں تو
خناسیں ابلیسے ء پادا چہ منی دیما، درکپ چہ مسیت ء پلیمیں شیطان من ء
گوں ہندی گانا والا یاں برو برو کئے؟! اعوذ باللہ من الشیطان الرجیم۔

من کہ پہ بڑگی آئی ء دیما نشتگ اتاں ء آئی ء تہاریں دیم
درآ تلگیں ٹیلگاں چارگاں اتاں۔ آئی ء کڑیں پونز زار جنگ ء ات۔ کہ
اے ملا ہما گانا والا انت!

من پتہ دات من ترا دگہ ترانگے ء پڑیناں۔ ہما سال ء تو ٹیچر
ٹریننگ کالج ء وانگا اتے یک روچے سہارگ ء کباب ہم ہوار ات کہ پہ
ہر کس یک شیکے گیشینگ بوتگ ات۔ تو سے شیک زرت ء وتی دیما ایرگت
ء دو مردم ء بھر نہ بوت کبابانی سر ء گر ء کتے بوت، تو کباب زرت انت ء
پادا تک ء آیاں ترارند کاں دات۔ نواب تر ء بچک کہ فوٹا لیستے ات ترا
گپت ء ء تو کبابانی چک ء تہہ ء لہز پرکت کہ کتے مہ وارت اش۔ گڈا
فوٹا لسٹ ء مشتے تی دپ ء جت ء تی دپ پرشت ء تو سے روج ء وتی کوئی ء
تھت ء باھوٹ بوتے ء تو اش گوں پلاشکی لولہ ء پاپ ء سوپ وارینت۔
تی چیری لنٹ چوہشتر ء لوس ء لونجان ات۔ چہ ہما روج ء من تی نام

اُشتر ایرکت!! شرھیال کن من کیاں۔

ملا پہ ہیرانی من ء چارت ء پتہ دات کلام ترا چکپروش کنات،
 نوں من زانت تو یلک ءے ہماھیچانی یلک تنی اسلی نام یلی انت۔ من اُشکگ
 تو انگریز ء ملک ءے۔ کم بھت اداں پرچا اتلگ ءے ءے چے کنگاے؟ بلکیں
 منی ڈول ء تو اش ہم ملا یے کناینت۔ کم بھت انگریز ء جاسوس سے مہ بے!!
 ملا پہ اشتاپی پادا تک شت مسیت ء ہوش ء دروازگ بند ء کڑی
 کت ء پیدا آ تک منی دیما نشت۔

بکش تو کدی اتلگ ءے پرچا ملا بوت ءے، کئے ء تنی کار شر
 کت۔ کیا تر اردات اول ء تو بکش کہ پیش چہ من ء ملا بوتگ ءے من پتہ
 دات۔

ملا ء دست وتی ریشاں جت ء سر جھل کت ء وتی ملا بیگ ء بارو ء
 گوشت ءے: ترا گیر انت ہما ملک ء کہ من ء تو چہ ملا یانی ترس ء تیلگ
 اتیں ء چنت سال ء وتی زنداوداں گوازینت؟ منی نزکی گوں سردارے ء
 ات کہ آئی ء وانندگ ء سر پد ء زانتکاریں بیچ منی سنگت ات۔ آیاں چہ
 بختیار ء شاہ ء چک ء ڈالر کپنگ ات ء منی چارگ اش کنگ ات ء پدا خلیج ء
 برات ء سنکناں ہم شاباش بات ء دگہ un (یونائیٹڈ نیشن کارڈ ہم کپنگ
 ات کہ چہ اوداں ہم دپارے رستگ ات۔ un ء گوشت مگر بی ملاں برو۔
 من آیانی ہبر نہ من ات ء نہ ٹھناں۔ آیاں وتی دپار بندگت۔ مئے سردار

شومیں ڈالرائی سرء دگہ سردارزادگے ء کشت آ سردارزادگ دگہ سردارے ء
پلیس ء دست ء کوشائینت۔ اے ڈول ء مے رمب ء ٹولی سر سر ء دان دان
بوت۔ شاباش انت ہما سردارزادگ ء آئی ء من ء گلا گلوکت ء گولوت ء
ملک ء آورت آ سردارزادگے ات۔ کمان پہ پشت روت ء شائر پہ دیوان۔
ملایاں دہ ٹینگ آئی ء دات ء دشتیاری ء باہو ء سرداری ء پاگ آئی ء سر ء
بست، ہنوں ملایاں اگاں بلوچے ادب کنگی انت۔ گڈا اے اگدہ ء آئی ء
سر ء لذ انت۔ من آئی ء پہ اے کار ء میاریگ نکناں کہ آ مجبور ء ناچار انت
کہ آئی ء مہار ملا ء دست ء انت۔ بلے بیا آئی ء یک بلوچے ہمراہداری
کنگ ء نہ انت آروچے یک تنگے بڈ ء جنت ء شیریں کیا ء باہو ء دیدلی
دالی جنت۔ نون منی بارو ء بہ اشکن: ملا دار منی نا پگ ء سک گت ء پھتگے دو
سے رنداں پہ جست ء پُرس ء بُرت۔ جمسہر ء پاتراپ دات۔ بند سجاہ ء
تھاریں کوئی پیشداشت انت کہ تو کارل مارکس ء کتاب دانتگ انت۔ یلک
تراگیر انت آ کتاب تو من ء داتگ ات آشوب ء وھد ء منی مندی
سیادے ء منی گور ء رو آ کنگ ات۔ اے ہم پہ آیاں نیمونے ات کہ توبی
ایس او ء واھگدار بوتگ نے۔ گڈ سر ء آیاں من ء حج گت کہ ملا یے بہ باں
نوں گندگائے کہ آپ ء من ء بُرتگ ء دار ء من ء! من ء ڈنی ملکے ء
روگ ء اجازت ء نہ دینت۔ بہ چاریلک من نکلی ملا یے آں۔ مردماں ء
نماز دیاں ء ڈن ء کہ در کپاں ہمایاں ء کہ من ء ملاکت دل ء توک دہ زاہ

دیاں غوتی رزوائی عسرء کنڈاں۔

ملاوتی سر برزکت غچہ من ء جست گت نوں تووتی ملا بیگ ء راز
ء بہ گوش من پتہ دات: منی سنگت ہبر داراے راز ء کتے ء مہ کش۔ تی
میت ء ہمک وڑیں مردم روا کنت درست تی دوست نیت۔

اویلک تو من ء سبک مہ وانین، منی سرسیاست ء نو دء نہ منجل ء
دیگ ء گرسنگ، آئی ء وتی پاگ چہ سرء کش ات۔

من پتہ دات تو ورنائی ء ہم باز مودیں مردے نہ اتے، واکی نو دء
نھیں دیگ ء منجلاں تی سرء مودوتی ہر جاں جنگ انت ء ہمے پاگ ء
شاباش انت کہ سیاست ء دیگ منجلانی رازوتی چیر ء چیر داتگ۔

دلگوش بدار منی وھد یگیں گانا والا ء کیونیتیں سنگت ء مرو چگیں کلام
پاک ء وانوکیں ملا من وتی زند ء ۲۱ سال دنیا ء وڑ وڑیں ملکاں دور چہ وتی
ماتیں وتن ء پہ بزرگی ء واری گوازینت۔ اے دراجیں وھد ء دراٹو یہی ء
کف ء سوت چیزے نبشتگیں بلوچی ء چاپ ء شنگ نبوگیں کتاب انت۔ چہ
بازیں سکی ء نکینکیانی سبب ء من یک ء دورند ء چو صادق ہدایت ء ڈول ء
پہ تکشی ء دل پڑکت بلے وھدے ٹالستانی، ویکتو رھوگو، نلسوں ماندیلا
بیریں یاسر عرفات، دراٹو یہیں جماخان، ع، ص، امیری ء دگہ مزنیں
مردمانی زندہال چارت انت آکار ء بختاں۔ تو ہما مردم ء زانے کہ
زاھدان ء دانشگاہ ء تاریخ ء راجد پتر ء دانینو کے ات۔ آھتوں لندن ء

انت ہمائی ء من ء سرسوج گت ء چہ درانڈیہی ء جانسوچیں آس ء
رکیت۔

ملا ء کہ پاگ وتی دیما ایرکتگ ات سرء گت ء پتہ دات تو ہمائی ء
گوشے کہ پارسی زبان ء پہ دادشاہ ء کتابے نپیتگ ات ء؟
ہو من ہما واجہ ء گوشاں، ملا جان ہزار شاباش ہمائی ء من تاکہ
زندگاں آئی ء منت واراں۔ ملا ء راستی دست دران ء اسپتیں ریشان
جت ء گوشت ء چو بہ گش گڈا آ واجہ انگریز ء ملک ء چے کنگا انت؟ ء
اوداں چونکا سر بوتگ؟

ملا جان من تراہبرے بہ گوشاں۔ آ زاہر ء ایرانی ملایاں پہ بلوچی
زبان ء پی ایچ دی کنگا دیم دانگ کہ بلوچی ء سندی زبان ء سرء کار کنگا
انت۔ آئی ء ملا ماہے سے ملیون تمن دیگا انت۔ بلے آئی ء بندری کار
دراٹڈیہیں بلوچان ء سرء سوج ء بلوچستان ء چھر ء واتر دیگی انت۔ ہما
بلوچاں کہ سالانی سال انت چہ وتی پت ء مات، سیاد ء آریزاں دور انت۔
ملا وتی دست بزرگت ء گوشت ء : من ء بازیں وھد ء
زمانگے بیت کہ بلوچی ماہتا کہ کتاب وانگ انت بلے آ واجہ ء بلوچی
زبان ء عیک کشکے ہم نہ کشک ء وھد یکہ ہبر ء درکیت وتی من ء بلوچی بہ
کنت چہ سدگپ ء یکے بلوچی ء نود ء نہ پارسی انت آچوں بلوچی ء پی ایچ
دی ء کنت!؟

اڑے سرنائیں ملا آپاری زبان ء بلوچی ء پی ایچ دی ء کنگا
 انت۔ من پتہ دات ملا ء من ء جمسہرے دات ء گوشت ءے اویلک
 ہزاراں مردم منی پشت ء نماز کثرت تو من ء سرناگشے۔ تو اگاں شربوت
 ءے بیامنی کبر ء پی اے لٹ ء بہ جن۔ بہ چار منی سنگت تو من ء پی ہبر ء ہلن۔
 من گوشاں زینے۔ توگشے دوشی۔ لندن ء جم ء مزینیں دکتے ہست ات
 کہ بلوچے ات ء ہمے واجہ ء آئی ء کار شرکت ء چہ درانڈی ہی ء آرات
 گت۔ آہنوں بلوچستان ء پیہ وش ء شاتکانی بلوچانی چماں دوا کنگا انت۔
 آئی ء لندن ء دکانے کشتگ ات کہ کونہیں کرسی۔ بوپ ء تھت ء دگہ چکی لیو
 سک ء پرشتالیں وھدی دیز ء کلنڈ بھاکتگ ات۔ تووت بہ کش اے کار جم
 ء اسپشلیٹ دکتے کار انت۔ شاباش انت ہمے بلوچی ء پی ایچ ڈی کنوک
 ء۔۔۔

من کہ جم ء دکتے ء وشین ء آسودگیں زندہال اشکت بلوچی پی ایچ
 ڈی کنوک ء گندگ ء شتاں۔ اول ء آئی ء من ء وتی اپشاد ء نزیک ء نہ
 اشت۔ بلے چہ منی بازیں پریات، زاری ء لے لاء چنت سالانی درانڈی ہی
 ء اھوال گوشداشت انت۔ باور بہ ہدا بہ کن، من ء تو میستے ء نشکلیں آئی ء
 منی بڑگی ء سر ء گریت ء ارس ء لمپ بوت۔ پداگون من ء گوشت ءے بے
 بہت تو کلم ء واھندے ء کلم چہ ٹینگ ء ترسناک تر انت۔

من وت ء تی جنجال ء نہ پڑیناں، البت ہبرے بہ کوتاں من پیش

چہ ایشی ء کہ لندن ء بیاباں۔ باز رد واریں پینگی بلوچ کہ کوہاں سر ڈھور
 بوتگ أنت، من وت سواس پاد ء گنگ ء شیب ء درگ، تلشت ء گور بان
 لگت داتگ ء گوں آیاں گندند گنگ ء آیاں وتی پینگ دورداتگنت ء پہ
 ایمنی شھر ء کلگاں و اتر یوتگنت ء اگاں وت ماں وت ء رند ء کشت ء کوش
 بوتگ أنت ء مرتگ انت منی گناہ نہ انت !!!

منی ملا من وتی گوشانی دوئیں چلت گپت انت ء چو گوراگ ء
 آئی ء دیما سکت جت ء ہمائی ء دیما وتی کلم ڈوک ء سر ء چپت ء چو آرت ء
 ہیرت گت۔

کیونستیں ملا ء دست وتی پتتیں پونز ء سر ء ایرکت ء پہ ہیرانی پتہ
 دات شو میں یلک من ترا دگہ ہالے دیاں: تو سھیک ءے دادشاہ ء کبر ایرانی
 ملا یاں چوں گنگ؟
 ناں بہ گش:

ہموداں پھرہ (ایران شہر) ء دلگاہ ء کہ دادشاہ ء مانش ء کبر بوتگ
 ایرانی ملا یاں مزینیں سلجباہ ء پار کے جوڑ گنگ ء روچے ہزاراں مردم آئی ء
 ہڈاں لگت دیگ ء انت۔

پہل کن من تئی تران ء توک ء کپتاں۔ بہ گش باریں رند ء چے
 بوت؟

ہو آسراے بوت کہ منی کار پی ایچ دی کنوک ء گوں دگہ لا گریں محمد

حسین نامیں مردے ءِ پشتداری ءِ سرسوج ءِ شکرکت۔ آیاں من ءِ پہ و ش ءِ
 شاکامی ملک ءِ آورت ءِ تئی ڈؤل ءِ ملایے بوتان۔ بلے منی گٹ تئی گٹ
 ءِ پیم ءِ و ش نہ انت۔ ترا گیر انت ہما تیب دپی شھر ءِ کہ ماوا نگا اتیں: تیب
 ءِ نزیک ءِ ہر دیں مسیتے ہست ات کہ چل پنجاہ مردم ءِ جاہ ات۔ چنگو ءِ
 مسیت۔ آمسیت ءِ ملا ءِ نام بگش اللہ ات۔ ہر دکد ءِ لاگرو سکیں ملایے
 ات۔ آئی ءِ گٹ نوشا تر ءِ برتگ ات ءِ پہ ہیلہ بلاھے گوں نژنژیں تو ار ءِ
 مردم نماز داتگ اتنت۔ من ہر و ہد ءِ کلام پاک ءِ وانگ ءِ لگاں ہما وا جھیں
 ملا ءِ ترا نگ ءِ کہاں من ءِ منی کمیونستیں ملا کندگ ءِ لگتیں ءِ چہ مئے ٹھکانی
 تو ار ءِ من چہ پڑیں واب ءِ جہہ ہر تان۔ منی نزیک ءِ جرمی
 تراندپ pils ءِ سے مزینیں ہور کیں ڈبی ایرات۔

من ہر چست گٹ ءِ نشتاں ءِ دست واجہ ہد اءِ درگاہ ءِ برزکت ءِ
 گوشت اوں کج انت منی گانا والا میں ملا۔ کج انت بلوچی زبان ءِ پی ایچ
 ڈمی کنوک، کج انت لاگریں محمد حسین، کجا آں من ءِ کج انت کسر کند ءِ باشندہ
 ہزار پٹ ءِ لانت پہ توشیتان۔
 بلے شکر انت وابے ات۔

ہججُست نہ کشت !!

ناگمان ءِ راستی دست وتی کوٹیں سرءِ مُشت، دراجیں اسپتیں
 بروت تاب دات اُنت۔ ساتگیں زنوک ءِ جھلیں کلگت ءِ ماتکی موردانگ
 سک گت ءِ گوشت ءِ بندکن ات اے شو میں وت گند ءِ TV ءِ چہ اے
 لوپریں ناچینی مکیں گروہگانی سرینگ ءِ مارا نپ ءِ سوتے نہ رسیت۔ وتی
 کیمستی وھد ءِ اے وڑیں مراکشانی چارگا برباد مہ کن ات۔ دنیا کی دگہ
 ہبرے کنیں۔

راست گوشت سوچ ات اشانی بزرانانی چندینگ ءِ ندرگ ءِ
 کمان میانیں سرین ءِ تاب دیگاں، جانبیک ءِ وتی گردن برزاوی کت ءِ
 دراجیں زنوک ءِ چیر کز ات ءِ پہ کینگی ءِ چمکے جت ءِ گوں ناگمان ءِ گوشت
 ءِ بہ چار واجہ ءِ چہ بازیں چارگاں چم ءِ روستگ انت۔ ہماپشت کپتگ
 کہ اے بے سُد کنوکیں ڈبی ءِ لاپ ءِ دؤر بہ کنت۔

شما کہ ہج نہ گوش ات ء TV ء دپ تچ انت مردم ء چم اوداں
کپنت، آئی ء دست تگمہ ء جت ء وتکنند بندکت ء دست سہریں لکت
آستونکلیں پشک ء کیسگ ء گت ء زرد رنگیں سررند کش ات ء سیاہیں
مودانی رندگ ء دلگوش بوت۔

اشکنگ ء مروچاں سک نرم بوتگ انت ء ہج جست نہ کنت۔
بلے منی گمان ء چونہ انت کہ گوشت شما دیتگ کہ کچک روباہ ء بگریت،
ملایانی رپک چہ ملا روباہ ء رپکاں ہم گیش انت کہ کچکاں پہ دمب ء رد دنت،
ناگمان ء پداوتی کوٹیں سرکچینت ء جان بیک ء نیمگ ء چارت ء گوشت۔
اگاں کسے ء ترا گوشتگ کہ ہج جست نہ کنت کم بہت پہ تی رد دیگ
ء اے گپ ء گتگ۔ آردوار تکینانی رد ء مہ ور کہ ملا ء جھل بنین چات ء
کپے ء کس نہ زانت کہ ہڈ ات کجاریزنت ء پتک پتک پنت۔ جان بیک ء
وتی پشکلیں جم پلپٹینت انت ء ناگمان ء پتہ دات ء دوریں ہیالے ء اوگار
بوت۔

کینگی ء گٹ شا کارت ء بزیں بروان برزادی تخت انت: پہ منی
گمان ء اے جست فلنگ ء مانا گوہرام ء راستیں کتہ ء اسپانک بوت
کنت۔

ناگمان ء جان بیک ء دوینناں یک ہول ء جست گت گوہرام ء
کتہ بہ کن تا کہ ماہم بزانیں ء رومہ وریں۔ کینگی ء دست شہارت ء چہ

دلہ ء سنے کوپ چہ قبوہ ء پُرکت۔ یکے ناگمان، دگرے جان بیک ء آہری
وتی دیما ایرکت۔

انچو کہ گوہرام ء نام ء بہ اشکناں۔ سنے گوہرام ء یات ء کپتاں۔
یک گوہرامے کہ آئی ء اولی گوہرام بکشاں۔ آہما سگاری گوک انت۔
آ گوہرام لاشاری ء نوبندگ ء یلیں پتگ بوتگ کہ چہ آئی ء گر ء کش ء
جنگ ء چوپ گوں رندیں چا کر ء شاراں شیر پر بستگ ء دیزگا اگازی گوں
چنگ ء سرداں بلو چانی زرد ء آ ترا نگ ء یاداں پرتینت۔ گوشت پہ گوہرام
ء نامدار ء شہور بیک ء آئی ء پت ء مزنیں کردے لیب ء گوازی کتگ، کہ
پہ آ کرد ء لاشاریاں سرداری ء پاگ گوہرام ء سر ء بست۔ اے بتل آئی ء
بارو ء انت: گز ء دو بر گز نہ بیت۔ نود بندگ ء زرنہ بیت۔

بزاں نود بندگ پہ زرزوالی ء نام دپ بوتگ۔ ہمنچک آئی ء دست
ء آورتگ۔ پہ وتی راج ء بزرگ، گریب ء نیز گاراں بھر کتگ ء ہمے داد ء
دھش ء برکت ء وتی کٹم ء راج ء نردارستیں بلوچستان ء نامدار بوتگ ء آئی ء
لوٹوک ء واہگدار گیش بوتگ انت۔

بل نود بندگ ء بگر شہیک ء وھد یکہ آئی ء نود بندگ ء زرزوالی ء
رھت رتیج ء باواست اشکت۔ آئی ء جان ء پٹ چو دجک ء سولکاں لک
بوت انت ء چہ گوشاں ہمینو ہمینو ء تو ارچست بوت کہ اے مردک بلوچانی
بادشاہی ء لٹ ء چہ رندانی دست ء پلپیت ء سیاہیں سکے ناہ بدل ء آیانی

دستِ عدلِ ایرِ کنت۔ آئیِ پنجِ گوہرامِ آیو کیسِ دورِ چاکرِ پاگوا جھی و
راہِ شنگِ غزیلِ کنت۔

یک روچے کہ نو د بندگِ سر شہکِ دوز بوجاں گوں آئیِ حکمِ
رمانشِ نو د بندگِ اسپِ ہر جینِ چہ زرّہ پُر کنگ ات۔ ہنچو کہ نو د بندگِ
پاد اسپِ رکابِ جتِ لنگِ پر ترینتِ اسپِ نالاں جتلی چاپ
جنان کتِ ہر جینِ زرّانی چلیک چلاک آئیِ گوشاں کپت، گوں وتِ
گوشتِ شہکِ شریں کارے کنگ، مروچی لہتے و شہال کناں۔
آ کہ اولی ہلکِ سر بوت گوں لانکِ کاٹارِ ہر جینِ دوئیں تنگانی بن
نگ کتِ ہلکِ میگِ میانِ اسپِ گویاں بست گوں زرّانی رچکِ
ژلینگِ ژلانگاں ہلکِ مردماں ہجوڑ کت۔

گوشتِ وھد یکہ اسپِ نالانی دنزاں بُراتِ مردمانی کیسگ
چہ زرّاں کوٹاں چہ و شہالی لہتے زرردیں، لہتے اسپتیں دنمانِ ڈنِ او
کندانِ ہممتگ اتنت۔ چہ یکدگرِ جستِ اش گپت اے گنوک کئے
ات؟

کما شین مردے کہ یک پادے لنگ ات۔ پشکتیں چم لتارت
انتِ گوں مزین کنگِ جنگِ دیئے دوئیں دنمانِ زہمِ ڈولِ لک
کتنت۔ آ کہ کا پارِ چیرِ گوں مشکِ درنجِ تکہ داتگ اتِ گوں جلگِ
مودریسگ ات، راستی دستِ وتی اسپیتِ دراہیں ریشاں جتِ پتہ

دات: اڑے مانمیا تکمیں ناسر پداں آمرد بگیر نود بندگان زرزوال ء دگہ کئے
 بوت کنت۔ گنوک شمات کہ آئی ء کدر ء نہ زان ات۔ ایش انت نشتکیں
 جا گہامن وتی رپت روپ گت۔

شہیک ء چاروگ ء جاسوس کہ نود بندگان ء رند ء کپتگ اتنت
 وهد یکہ هلک ء مردمانی وشھالی ء کتہ گوں آئی ء گوشت، آئی ء زانت کہ
 الم انت پہ رنداں مزنیں دژمنے ودی بوتگ ء مردمانی گوشتن نود بندگان ء
 بارو ء بٹاک ء پرپوسی نہ انت۔

شہیک، نود بندگان، چاکر ء گوهرام ء دور ء ہج درآمد ء اجنبی ء
 بلوچستان ء آتک گت نہ گتگ۔ آوهد ء رند ء لاشار ء بادشاہی ء موت پہ
 وتی کشت کوش بوتگ ء چہ دودیمابلوچ مرتگ انت۔ اگاں درآمدان نیم چمی
 بلوچستان ء نیمگ ء چارنگ آھور ء تپاک بوتگنت ء درآمدانی جون دکشی
 رسترانی ء دپ بوج بوتگ انت۔

جان بیک ء وتی دست شھارت ء چچی کش ء لانکی کش ات ء
 کمرزانی جت ء بارگ سرینیں کوپ ء قہوہ دو تنگ ء تنگ ات ء راستی دست
 ء چورکی موردانگ وتی کلکیں دنمال ء سر ء ایر گت ء جت کت: کینگی تو
 اے ہبر چہ کئے ء کجا اھلنگ انت یا کتابے ء وانگ انت۔ یا اپنچنائیں
 وتسا چین چورتی انت؟

کینگی ء وتی قہوہ تنگ ات ء پتہ دات جان بیک تو ہنچو من ء

مانتر یتنگ کہ بیرگ ء من دروگ بندگا آں۔ تو گوں آنکیں دنمان ء کہ گشے
 میشی ہمک چیز ء ردر پد بے۔ من اے گپ چہ بلوچے ء اُشکگ انت کہ
 آئی ء وتی سیھ ء بن گوں رنداں برتگ ء سرکتگ۔ اگاں تر ابا ورنہ کنت من
 آ مرد ء بھر نو ار ء ز پت کتگ انت ء منی کر اہست۔ نو د بندگ ء زروالی ء
 داستان ء کتہ ء در ستیں بلوچ زانت، تو چونیں بلوچ وانندھے ءے کہ اے
 چیز ان نہ زائے؟ ء اے گپانی راستی ء اگدہ ء من ہا مرد ء چلیں گردین ء
 لڈاں، بڈپہ بڈھائی۔

ناگمان ء دیم گوں جان بیک ء کت ء گوشت سنگت شکت ء بدگمانی
 ء بے باوری ء تئی ہون ء گوشت ء انچو جاگھ کتگ اگاں مردے بہ گندے
 گوشے مے۔ تو بل مردوتی گیاں ہلاس کنت، رند ء تو وتی وش لسانی ء بور ء
 تاچین ء آئی ء گپانی سر ء نگد ء شرگداری بہ کن، کینگی مزنیں بنگے ء سر ء
 گشتا تک دیگا انت ء تو گوں دران ء بردیں زنوک ء شکت ء بے باوری ء بور
 ء تاچان ءے!

من و چشمیں بدیں ہبرے نہ کت کہ تو گت چو سھر گوج ء گوات
 داتگ انت مردم تاں گپ ء پت ء ونڈمہ کنت ء ہاس منی ڈولیں مردے،
 آئی ء باور کنگ گشے گران گندگ بیت۔

جان بیک ء ناگمان شماوت پہ وت ء مہ اڑات ء بن ات بے
 پکاریں باواست ء من ہنچشمیں بنگے ء سر ء تران کنگا آں کہ گوں لہتے بلوچانی

مرگ غزندہ ہمگرنج انت غاگاں کتے کارے، چیزے غکتے سرغ شک
 مہ کنت پہ باورغ سر نہ بیت۔ ناگمان ترا گوشاں شک کنگ غجست گرگ
 جان بیک و ہک انت غمن آئی غپتہ دات۔ آشر گوشت تو وتی گباں
 گوات مہ دئے۔

کینگی تی گپ تامداریں غوشنیں گپ انت غاے مردگول یک
 ہبرے غدوردیگ آئیانی تام غبارت۔

براتاں ایش ات اولی گوہرام عیات غنوں دومی گوہرام عی بابت غ
 بہ اشکن ات۔ مئے ملک عتاں چنت سال غساری مردے گوہرام نامیں
 ہست ات کہ آئی غپت غ نام اشرف بوتگ۔ اے گوہرام عپت سکیں
 پھتہ غزانتکاریں مردے بوتگ غ آئی غباروغ گوشت دومی جنگ جھانی غ
 درگت غ کہ انگریز غروس غرضا شاہ چہ ایران غتاجینت، بلوچستان کہ پہ
 کمکیں وھدے غگول ایران غھور کنگ بوتگ ات پدا بلوچان باھندگت
 آوھد غسردارے غ مئے ملک عکلات گپتگ ات غبادشاھی کنگ عات
 مئے ملک کہ آبادیں ملکہ ات غھر کس غزورگیش ہما ملک غبادشاہ بیت۔
 اید کہ سرداراں چہ اے ہبر غبدبرت۔ بنت، گھ، باھوغ وشتیاری غدزک غ
 سرداراں هور غتپاک بوتنت غوتی پوج غلشکر زرت انت غ ملک غچپ غ
 چاگرداش دورہ کت غٹھک ٹوک مچ ات کہ ملک غمردم چہ ہد غشن غلیلو
 سک بیان اتنت یک شپے گوہرام عپت اشرف پہ ہیلہ بلاھے چیر پناھی چہ

ملک ء درشت ء دیم پہ بنپور ء سرگپت ء شت کہ ایرانی لہتے سپاہیگ اودے
کلات ء ات۔

اشرف ء ملک ء ہمال ء سردارانی گر ء کش ء مردمانی بے وسی ء کتہ
گوں پارسیاں گوشت:

پارسیانی کماش کہ نام ءے یاور (سرگرد) شہمرا ادخان میر مرادی
ات تھنا گوں یک اسپ ء یک ہیزرانے ملک ء اتک ء سربوت۔
آکلات ء دپ ء چہ اسپ ء ایرکپت ء ہیزران سرینت ء پورت ء پارت ء
گت: اے کلات ء ملک چکس ء نہ انت شماھیال کتگ گوں شاہ ء روگ ء
پدشما بلوچستان ء حکومتی کن ات، وتی جنگ ء پترنگاں بلن ات۔ کاہکے بہ
ورات ء راہکے بہ روات، اگان ناں گڈامن زاناں گوں شماچے
بکناں..... چاریں سرداراں گوں یکیں ہیزران ء گندگ ء کہ آئی ء
دراجی تھنا چار بکت ات ء درآدیں پارسی ء دست ء ات ء وتی ڈوڈیں
پتلون ء جنگ ء ات یک یک بوت انت ء شنت۔ کلات ء بادشاہ ء ہم
وتی پوج ء لشکر کش ات ء کوہستگیں دمگ ء سرگپت۔ نون دومی گوہرام ء
جند ء بابت ء چیزے گوشاں: آ کہ پیر بوتگ ات ء پیرین لوگبانک ءے
چہ دنیا ء شنگ ات۔ ۶۵ء ۷۰ سال ء زند ء امر ء پیری ء عشق ء گنوکی ء گور
جت ء شانزدہ سالیں کوہی جنکے ء شیدا بوت۔ ہرچی آئی ء چک ء نماسگاں
گوشت ء سر ء سوج کت آچکیں راہ ء نہ بھت ء جنگ ء پت ء مات گوں

چنت مچ ء چنڈے ڈگار ء رازی کنتت ء کسان سالیں جنک ء سانگ
گت۔

البت کے وھد ء رند کہ: ورنائیں جن ء پیریں مرد پاسبان کنتت
تیر ء درد گوں شپار ملکوریں گلپری ء آڑ ء کڑ بوت ء آئی ء سون دات انت ء
مچ ء ڈگار باھینت انت۔
یسی گوھرام۔

یسی گوھرام ء پت نود بندگ ء اشرف ء یمیں مرد مے نہ ات ء
ھاسیں کردے ء واھند نہ بوتگ آئی ء نام داڑک بوتگ۔ آئی ء وتی زندہ
کشت کشار ء دہکان کاری ء ھلاس کت ء چہ اے کوڑو ء لذات ء شت۔
بلے آئی ء مچ گوھرام ء بارو ء گوشنت یک روچے آئی ء نا کوگ دلوش ء پہ
پوتار ء رنگ ء کوہ ء دیم دات۔ آسرتلے ء پوتارانی رون ء بیت کہ انا گہا کوہ
پاچنے کہ یکے ء تیرے جنگ ء ھون رتچان بیت وتی نزیک ء گندیت
پاچن کپان ء سزاں آئی ء نزیک ء رسیت ء پادے آئی ء لچ ء بندے
اڑیت ء کپیت۔ گوھرام اول ء ھیال کنت کہ بلکیں جن یے ء وتے پہ
تہر گورانڈ ء گنگ۔ پہ ھمیشا چمان چپت کنت ء سے رند ء بسم اللہ کنت۔
چماں کہ مچ کنت گورانڈ لچ ء بندے گر ء کشت انت۔ گوں وت ء گوشت
اے بلاھیں چنے ء گوں بسم اللہ ء گار نہ بیت۔ گورانڈ ء نزیک ء روت ء
لگتے آئی ء جنت ء گوشت آنگو یو ء منی پوتاراں ھونیں مہ کن۔ پاچن: پہ

لڈی ہائی ء لنگ جنان ء تلارے ء پشت ء ماتریت گوہرام پوتاراں
بڈ ء کنت ء لوگ ء گورانڈ ء ہال ء گوں دلوش ء گوشت۔

دلوش لئے نہیت ء آئی ء نہر دنت: شو میں داہہ چہ مرد چکیں
پوتاراں تو گورانڈ آرتگ ات کہ گوں آئی ء گوشت ء مالا پشودی بے کنگ
ات۔ دلوش ء چنت گروناک ء چالاکیں ورنہ پہ گورانڈ ء گورسی ء دیم دات
انت، آ کہ آ جاگہا سر بوتنت گورانڈ تلارے چیر ء مردار بوتگ ات۔
سیسی گوہرام ء دگہ کر دے اے ڈول ء بوتگ:

یک سالے مدگ ء بلوچستان چوترک ء مغول ء لشکر ء بلوچستان ء
سر ء حملہ ء ارش کت ء گندمانی ڈیل چہ کراشت ء کش ات ء چہ مچاں پیشی
تا کہ پشت نہ کپت کہ کسے دنٹانے بہ کوچیت۔ ملک ء مردمان دیوان ء شور
کرت: مدگ تو مئے سال ء تو شگ وتی ڈیمب ء وتی ہر جاں کت، ایمن
مہ بو ماہم وتی سال ء نارشت ء تکاس ء چہ تو کنیں۔ ورنایاں وتی ہر ء
گوالگ پہ مدگانی گرگ ء تیار کنت۔ چاروگ ء چم روشنیں مردم مدگانی پا
س ء کوہانی تچک ء سر کپت انت ء ہال اش آورت کہ مدگ تھت ملک ء
چپ ء گوزاں کچنگ۔ شپ ء سارتی ء مدگ در چک ء دارانی سر ء لھت
LEHTH کنگ ات ء گوہرام ہم آرمب ء ہور ات ء تھار ماہیں شپے
ات۔ آچہ ایدگہ مردماں کے دور ء گستاہ چہ تھاری ء ناز انتی ء سبب ء درے ء
کپت ء پادے پرشت ء۔ ہمراہاں واہمی ء کوکار کت ء گوہرام ء گاری

عشواہاز و دگوش بوتنت۔ آ کہ مردمانی تو ارء اشکنگ عات پتہ عے دات
بیات راہ پہ ہمدان انت !!

یکے چہ رمب و مردماں گوں اید گہ مردماں گوشت کم بھتاں اداں
منز نہیں رود و دزے و من یک رندے پہ کاش و رنگ و اداں بھتگاں، دیما
مہ کنزرات بہ اوشت ات۔ آیاں با کسی ڈیلے جت و سہر کپے بن دات و
آس و چگاس کت۔ گندنت ہو و اجہ رود و بن و کچنگ و شہر تو تموت انت۔
آیاں پتہ دات کم بھت کچنگ و پا دات پر شنگ و مارا گوانک جنے کہ
بیات راہ پہ ہمدان انت۔ نون بیات من بندری گپ و نیمگ و دگوش
دیاں۔ کینگی و چم دیوال و بلوچستان و جنگیں نکشہ و سک کثت و گوشت:
براتاں مردچاں ایران و ملایاں پہ بلوچانی رد دیگ و گلام کنگ و نوکیں
پندل و رہبندے سازنگ۔ ملایانی آشوب و رندہما بلوچ کہ پہ وتی ملک و
راج و تو اجمی و ہاتر ایچہ ملایانی ترس و چہ بلوچستان و دراٹھ یہہ بوت
انت و نول دنیا و کند و کشوراں سر ڈھور انت۔ سر مچار و تپنگی بلوچاں تپنگ
بڈا جت و ملا و سپاہیگ کشت انت۔

ملایاں انگریز و رھشونی و متا بک و کہ اوگان و لاپ و سیر کن و
آھر کارے و تیار انت، ہنچو کہ آیانی نکش اوگانستان و گوں روس و پیداوار
انت و ہر کس و یاد انت پاری و شدیگ بہ کن و حکومتی بہ کن و بلوچ و دست
سر و بہ مش و بے مز و وتی گلام بہ کن۔ ملا کہ سر پد بوتگ انت چہ یک بلوچے

ء کشگ ء دگہ چنت بلوچ پہ بیر گیری ء پاد کاپنت نوں بلوچ ء سر ء دست
مشگ ء أنت، لہتے ء کے وهد ء زردینت کہ وتی براتانی چگلی ء بہ کنت ء
رندا آئی ء بے پد ء رند کنت لہتے چہ بلوچاں یورپ ء ملکان أنت ء
دراٹھیں بلوچاں پنت دیگا أنت کہ ملک ء بہ روئت ء چنت کس اش
ردواتگ، بلے آبزگاں کہ چہ بلوچستان ء چھر کتگ وتی سراں پنج جنگ ء
أنت۔ لہتے چہ آیاں کہ ردواتگ ء شتگ أنت رپک بازیں ملایاں پہ
پھنامی کشگ أنت۔

ناگمان ء گوشت من ہم چہ یکے ء اُشکگ کہ آچہ ردواتکین
مردماں أنت ء ملایاں آئی ء پوست جنگ۔ آئی ء گوشت ناوانندہ ء کوہی
بلوچ کہ ملا ء دست ء کپنت۔ آئی ء سے ڈوک دست ء دینت کہ اے تی
جن ء سون أنت بہ کش تو وتی زند ء قاقاق فروشی نلگ یا پتنگ ات دست
نہ جنگ۔ سادگیں بلوچ کہ سیں ڈوکان گندیت، اگاں زمانگے ء یک
کارتنے سیدگار یا گونی یے شکر بھاگتگ، یا کتام کوہی بلوچ أنت کہ دست
پتنگ ء پر نہ مشگ بزاں آوتی ایمان ء متابک ء مقیت کہ من اے کارگتگ
أت۔ البت پیش چہ اے بخت پر ساں آیانی پھماں بندنت ء پہ لٹ ء گولاه
بخت ء بے تنگیں زاغہ بد دینت ء چہ دیوال ء دیما سر جھلا دے پاداں برزادی
در بخت ء چو پنت رند چہ منانگتگ ء آئی ء پہ قرآن ء ہم سوگند دینت۔ کہ
اے ہراں چکس ء مہ گوشت ء پیش چہ آزات کنگ ء دو سے بیون تمن ہم

چہ آئی ء گزنت۔ کہ آئی ء سیاد و مردم پہ چیر کائی ملایان ء دینت ء دگہ چہ آئی
 ء لوئنت کہ دوسے بلوچ ہم بگراہیت ء ہر و ہد آیاں ز لورت بہ بیت آیانی
 ہمراہی ء بہ کنت۔ ہما سیں ڈوک ء قرآن ء سو گندنا و انندہ ء ناز انتیں
 بلوچ ء تا زندگ انت ملا ء گلام ء وز بوج کنت۔ اے رہبند روسیہ ء
 گریو اسکیں شاہ ء ز مانگ ء ہم بلوچانی بارو ء کار مرز بوتگ۔

او کینگی ء جان بیک شر و لگوش بدارات من یک ورنایے ء زاناں
 کہ یورپ ء ملاں نندوک انت، آئی ء گوں من ء گوشتگ چنت سیاسی مردم
 کہ ملایاں رد و اتگ انت ء چہ سویڈن، انگلینڈ، ڈنمارک ء دگہ ملاں
 بلوچستان ء شتگ انت و اترو ء و ہد ء گوشت اش ہج جسٹ نہ کنت۔

گذا من وتی دل ء گوشت من پر چامہ رواں۔ من ایران ء
 سفارت خانہ ء شتاں ء وتی ملسد گوشت۔ آیاں بازیں جسٹ ء پُرس چہ من
 ء گت رند ء گوشت اش دو ملیون تمن بہ دئے ء و ہدے کہ بلوچستان ء شتے
 تپنگے سپاہ ء بہ دئے۔ پیش چہ روگ ء پنجاہ بلوچ ء بارو ء کہ یورپ ء نندوک
 انت پکائیں احوال گوانکو ء نمبر، لوگ ء نشانی ترا دیگی انت۔ گڈا تو
 بلوچستان ء شت کئے۔ من گوشت آدگہ چیزاں و ہر من کناں بلے تپنگ
 پر چاہدیاں کہ من تپنگی مردے نہ بوتگاں۔

سفارت کار ء پتہ دات اے مئے کار ء رہبند انت، اگاں ترا وتی
 سیاد ء مردم گندگی انت اے کاراں بہ کن ء پدارندا ما چہ ترا دگہ کار کشیں !!

منی ریس

نوں کہ من سر پد بوتوں آ کہ شنگ أنت دروگ بندنت۔ من وتی سیاد گندی
 ۽ نیت ۽ ارادہ بد لیت ۽ ملک ۽ نہ شتاں۔ البت منی ارادہ آت کہ وتی نا لوگ
 ۽ جنک ۽ سانگ ۽ بہ کنان من کہ سر پد بوتوں ملکہ کہ ملایاں اے ڈول ۽
 اوداں ہراں ریکی انت نہ روگ گھتر انت! جان بیک ۽ پتہ دات براتاں
 ہر کس ۽ وتی زندگی ۽ راہ وت گچین کنگی انت ۽ درانڈ بھی ۽ ہمک کس سکت
 گت نہ کنت۔ یکے چہ سر بازی ۽ ترس ۽ جھتگ۔ دگرے پہ کار ۽ روزگار ۽
 اے ملکاں بھتگ۔ پھنچشیں مردم ہم ہست أنت کہ ملا ۽ پہ ہر چتی ۽ چاروگی ۽
 دیم داتگ انت۔ آرزو دینت ۽ وتی روا ۽ کمت شتا پر چا آیانی رهن ات۔
 کینگی ۽ پتہ دات جان بیک من تی گپ ۽ سر پد بیاں۔ ملاھے
 مردمان ۽ سیاسی مردمانی ہلاپ ۽ کار مرز کمت۔ گوشدار ات من وتی زندہ
 ترانگے شمارا گوشاں۔ چنت سال ۽ ساری من مشکتی سنگتے ۽ ہمراہ ۽ ظفار ۽
 شتیں۔ یک روچے من ۽ آسر کاری کار کسے ۽ شتیں۔ منی ہمراہ ۽ ورنایے ۽
 بجارگوں من ۽ گت کہ کار گس ۽ پا گولجہ ۽ کماش ات ہنچو کہ زان ات مشکت
 ۽ کار گسانی مردم پاگ بندنت ۽ واجہ قابوس ہم ہاسیں سلطانی پاگ
 بندیت۔

ہیر من ۽ منی سنگت آئی ۽ مرسدس بنز ۽ سوار بوتیں ۽ سلالہ ۽
 ملگزاریں دنگے ۽ شتیں۔ ورناء وتی نیم بندکیں ماڑی مارا پیش داشت ۽
 گوشت ۽ اے ماڑی ۽ سرکار پہ من ۽ تیار کنگ ۽ انت ۽ اے مرسدس

بزہم سرکار ء من ء دا تک ء اے ملگزاریں دمگ ء گندے۔ تاکہ آہری
 ہد ء من چہ سرکار ء ہرچ ء مدت ء جھلیں چاتے جنان ء اے مز نیں پٹ ء
 باگ ء باگچہ ء کشت کشار کناں۔ من گوں سنگت ء گوشت شاباش انت
 اے ملک ء سرکار ء پہ وتی مھلوک ء سک مھر بان انت۔ آئی ء پتہ دات
 اے ورنایکے چہ ہماظفاری مردمان انت کہ چنت سال ء ساری پہ وتی ملک
 ء آزات کنگ ء گوں سرکار ء مڑت انت۔ وھد یکہ گوں ایران ء شاہ ء
 کمک ء آیانی آزاتی ء باھند پروش دیگ بوت۔ اے ورنامد تے یمن ء
 باھوٹ بوتگ ء رند ء سرکار ء لوٹا بیٹنگ ء اے چیز دا تک انت۔ واجہ جان
 بیک ء ناگمان شماوت نوں اندازہ بہ جن ات کہ درامدیں پارسی ء گجر ء ملا
 بلوچانی سر ء چونیں زلم کنگا انت۔ پہ بلوچان نوں سور انت سندر پہ
 سیاد گندی ء بلوچستان ء سوھتگیں کوھانی چارگا ہوڈیں بلوچ زر ء پٹنگ بہ
 دینت۔

ہما بلوچ کہ شنگ انت ء ملا ء گلای ء توک ء گورا کنگ ء نوں پرسی
 دیوان ء سوری دیواناں اید گراں سکین دیگا انت کہ بہ روایات کہ ہج بخت نہ
 کھت، ہما گوھرام ء وڑیں مردم انت کہ پادے پڑشنگ ات ء وتی
 ہما اھان ء تواریت ات کہ بیایات راہ پہ ہمدان انت !!

یک چم

هدا مراد ءِ دپے مشوک دپ ءِ کت ءِ دست سئی ءِ نیمگ ءِ دراج
کُت ءِ گوشت دئے چلیم ءِ من ءِ سوٹے جنان ءِ۔ انچومہ کش ءِ، دل
ات سیاہ تریت۔

”مرادی ٹیھر تازی پہ یک ٹنگے نہ بیت رازی“۔

تو یا چلیم ءِ کش یا تمباک دپ ءِ کن۔ سئی ءِ وتی لوس تاب دات
انت ءِ چلیم هدا مراد ءِ دات۔

چک ءِ زادگے مارا نہ بوت ءِ تو بوستا بوست ءِ سنٹ بوتے،
هدا مراد ءِ گوشت ءِ چلیم ءِ نل دپ ءِ کت۔

آوهدی کہ من ءِ تو ورنائی ءِ جوش ءِ ائیں۔ من ترا گوشتگ ات
دوئیں وت ءِ ڈاکر ءِ حکیمے ءِ پیش بداریں۔ تو جاک جت کہ گناہ تی انت۔ نہ
وت ہتے ءِ نہ من ات بُرت کئے زانت بلکیں ناس چہ تر انت۔

یلہ دئے چُک ء چلانگ ء گپاں، مروچی بامپ ء من شرشر ء
مُشنگ ء ترازنگ بروبیارئے۔

چہ ستمی ء لٹناں بچکندے ء چاپ جت ء چہ آمڑ جتگیں دنناں
سیاہیں گروکے ء شہم کش ات ء زبان گویاک بوت ہڈک وتی سرائے
جنئے! بزگیں ہڈک چہ گوں ء تو چڑ کشنگ، اے ڈکال ء زندگیں مشک
پشت نہ کپتگ۔ تو آسک، کوہ پاچن، کبگ ء یسوگانی شکار ء سر کپتگ ء؟
هدا مراد ء چلیم سہی ء دات ء دست سر ء بان ء کتنت ء سر جھل کت
ء گوشت ءے چشیں ڈکال منی زند ء تو بل منی ہپت پُشت ء پت ء پیرکانی
زند ء ہم نہ بوتگ۔ کھن ء چگانی کینک ء برو توری پرانیک پیچ آپ ء تر مپ
ء نزگے نگواہیت۔ ماگشے چشیں گناہکار نہیں کہ ولجہ ہدا مئے سر ء چوزھر
کپتگ ء وتی باران رھمت بند کتگ اُنت۔ زی من ء شھکلی ء ہال دات
کہ آئی ء نا کوزھت دُر بھت وتی گزریں اُشتر ء شوہاز ء شنگ۔ آئی ء یک
کانٹیں کوہ پاچنے درا جیں سیاہ بند ء دیستگ، مروچی آئی ء شکار ء رواں۔
ہڈ مدے چولائیں ء پوست ءے ڈھلے ء پوش بیت ء ڈھلے گڈیمبین
ایت۔

او منی ہڈک منی دل ء مراد تو نکشنگین رُنے اے سرکار ء دور ء کئے
سیر ء آروساں ڈھل ڈوب گت کنت، مزن نام ء تواریں ڈھلی ء سرنائی
مُرت ء شنتت ء آیانی بیچ تریاکی ء ہیر و مینی بوتنت۔ داسی استاچہ داس ء جنگا

ہم کپتنگ انت۔

منی ستمل وھد یکہ آپ پہ ورگ ء نگو اھیت آپہ کتام اوست ء
 امیت ء داس ء کارچ بہ جھت۔ آبزگ تر انت پنڈی کھت ء ہنچو زور ء
 لاگرانٹ اگاں ہپ اش بہ کئے کپنت۔ تووت گندگائے چہ بے گوشتی ء من
 ء شپکورگ انت۔

سہی ترا دگرہ نوکیں ہالے دیاں حاجی لشکو ء مستریں پنج شھسواری چہ
 پرنگی ملاں پہ ہدار کی گند ء گدارے ء بھتگ۔ زی نیر موج ء من آئی ء
 وشاتک ء شتاں۔ آئی ء گوشت پرنگی ملاں مدام ہور چو مشک ء دپ ء
 رچگانٹ۔ اود ء مردم نماز ء روچک ء نام ء نہ زانت۔ جنین ء مردیں
 شراب ورنٹ، جاندر ء کب سماوات ء ناچ کھت، آشات انت ہتگ ء
 ماہے ء یک روچے روچتا بہ بیت ء گرماگ ء موسم ء ہما یکیں روچتا پی
 روچ ء وتی جان ء گداں کش انت ء پتن ء پتن و پست ء ہچکس پہ بدیں
 چھے نچاریت اش۔

چہ شھسواری ء توسیپ ء تار یپاں دوشی داب نہ کپتگاں ء شیتانوں
 ہنچو ہر ترنگ کہ یکیں تپنگ ء بھا بکناں ء کرہہ جریہہ بکناں ء ہما ہدائی
 ملاں بہ رواں ء پرنگیانی دین ء بہ زوراں۔ اگاں جھندم ء روگی انت من ہم
 گوں آیاں اے ملک ء ڈکال ء بہ سوچ روچگانی ماہ نزیک بیان انت۔ من
 ء تراچ ء جنکے نہ بوت۔ دل گوشت ترا تہی ڈیکیں مات ء میار بہ کناں ء ہما نگر

بہ رواں۔ ہد امراد و تئی دراجیں بروت تاب دات انت غو دیم گوں زال و
گت۔ حاجی لشکو و پنج و اے ہم گوشت کہ اوداں مردیں و تئی بروتاں ساینٹ
و اگاں کہے بروتاں مہ تراشیت اود و مردین آدم آئی و پد گہ چمے و چارنت
انچو کہ ما کوھی بلوچ تراشتہ بروت و دپ کوٹیں مردین و پد ہما چم و چاریں۔
تئی تو بہمت من چے گوشت؟

ہو من بہمت تئی مکسد چے انت۔ چے تو گشے من دلوتے آں کاہ
اول و ارتگ۔ گڈا کم بھت تئی سراں پیری و دپ کوٹی و ندرگ شریں
شگانے بہ بلوچان بیت۔

شمشت اول دگہ ہبرے ترا بہ گوشاں شھسواری و گوشت دودل بہ
بیت رازی نہ شروٹی نہ کازی۔ دور ساہت تئی دیما اوداں پہ رزا تورے
ہر گڈی بہ کن کس ترا جست نہ کنت۔

بلے می جان آ ملک پہ ہمو د و مردماں شرانت۔ منی دید گانی روک،
دل نہ منیت یک دمانے چہ تئی دیما دور بہاں۔ سد کہ باتاں پہ تئی آسکی
چہمان و زہمیں برواناں و ہد یکہ تو آیاں و سریناں و جھل و برز کئے منی
دل و بند بند و بران کنت۔ سلور و تئی بلور و تئی۔

سئی و تئی کنجلیں چم بند و پچ کنت۔ و پد ناز انگلی پتہ دات ہڈک
اے ڈو لیس گپ و تران پہ ورنائ نو گلیں جنک و پچکاں زیب دینت منی و تئی
سرچو کر پاس و انت بلے ہودل پیر نہ بیت۔

هدامرادء مشنگ ء تراز تگس جرمنی پنچ تیربڈ ء جت ء شھکلی ء
 داتگس نشانی ء شوہاز ء سرگپت، آئی ء بازیں کند ء کوہ لگت دیان کتنت،
 روج وت ء برزادی کشان ات۔ آئی ء وتی کھی ء گورگیج گول توہنگ ء
 کوپگ ء کتگ اتنت ء پادکشآں ء یک کانٹیں کوہ پاچن ء شوہاز ء ات۔
 ہدامرادء گول وت ء گوشت سمی ء گپ راست انت منی ورنائی ء سدیکے ہم
 پشت نہ کپتگ۔ آزمانگاں من چہ اے دپ کنداں چونر آسکاں پہ توشتے
 ترانج کتگ ء سنٹ گول نوداں بوتگ ات۔ ہومن آ پیشی ہدامرادنیاں
 پشیں سیاہیں ڈکال چلوری توارے گوشان نہ کپیت۔

چہ روج ء برانز ء گرمی ء کوہ تر پوشک شانگا اتنت ء گولاپ ء شیتان
 آپ کوہ دامناں چول جنگا ات۔

ہدامرادزنت کنٹیں جگر ء ساہگ ء نشت ء چہ کھی ء سے چارگلمب
 آپ تگ ات ء دیرگند چمان کت ء چاریں گنڈاں چاران گت۔ دروگے
 کہ شھکلی ء بستگ کج انت یک کانٹیں کوہ پاچن، آئی ء دیرگند کورکش ء
 نیمگ ء چھردات کہ چم ءے مردے ء کپت انت کہ زردتاکیں پیر ء چیر ء
 نشتگ ات۔ آہیران بوت کہ کئے انت ء اے گرم ء جل ء اوداں چے
 کت، ہدامرادء دیرگند ء چم گوم ء گیگ کتنت ء شری ء پکا کت ء گول
 وت ء گوشت ءے ہوہائی انت۔ پیر ء راستی کش ء آئی ء روسی پٹ پٹ
 جوک ات۔ ہدامرادوتی لوگبانک ء ہماگپ ء ترانگ ء کپت کہ چنت

رنداں گوں آئی ء باواست کنگ ات ء ہدا مراد ء گوشتگ ات چشمیں ہبرمہ
کن۔ مردم دروگ بندنت۔ کور ء دپ بندگ بیت۔ مردمانی دپ لاناں۔
تا پہ چمان ء وت شپنگ ء گوں سرگداں ء نہ گندے باورمہ کن۔

ہدا مراد چہ جگر ء ساہگ ء پادا تک ء میزان میزان ء چہ کوہ ء پشتی
نیمگ ء ایر کپان بوت تاہما جاہ ء سر بوت کہ یک چم ء شر دیست کت بہ
کننت۔ آئی ء تلارے ء تلمب ء وت ء ٹپنت ء لہم لہم ء پہ دژ کائی آئی ء
نیمگ ء سر کشان گت۔

یک چم پیر ء چیر ء ساپیں وانگے ء سر ء نشتگ ات ء پہ چمیں چم ء
زر باری ء چارگات ء بے روکیں چم ہدا مراد ء نیمگ ء ات۔ آپادا تک
راستی دست چم ء برزاروچ ء تیگار کت ء پادانی کونزک برزادی کتت ء
پنچگانی سر ء اوشتات، سرٹاگاروکت ء چارت۔ سرچپ ء راست پہ پزنی
سرینت ء ساپیں وانگ ء سر ء پدانشت ہدا مراد دل ء جیرگات کہ مرد ء
کارے کنگی انت، چونیں کارے ہدا بزانت ء دگہ آئی ء دل کئے زانت
بلکیں پہ کرکشکے ء سٹ ء دور ء انت۔

ہدا مراد ء گورگج ء دپ پچ گت۔ ناء ء نگن ء لوجر ء کپت پہ اشتاپی
وارت انت ء دراجیں تنگے چہ کلئی ء تر ونگلیں آپاں رکپت۔ مشوکانی ڈبی ء د
پ پچ کت ء دپے مشوک چیری لوس ء چیر ء کت ء میزان میزان چہ تلمب ء
چیر ء سرک کت یک چم پہ بے تاہیری پدا اوشتا تک ات ء دوکیں دستانی دل

ءپہوشی یکدگرءمشگ ءآت کہ چہ گزانی پشت ءکسان سالیس جنک کندان
ءز اهر بوت۔ یک چم دیم پہ آئی ءرواں بوت ءگوشان ات۔

بیابیا اوہماری اللہ تر ابیاری

من نشنگ ءچاراں زہیران دل ءداراں

درداں دل ءداراں بیابیا اوہماری

مولاتر ابیاری

شپار ملگوریں گرانماول ءیک چم وتی امبازاں رُپت ءگوں آئی

ءدل پہ دل بوت۔ چنت دمان ءآہمے ڈول ءاوشتاں ءوشی ءپاھاراں
دراغاز کنان اتنت۔

هدا مراد ءدپ چوگلی ءدپ ءچچ ات ءدپ ءلبز رچان اتنت۔

یک چم ءنازانی پری مزن پھنات ءکھنسا لیس پیر ءساھگ ءسبزیں سکانی
سرء نشت انت ءچہ دگنیا ءگماں آزات مھر ءلیب ءگوازی ءدگوش
بوتنت۔

هدا مراد ءجان ءچنڈگے زُرت ءگوں وت ءگوشت ءسعی ء

گوشنگ ات کہ اے مرد ءمات گون انت، نون اشی ءشپار ملگوریں جنک
ہم وتی کنگ، مات ءچک ءکس ءمردم مزن ہور ءانت۔ پشیں لچ برین
یک چم۔ پدا اے روسیاہ لُنڈے نہ انت ءجن چکی مرد کے ہدا مراد ءگوں
لائکی ءبش ءچمانی دنز ءھاک پھک کتنت ءزرد تاکیں پیر ءچیر ءدیدگ

شانک دانتت کہ دپ گوں دپ نا پگ گوں نا پگ ء اَلپ ء لکت کا پ ء
 ھلکھ ء تر ڈان ات، ہدا مراد ء چماں سیاہی یے آ ورت۔ آئی ء پنچ تیر
 چارت ء گوشت ءے دراجا دراج و پتگ ءے بلوچ ء لچ ء بلوچ لیلام کنگا
 انت یک کانٹیں گوراٹھ ء بدل ء یک چم ء دل ء آس مانداراں، دست ءے
 پتنگ ء جان ء مشت، دویناں یک تیرے ء مال کنان منی چمانی آپ
 کپت۔ کے وہم ء ہیال ء رند گوشت ءے اناں منی چمانی آپ
 پرچا کپت۔ داگ ماھک آئی ء وت وش بیت، آنہ منی سیاد ء وار سے من
 پرچاوت ء اے دے زور ء تہا میں بکناں۔ ہرچی کھت بلن ءے کھت
 زاناں ہرکس ء ناکس ء لچپانکی ء اگدہ من ء منی پنچ تیر ء زرتگ۔

وہد یکہ لچ ء جو ء ہا رکت ء دو میں چہ یکد گر ء جتا ء گلپری ء پشک
 ء دامن چنڈت ء ھشکلیں درچک ء دارانی میان ء اندیم بوت ء یک چم پٹ
 پٹ ء کش ء سر بوت آئی ء چم ہدا مراد، کپت کہ اوشتاگ ء پنچ تیر دست ء
 ات، آیک برے مرت ء پدا زندگ بوت۔ ہدا مراد پہ ہدا چار من ء
 راج ء دیما بے عزت مہ کن تو تاں کدین ء ھورے؟ من چہ وہد ء ھوراں
 کہ تو گوشت بیابیا اوھاری اللہ تر ابیاری۔

ہدا مراد دیما روان بوت ء آئی ء دیما اوشتات، چہ ھوم ء دست
 ءے لرزگا اتنت۔ یک چم چہ ترس ء لرزگات ء پاد چو جگک ء چھروان
 اتنت۔

هد امراد و اجبہ ہدا و تی کول انت و تی پاکیں کتاب ء اگاں کے
 یکے ء سر ء رازے ء پاشک مہ کنت آجنت ء روت، بخت پہ تی ڈولیں راز
 داراں و اجبہ ء ترازتگ۔ اوداں گوں حور ء غلماناں لیب کنئے۔ پہ تراہپتا دیہ
 ہمیں حور چمپا رانت۔ ہدا امراد من بٹاک نہ جناں۔ مروچی من ترااے
 روسی پٹ پٹ ء سوار کناں ء تو و اجبہ ہدا ء اے دڑیں وادہ ء چہ سیاہیں
 مولوی ء بخت بہ کن۔ اگاں اے ہبر دروگے بوت منی گردن ء پہ اے پنج تیر
 ء اناں پہ ہری لنڈے ء بہ جن۔ دگہ ہبرے ترا بہ گوشاں اگاں سرکار ء مردم ء
 سپاہیگ سہیگ بہ بنت کہ ترا تنگے ہست ترا کشتن ء تی پتنگ ء ہم برنت۔
 اے سیاہ ڈکال ء تو پتنگ پر چا بڈ ء جنگ؟ پہ منی کشک ء؟

سیاہیں مولوی ء آدینگ ء روت ء وازکت کہ سر پو شوک ء راز
 چیر دیو کیس مردم بے بخت ء پرس ء بخت ء روت ء در چک تو با ء چیر ء گوں
 ہپتا دیں حوران دست گوازی بیت۔ ہر نیگے آئی ء دل بلوٹیت تھنا اشارہ ء
 ارادہ بکنت آئی ء دست ء دل ء ایر بیت۔ بخت ء ہیگ اے سر زینی
 ہیگ نہ انت! آہروڑیں بالی مرگ ء کباب ء ارادہ بہ کنت، بے آس ء
 چکاس ء دوت ء ہپ ء آ مرگ و ت ء کباب بیت ء آئی ء دیما بیت۔
 ہدا امراد تو اگاں من ء بہ کشتے تو اگاں کلن ء بہ روئے پد گریں بلوچ ترا
 در گیجنت ء سرکار ترا کشیت۔ اگاں سرکار ء منی مردم ترا مہ کشتن ء تو و ت
 ء چیر ء زیر بہ کنئے ء پدا و تی مرگ ء بہ مرے آد گنیا ء تی جاہ جہندم ء دوزہ ء

انت کہ مردے بے گناہ ء کشمگ۔ من چه ترا بخت کنناں آ جنک تئی چک،
گھار ء سیاد ء وار سے نہ انت گڈامپت ہدا ء توک نابلا پر چاوت ء جھندی
کنئے۔ جھندم ء اگاں گناہکار یک رندے ء بہ سچیت ء پر بہ بیت و ہیر۔
روچے ہزاراں رند سچیت ء پر بیت ء پدا ہما مردم بیت ء پدا سچیت مار ء
زومانی تہم تئی جان ء سوچنی کوچنت۔

چه تر سنا کیس ہبرانی گوشدارگ ء ہدا مراد ء ہوم ایرمان بوت ء
پتہ دات من اے تپنگ پہ تئی جنگ ء بڈ ء نہ جنگ پہ شکارے ء تر گا آں۔
دلگوش ء گوں من ء کن من ء تئی کار ء کارے نیست تو منی تپنگ ء راز ء بہ دار
ء من تئی ء جنک ء آوت گوں وتی پاداں آتنگ ء تئی بڈ ء کچتگ۔ من ء تو
دوئیں رازانی داروک جت ء موج کنیں۔ من ء مولوی ء گپانی سر ء باور
انت۔ آئی ء ہدا ء پاکیں کتاب وانگ۔ آچہ من ء تو گیشتر زانت۔ یک
چم ء کندگے جت ء دست ہدا مراد ء پشت ء جت ء گوشت ء شاباش برو
تپنگ ء جاھے ء پتا ر ء ایر کن من ترا مروچی شھر ء براں ء تئی ماہ ء راشن ء
دیاں۔ من زاناں شو میں ڈکال ء ترا بے گوم کنگ۔ وجہ ہدا وتی بندگاں
چکاسیت اے ڈکال آئی ء وتی شان انت ء پہ بلوچاں زبردستیں چکاسے۔
اگاں آبلوئیت یک دمانے ء ہورانی کماش کزیں میکائیل ء پر مائیت چم ء
اے کوس پہ آکوس ء نہ ہورنت اے ہشکلیں زمین ء دریایے کنت۔ کنگ ء
نہ کنگ ء شاہیم ء آموڈ آئی ء وتی دست ء انت۔

هدا مراد زردتا کیس دازانی پشت ء ماترات ء تپنگ دو پگمز ء چیر ء
سوک دات ء چیزے کمب پردات۔

پٹ پٹ کہ راہ ء کپت ء گزان ء شیب ء درگ، ڈن ء پٹان ء
لپاشان ات، هدا مراد ء زرد ء بدگمانی ء هیالے آتک چومہ بیت اے
مردمن ء سرکار ء سپاہیگانی دست ء بہ دنت۔ جھندم ماہ ء راشن ء مرگ گوں
سند ء چپلاں بہ روت!

پدا دل ء پر امت، لاناں چش نہ کنت ہرچی بیت بلوچے ء پت ء
پیرک ء نامداریں مردم بوتگ انت، میارجل بوتگ انت، اشانی پشت ء
چشمیں نہ بوتگ چش نہ کنت۔ اگاں بہ کنت گڈا جھل شال ء گوال من ہم
آئی ء سر ء پاشک کناں تورے جھندم ء مار ء زومانی دپاں بہ باں۔

یک چم ہیال ء ات کوھی سادگیں بلوچ پہ گمک ء ردورنت۔ پدا
ڈکال، بے وی ء بڑگی ء بہ گلا۔ پہ کیسگے آرت ہزار دو ہزار ء ایمان اول پیچ
رکت۔ اڑے لباں کلات ترینگ انت۔ ہشکلیں رزان پشت کچنگ
انت۔

چشمیں وشچامل ء ڈولداریں جنک، من وتی لنڈری ء تیوگیں زند ء
اے ڈولیں کاڑ نہ دیسگ کیشتر آئی ء کھیب ء نازاں من ء شیدا کنگ، پہ
آئی ء ہاتر اهدا مراد ہرچی بلوٹی دیان ء مروچی ہنچو آئی ء بڈ ء بار کناں
کہ زند ء مہ شموشیت، دپ وارت چم لجیگ بیت، پہ آئی ء جگے وڑ میں شکاری

کوش ہم زوراں۔ آئی ء لوگبا نک ء مکد ء پچاں نوک کنناں، مروچی ہدا
مراد ء سالونگی ء روج انت۔

ہدا مراد کتام ہیال ء گمان ء وت ات اوگارنگ؟ ہبرے بہ کن
منی ء تئی منزل نزیک بیان انت۔ اے بے پھسیں روسی ء راہ بُرات۔
آزمانگاں مردماں ہر ء اُشترانی سر ء کونا نیتگ ء وت ء لڈ ینگ، اے ہم واجہ
ہدا ء شان انت۔ دل ء گوشت ءے روس ء مردم ہدا ء نہ من انت۔
ہدا مراد ء پتہ دات من ہمے پگر ء آل جھندم راشن ء مرگ گوں
سند ء سپاہیگانی دست ء مہ بیت۔

ہدا مراد وت ء دلاپ مہ کن۔ منی ء تئی دوستی ء براہندگی ء اولی بن
رد مروچی ایرکنگ بوتگ۔ تو سیل کن دیما من پہ تو چے کہ نکناں۔
آیانی منزل نزیک بیان ات کہ یک جم ترا نگے ء کپت، آئی ء
پٹ پٹ اوشتا ینت ء گوں ہدا مراد ء گوشت ءے من رواں لائے پیچ
کنناں، منی لاپ دگہ وڑے بیگا انت، بلکین من دیرکت وتی دل ء مہ ور۔
آدیما رواں بوت ء دل ء جیردگات کہ چنت روج ء ساری من دوکس ء
جو کجاہ دیستگ ات، لیب ء گوازی ء پد ء رندا تنت۔ باریں کئے ء کئے بوتگ
انت۔ گوں وت ء رنگ ء پہ پھواری دیما رواں ات آپہ ہاسیں گو مے ء
ہنچو کہ پشنز پہ آسکے ء گرگ ء دلموش کنناں بیت، وت ء گتر چنان ء دیما
لپاسان ات۔ آئی ء دل ء کوش پیچ اتنت ء ہما تار ء نیمگ ء چارگا ات۔

ہو ہا انت دیم پہ دیما شنگ انت۔ ہما انت دست آئی ء دوئیں ہناریں
 گروہگاں جنتت ء گلایش کت۔ کئی انت؟! اناں بلکیں من واب گندگا
 آں، آئی ء وتی یکیں چم پہ دز مالک ء سپا کت۔

اشی ء پت ء پیر کاں منی پت ء پیر کانی دست ششنگ انت، نوں
 پہ ہما جاہ ء سر بوتگ کہ منی گھار ء دست شانی کنت۔ آپہ ہمیشا شیرک بوتگ
 کہ من ء آ یک جاہ ء کار ء ایں۔ آئی ء ہپت پشت ء چشمیں دپار بھرنہ
 بوتگ۔ پہ من ء دگہ چے پشتکچنگ۔ منی یکیں چم ء آپ کپیت۔ آئی ء زرد ء
 کو کار کت تی گھار جنوزا مے ء اسلام ء رہبند ء جنوزام وتی مستروت انت،
 گوں وت ء گوشت ء بلے پہ سانگ ء سور ء نہ پہ لنڈری ء۔ زرد ء پدا
 آئی ء پتہ دات اگاں تی گھار ء دوست مہ بوتیں گوں آئی ء زان پہ زان نہ
 شنگ ات ء وشی ء تانجونہ مارتگ ات۔ تو آئی ء سانگ ء گوں اے کجرات
 ء متوک ء؟ یک چم ء وتی لٹ گرچت انت، اناں اگاں من اے
 سا کلبندی ء اجازت ء بہ دیاں ملک ء مردم من ء چے گوشتت۔ ہپت پشت
 ء کبروں پولنگ بینت۔ اسلام ء پہ پاشپاد ء گوج واریں عربان گوشنگ
 جنوزام بے اجازت پت ء براتاں وتی دل ء تب ء مرد ء سانگ کت
 کنت، بلوچ ء دود ء ریدگ ء گوں اسلام ء دین ء ہمتر از بیگ نہ لوئیت،
 اے مردک اگاں منی گھار ء سانگ ء بہ کنت شریں مردماں تو یلن تلی ء از
 بوتگ وتی کڈی آں منی دپ ء جنت۔

یک چم ۽ پہ پشلی ۽ تاتا لنگی ۽ چھرکت۔ ہدا مراد چو کہ بندے ۽
 تچک ات وتی سر برزکت ۽ گوشت ۽ بیاد اجہ تی لا پ چون انت؟
 منی لا پ چہ اشکر ۽ روک انت۔ ہدا مراد من ۽ او ترا مروچی
 دگہ کارے کنگی انت۔ منی ہما ہدا ری ۽ بہ کن، آئی ۽ پہ سر جھلی اے گپ
 گت

ترا ہرچی کنگی انت بہ گش۔

من ترادہ ہزار دیاں من ۽ تو یکے ۽ چارلٹ جنین۔ آ سکیں بے
 سندیں مردکے۔ ہر و ہدا من ۽ گندیت، مستریں دیوانے بہ بیت من ۽
 کوڑک ۽ یک چم گوشت۔ من ۽ کنتی کنت۔ آچہ من ۽ ڈڈ تر ۽ کد ۽ ہم برز تر
 انت۔ من ۽ تو سبو کانی جنین ۽ آئی ۽ راہ ۽ بندیں۔ تو آئی ۽ بگر ہدا، من آئی
 ۽ چارلٹ جناں۔ منکہ پہ لانکبوج ۽ شیناں دیست اول کہ باریں ہر یا گو کے
 ۽ شوہاز ۽ تر گات۔ یک چم ۽ دست کیسگ ۽ گت ۽ دہ ہزار کش ات ۽
 ہدا مراد ۽ کیسگ ۽ دات انت۔

بلکیں آ گوں ترا گوشکند کنت۔ پرچا من ۽ او وت ۽ جنجالے ۽
 پڑینے۔ پہ براتی ۽ شری آئی ۽ سر پد بہ کن۔ اگاں چکیں راہ ۽ نیا تک من ۽
 دادہ انت دگہ برے پہ آئی ۽ جنگ ۽ گوں تو ہور بیاں۔ اناں ہدا مراد
 مروچی ایوک ۽ تھنا انت۔ دگہ پشیں سوب نہ ریت۔ مہ ترس ہج نہ بیت
 من ترا بازار ۽ نہ براں۔ تو ہمدان بہ جل۔ تی راشن ۽ کاراں ۽ ترا تی لوگ ۽

سرکنان۔

واجہ من وتی زندء کسے ء پھ لٹ نہ جنگ۔ ما کوھی بلوچ وتی دژ من ء
پہ تپنگ جنین۔

اننا اے تپنگی مردے نہ انت۔ پہ چار لٹ ء ادب دیگ بیت۔
شکارچی ء یک چم ء وتی دپ ء دیم شری ء پوشت انت ء یک چم
ء زانگ ات کہ آچہ کتام راہ ء کشک ء وتی ہلک ء روت۔ آیاں وت ء
مزنیں کلیرے ء پشت ء ٹپنت۔ روز رد ء وهدات کہ برز کد ء اسپت
گوشتیں مرد پہ تو شے ء روان ات ء پہ شیزارک اے سوت ء جنان ات۔
مھرنگیں پری لیلی تی چم کنجل انت۔ ہنچو کہ کلیر ء نزیک ء رس ات دوئیں پاد
آہقت ء چہ پشتی نیمگ ء گورامبازکت ء ڈگار ء جت۔ ہدا مراد ء آئی ء
دست داشت انت ء یک چم ء دست آئی ء گز ء سک کتت ء مھرکاپت۔
دو دور ء گستاہیں ہلک ء دو کبر جنگا اتنت ء دو مردگ شود ء دست
دپ ء ات ء دوئیں گزانی دست پداں چاران ء دل ء گوشگا اتنت کہ اے
وتی مرگ ء نہ مرتگ انت !!

دزلٹ

یک روچے ہجرا رو کے منی گندگ ء ا تک کہ چہ آئی ء گندگ ء من
 ہیران ء دلوارگ بوتان کہ دزلٹے دست ء ات ءے بزاں دارا ساء لنگ
 جنان ات۔ من بخت گت بکش ہیر انت ترا؟ مروچی تو کانشا لیس پیر
 مردانی ڈول ءے۔ دوہتگ ء پیش کہ من ترا دیستگ ات تو چو آسکاں
 ترانج کتگ ات۔ اے ملک ء ہشتاد ء نو دسالی مردم اگاں چے نزور بہ بنت
 کمیں درد ء دور ء نہ مزیں انت ء ڈڈ پیش دارنت بزاں انگریز پیری ء نہ
 مزیں انت ء ہر و ہد پیری ء موشک چہ سر ء بہ گوزیت گڈالٹے دست ء
 کشت ء پدا ہنچشیں پیریں مردم من دیستگ کہ دزلٹ یے دست ء بوتگ
 اش ء لوتگ اش بس ء سوار بہ بنت اگاں کسے ء لوتگ آیانی بگل ء چیر ء
 کوپک یادست چیر بہ دینت کمک دیوک اش گوشنگ تی مہربانی من انگت ء
 ڈڈاں تووت دلوارگ مکن ء چشمیں و ہد ہم پیش اتگ کہ آیانی پادکشنگ ء

بن ء کچنگ انت بلے پداہم گوشتگ اش شمنے مہربانی من ء کمک ء زورت
 نہ انت، من وت پادکایاں۔ انگریز دانکہ ساہ ءے روت ء کیت پیری ء
 زوری ء نہ مرنیت تاکہ پادے زمین ء سک بنت وتی تر ء تاب ء بازار
 ء دے زور ء وت کنت۔ من ء بکش اے دزلت ء متاہ ء بستار چے انت؟
 ہاں بوت کنت تر انس پرستے ء جنگ یا کہ چہ لوگ ء پدانکاں جھل ء کچنگ
 ءے یادگہ.....

آئی ء من ء چارت ء دزلت دیوال ء تکہ دات ء گوشت ءے چو
 ہم نہ انت کہ تو گمان گنگ۔ نئے من ء یکے ء جنگ ء نیکہ پیری ء موشک ء
 کچنگاں ء پیری ء جکسی ء ہما سیمسر ء ہم نہ رستگاں کہ دزلتے دست ء بکناں ء
 لنگو لنگو بکناں بلے ہو چہ نا چاری ء مردم ء کار سر ء کپیت۔

من پتہ دات بکش بارین آ کتام نا چاری بوتگ کہ دزلتے تی
 دست ء داتگ ءے! آئی ء گوشت درامدیں ملکانی مردم کہ اے ہلک ء
 باہوٹ بنت اد ء سرکار ہمنچک زر آیان ء دنت کہ شد ء تن ء مہ مرنت۔ اگاں
 یکے منی ڈول ء سیدگار بہ کشتیت ء ہتگے یک دورند ء نلے تر بہ کنت گڈا باید
 انت دوشپ ء بے شام ء بہ وہسیت ء من ء شومی ء جنگ کہ سیدگار ہم کشاں ء
 کدی کدی نکت ء ہم تر کناں ء آدگہ بلاہ ء تر اں تو وبلت۔ من گوشت سر پد
 بوتناں چہ سرکار ء کمیں زراں تی گزراں نہ بوتگ تو دزی کنگ ء دزی ء ہاترا
 لٹ ات وارنگ کہ نوں سے پاد ء ترے! آئی ء پتہ دات تو دل ء ہدار من

گپ ء اٹاں، تو اشتاپ مہ کن، سگ اشتاپ کوریں گلوا کاریت۔ آئی ء
کاگدیں دزمالے چہ کیسگ ء درکت ء دپ ء ماش کنگیں بروت ساپ
کتقت ء گوشت ء تو پیش چہ من ء اے ملک ء اتلگ ء ء ادر ء
کانون ء شرترزانے، من ہم تاکہ پیپ شتگاں ء چہ کانون ء کے سرپداں
انگریز ء ملک ء درگجاہاں، ترند اپجاہاں ہیران شودگی ء وراک اڈکنگ ء
دگہ گوں ماشین ء گاڑی ء کربھ کشی ء دگہ کارر سیت ء اگاں کسے اے ڈولیس
کارے شوہاز بہ کنت ء پہ چیرکائی دزگٹ بہ بیت توری ہتنگے دو سے روج ء
بہ بیت زندوشی ء سر ء گوزیت ء منی وڑیں بھیلیں مردم چیزے پہ سکیں وھد ء
ایرکت کنت۔ من درائینت ہاں من سر کچ وارت۔ منی ہیال ء تو چیرکائی
کارے کنگ انگریز ء سیاڈی ء ترا دیستگ ء رندکاں داتگ ء تو کچنگ ء
پادات درشتگ۔ آئی ء پتہ دات انگت ء چونہ انت۔ من اشتاپیں کچک ء
کتہ پیش ء گوں تو گوشت۔ منی گپ ء گوشدار اے ملک ء میار ء باھونی
مردم دو وڑیں انت اول ہما کہ مزینیں سیاسی مردم انت ء انگریز آیان ء
زانت آگوں وتی سیاسی رپک ء رھبنداں پہنگی ٹوری یا پہ وتی کوم ء راجانی
آزات کنگ ء نیون ء انگریز آسانی چارگ ء کنت ء آ وتی لپلاشت ء
کھنت۔ دوم ہما ورناء نیم سیادی مردم انت کہ پیش ء کمیونیست ء واھگدار
بوتگ انت نون کہ کمیونیست ء ہلاسی ء بانگ ء داتگ مزینیں سیاسی مردم
آیاں ء پہ سیاسی رپک ء گوم نہ دینت آنا چار انت پہ چیرکائی کار بہ کھنت کہ

البت اے کاراں ہر کس کت نکنت کہ کارء کارچء نام پر انت۔ منی مکسد پہ
 دزیء چیر کائیء کارء اش انت کہ اگاں سرکار سھیک بہ بیت کہ تو جاگھےء
 کارءئے، وشھال پینت ءتئی لوگ ء کر بھء کہ اے ملک ء سک گران انت
 نہ دینت۔ نوں پہ ہمے ہاترا کیشتریں مردم کہ چہ دگنیا ء گنڈء دمگاں اداں
 بہتگ انت لوگ ء کر بھء آدگہ ہپتگ ء کمکیں زرء چہ سرکار ء گرت ء
 چیر پناہیں کارء مز مزینں کمکے بوت کنت۔ آئی ء گوشت من ء تو بلوچی ء
 گپ ء ایں تئی ہمسائیگی ء گجر مجرے کہ بلوچی بزانت یا بلوچے نندوک نہ
 انت۔ پر چا کہ گوشت دیوال ء گوش پر انت من پتہ دات چہ آ مردماں کہ تو
 نام گپت انت من ء ہمسائیگی نیست دزلت ء کتہ ء بہ کن کہ من دل پہ
 دنمان داشتگ۔ آئی ء وتی سرین چپ ء راست ء تاب دات ء گوشت
 ءے سرینکر زرء ہڈانی جڑھلگ تو اشکت؟ دوار سوہتہ ایں سرینکر زرء
 مھر گانی درو ء من ء بے وار کتگ۔ من رند چہ بازیں مدتے ء کہ گوں سرکار
 ء پنڈوکی کمیں زراں پہ شزاری وھد تیلانک دات ویست اول اتاں اے
 تاعے نہ انت چہ نندگ ء نام گڈگ کنگ پہ ہمیشا کارے ء شوہاز ء او ء او
 ء جست پرس کت، یک رندے پچارو کے ء گوشت گرماگ ء موسم ء کہ
 وانگجاہ بند انت کار ء شوہاز ء مہ کن کہ وانوک پہ کمترین نھرے ء کار کنت
 ہما وھد ء کہ وانگجاہ چچ بوت انت آ وھدی تئی باری انت، شوستگیں
 گرماگ ء من بازیں تچ ء تاج کت بلے ہنچو کہ آئی ء گوشتگ ات من ء کار

نہ رس ات، وانگجھانی پچ بیگ ءِ اولی روج ءِ وھد یکہ من وانوکاں ءِ
دیس ت کتابانی کیپ ءِ بیگ بد ءِ انت من چہ گل ءِ بال بوتان ءِ پہ کار ءِ شوہاز
ءِ در پکتاں، دکاندار ءِ چہ من ءِ بخت کت تو پخت وھد ءِ دکان ءِ کار کنگ،
من راستیں ہر گوشت کہ وتی زند ءِ اے کار کنگ بلے ترا کول دیاں کہ زوت
یاد گراں، آئی ءِ گوشت من ءِ تئی زلورت نہ انت، رستورنٹ ءِ دگہ بازیں
جاہاں سر ءِ سوج کت ءِ آیانی اولی بخت ات کہ تو وتی ملک ءِ چے کنگ۔
من وتی اود ءِ کار آیاں ءِ گوشت آیاں من ءِ نہ زرت ءِ نا اُمیت کت۔ یک
روچے در گجھے ءِ پہ رزان ءِ ہیران ءِ شودگ ءِ بخت کت مرد ءِ منی دست
چار تنت ءِ پتہ ءِ دات چہ تئی اے بارگیں دستاں ہیران شودی ءِ ہیر ءِ
من نہ گنداں۔ من پکر بخت کم بھت اے ملک ءِ راستی کار نہ دنت، اداں لہتے
مردم پہ سیا سی رپک ءِ ہزاراں زر گرنت ءِ تو کارے ءِ شوہاز ءِ بے سوب
ئے ہداوت پہ تو ہیر بکت۔ یک روچے پدا کار ءِ شوہاز ءِ در پکتاں وہ
پانزدہ جاگھاں سر ءِ سوج کت ءِ صڈ سر ءِ منی سر ہندی گورے ءِ دکان ءِ کپت
کہ چہ پیش ءِ گول من ءِ پجاروک ات سلام ءِ در ہبات ءِ کے گوشکندی
گپ ءِ رند من وتی مکسد گول آئی ءِ گوشت، آئی ءِ پتہ دات من ءِ یک
مردے ءِ زلورت انت بلے من چو کہ تئی ہڈ ءِ کلم ءِ گنداں تو کت ءِ نہ
کنئے۔ اے دوئیں مزنیں دکاناں گندے اشانی دپ ءِ ڈنی نیمگ ءِ بازیں
سامان ایر انت من ءِ ہنچشیں کسے ءِ زلورت انت کہ وہ ساھت ءِ لک پاد پہ

اوشتیت ءِ دژانی هیالداری ءِ بہ کنت۔ کہ چیزے مہ برنت اے ملک ءِ
شیواریں دژ دو چمائی نیام ءِ پوز ءِ برنت ءِ اگاں مزن چگیں کسے چیزے
دست بہ جنت تو آئی ءِ دیما گوں اے بارگیں جون ءِ داشت کئے؟ ءِ دگہ
ہبرے ایش انت من ءِ تئی وتی سرءِ ہم ستک بہ بیت کہ دژی نہ کئے۔ من
گوشت اے کار ءِ من گت کناں ءِ چہ من ءِ سدک بہ بو کہ من وتی زند ءِ
دزی ءِ ردیں کار نہ گنگ من چہ دژ، نگ ءِ چکلیں مردماں بیزاراں۔ آئی ءِ
کمیں پگر ءِ رند جُست گت تو وتی ملک ءِ چے کار گنگ۔ من ءِ کہ پیشی ہبر یاد
انت ءِ مرد ءِ کار من زانگ ات دل ءِ ہیال اوں کت اگاں بہ کشاں
وانیو کے بوتگاں آ من ءِ کار ءِ نہ زوریت گوشت اوں من وتی ملک ءِ ملثری
ءِ بوتگاں ءِ کراٹہ بازے آں (چوناہا من دو سال ءِ پوج ءِ بوتگ اتاں)
آئی ءِ من ءِ چارت ءِ بارگیں اسپتیں برو تانی چیر ءِ بچکندے ءِ دنان زاہر
کنت، تو ءِ کراٹہ؟ اے بارگیں دست ءِ جلیگیں پاد کراٹہ ءِ انت؟
من پتہ دات تو بروس لی ءِ پلم (تا مر) چارت کنت؟
ہو من چارت کنت چی ءِ زاناں۔
بروس لی ءِ دیم گشے پہ کار ج ءِ تراشنگ ءِ منی دیم چہ آئی ءِ آبدار
تر انت ءِ جان ءِ پھلوگ ءِ ہم زاہر انت دست ءِ پادانی ہڈ چو پنگ ءِ
کانزگ ءِ چاپ جنگ ءِ انت بلے آئی ءِ کار کرداں بچار، من پتہ دات۔
من ءِ وادہ انت تو یک نکلی دژے پہ منی چکاس ءِ بہ کش چیزے چست

بکنت من گوں اے دوئیں لنگکاں آئی ء چہماں چہ سر ء پشتی نیمگ ء کشان
 ء تئی دست ء دل ء ایر کنان ء دگہ چکا سے من ء بگراے وهد ء من وتی پاد
 تک ء مین کنتت ء دست زهم ء ڈول ء برزادی برت ء گوشت اول اگاں
 اجازت انت من یک کترھے ء تئی دیمے ٹیبل ء دست ء یکتیں جھل یا یک ء
 ٹکر ٹکر ء موج کناں گور کے پشت کائی کنزرات ء گوشت ء بس بس
 زہمیں دست ء جھل بیار ء من ء تاوانبارمہ کن۔

من گوں سنگت ء گوشت کتہ ء آدگہ بھر ء رند تر ء بہ کش من رواں
 پہ تو کو پے چا کاراں۔

ہو تو شریں گپے کت من ء گلا سے آپ ہم زلورت انت کہ درمان
 ء ورگ ء وهد انت۔

من کہ کنور جاہ ء روگا اتاں دل ء گوشتوں اے کم بھت ء گوں
 دڑے ء مانجائی گنگ ء دڑ ء جنگ چی ء من آئی ء چہ ہردی ء زانگ ات کہ
 وانگ ء بوتگیں آئی ء چہ فو تبال ء ٹوپ ء تر سنگ ات وهد یکہ لیب ء گوازی،
 درک ء دور بوتگ ات آ کترے ء نشتگ ات ء دست بچکاں کنگ اتنت
 آئی ء مستریں ہنز گو شکندی ہبر بوتگ انت وهد یکہ وانینوک چہ کلاس ء
 در کچنگ وانوک کندہ شنگ انت۔ واتر ء وهد ء من دگہ جتے نکت کہ بل
 ء وتی کتہ ء وت کنت آپ ء تام ء رند آئی ء سیدگارے بن دات ء
 دزلت ء رند گیری کت: ہندی گور ء کہ منی دروشم دیست باورے بوت کہ

واکی من جوڈو و کراٹہ والا پے آں عہما روج ء من وتی کارٹیج گت۔ دہ
 ساہت اوشتگ آہم آسار تگیں ہوا ء کہ لمپ پوز ء دپ ء او ارس چماں
 بدنت پہ من سکیں گرانیں کارے ات بلے زلورت ء ناچاری مردم ء ہر
 کارے ء پر مائیت۔ اوشتگ ء وھد ء من ء برنارد شاو ء یک گتے گیر اتک
 آئی ء گوشتگ چہ ڈگنیا ء درستیں گناہاں گندہ تر ء ہراب تریں گناہ واری ء
 بڑگی انت، لنڈری، کشت کوش، پلپانچ، لب ء رشوت واری، دزی، شراب
 واری، قمار ء جوا، اے درستیں گناہ واری ء بے چیزی ء برابر ء دیماچ نہ
 انت۔ ترا گیر انت ہما وھد ء کہ ماشما وانگ ء اتیں وھد یکہ فوٹبال ء ٹوپ
 منی نیمگ ء آتگ ات من چہ نشتکیں جاہ ء پادا تگ ء وت ء چہ آئی ء
 رکیتنگ ات کہ مبادا منی لنگاں بہ پروشیت۔ چار ء پنچ روج کہ گوست منی
 پادانی مچ ء سریں کرز ء ہڈاں دردے ء مانشتانت ء شپاں واپ چماں نہ
 یتک۔ من گوں وت ء گوشت اے درد ء دور پہ اے ہا ترا انت کہ بازیں
 وھد ء جاہ منند بوتگاں کہ مدتے ء رند بیگواہ ء گار بنت ء من گوپش ء سرے
 اوشتگ ء ہیل کنان ء پدا ہتگ ء آھر ء زرانی گرگ ء اوست ء من ء
 دلبدی داتگ ات۔ مئے دکان ء دیم پہ دیما مزن راہ ء آدگہ کش ء لہتے
 انگریز لرد ء سرے نیگ بہا ء اتنت من وت ء دلبدی دات ء گوشتوں آجن ء
 مرد ء پچار کہ سرے موداش اسپیت انت ء سارتی ء سرے ہنچو تو اوشتا تگ انت
 آیاں بھکے نہ بیت تو پہ کار ء مرے؟

پداھیالوں گت کم بھت بلکیں درستیں زندء آ یانی کار ہمیشی بوتگ
 توگوں آیاں برابری گت نہ کنئے۔ گورء روچے دورندء چاہ وارنگ ات
 یکے ساہت یازدہ ءدگہ پنچ ء او ہر دوئیں وھداں من ء پہ چاہ ء زورگ ء
 مزن راہ ء آدگہ نیمگ ء بیکری ء دیم داتگ ات کہ پہ آئی ء آورنگ ات ء
 من کوپے پہ وت ہم زرتگ ات کہ پہ ژندی ء درکنگ ء سارتی ء پروشگ ء
 وسیلہ یے ات: آدکان ء کہ واھندئے پنچاپی سکتے ات نیمہ زاتیں جنینے کار
 ء ات من دل ء سوڑات توچہ جنینے ء کترئے آچو تو باریں چنت ساہت ء
 اوشتاگ۔ یک روچے کہ چاہ ء یارگ ء شتگ اتاں چہ پیریں جنین ء جھت
 اول گپت، تو روچے چنت ساہت اداں کار ءے؟

ہشت ساہت؛

تئی سریں ء پادوردنہ کھت؟

انقاں اے کار ء من رشتہ گتگ، البت برے برے کہ گراک مہ
 بیت من گرسی ء سرء ننداں ء مئے گورا کیشتریں وھد ء سرپ ء سرچہ دکان ء
 ڈن ء انت۔ من تراگنداں تو آدکان ء دپ ء اوشتاگ ء اوداں کار ء
 ءے ہنچش نہ انت؟ من سرسرینت ء ہو گوشت یک روچے من دزانی جانچ ء
 اتاں کہ چہ پشتی نیمگ ء یکے ء دست منی چہی کوپگ ء سرء ایرکت، چک
 اول جت یکے چہ منی پجاروکاں ات۔ گوشت ءے اے روچاں ہنچ مزن
 بوتگ ءے من ء گندئے، چک ء تاب دیئے مہ ٹرس من پہ پیتیں پونڈانی

گرگ ء نہ بہتگاں چشیں پیست پونڈ..... کہ تو چہ من ء وام کنگ باز ء کیشتر
 وارنگ، من دریا د لے آں من کے شہرت بوتان ء وام ء اُشکنگ ء پوڈے
 بوت ء آپ ء پکتاں، گوشت اول ہدا ء سر ء سوگند انت من تراندیتگ۔
 اڑے نیم ساہت انت من ترا چارگ ء بوتگاں، ہیر انت کسے ء
 ودار ء اداں اوشتا تگ ء؟ تو اے نیمگ ء آ نیمگ ء باز چارے بلکیں یکے
 تی گرگ ء رند ء انت اناں من وت اداں اوشتا تگاں۔

آئی ء منی ہبر باور نہ بوت کہ من وتیگی اداں اوشتا تگاں، من کہ
 زانت آ دست چہ منی سر ء نہ کشیت گوشت اول چکلکس منی رند ء نہ انت ء من
 دگرانی چار ء بیچار ء کنگا آں۔ آ کے پدوئی کنزت، اچے اچے تو سیاڈی ء
 کار ء ءے، یکیں مروچی نہ انت چار پنج روج بیت من ترا دیتگ کہ ہمے
 یکیں جاہ ء ٹیک ٹاک ءے گوشتوں ہبر ء گوٹد کنان من اے دکان ء دپ ء
 دزاں چار ء بیچار کنناں کہ چیزے مہ برنت، من دزگرے آں۔ آئی ء
 دست وتی ساپیں اینچک ء جت، ہاں من سر پد بوتان تو اداں کار کنگ
 ءے، ترا مبارک بہ بیت ء وتی راہ ء شت۔

دگہ یک روچے من دکان ء دپ ء اوشتا تگ اناں کہ انا گہا
 رکسانہ کہ پنجابی جینے ات ء گوں گردے ء سور سانگ کنگ ات ء ما
 انگریزی زبان ء ہیل کنگ ء ہور وایتگ ات۔ منی دیما زاہر بوت:
 گوستگیس ہچک ء وانگ ء نہ بہتگ ءے وانینوک ہر روج تی جست ء

کنت۔ اداں پرچا اوشتاگک ۽؟ جنوزام ۽ منی تام کشنگ کہ یلک تو کشنگ من پتہ دات یکے ۽ ودار ۽ اوشتاگاں۔ رکسانہ مزن راہ ۽ دراجی ۽ شت۔ نیم ساہت ۽ رندر کسانہ پداواتر بوت ۽ پتہ تون گوشت ۽ تو انگت ۽ اداں اوشتاگک ۽، منی ہیال ۽ شو میں جینے ۽ ترا اداں کشنگ، بیچارگ اے ملک ۽ جنینانی سر ۽ باورمہ کن۔ کم بھت وت ۽ اے سارقی ۽ سر ۽ ہشک مہ کنائین۔ من پتہ دات تو ہرچی گشے بکش، بلے من وتی وهد ۽ کرار ۽ اگدہ ۽ تمام کتاں۔

رکسانہ مزن چک ۽ پھلوانیں جینے ات گوں آئی ۽ گندگ ۽ من ۽ پنجابی ملان ۽ کستیک ۽ مڑگ کہ جان آباد ۽ کورکش ۽ لہتے روچاں گوں ڈھل ۽ سرنا ۽ بوتگ ات گیر آتک کالج ۽ روگ ۽ اولی روچ ۽ وهد یکہ وانینوک ۽ منی ملک ۽ جت گت۔ من گوشت بلوچستانی آں، رکسانہ پادا اتک ۽ پشک ۽ آستونگ برزادی لانچت انت ۽ چہ ہوم ۽ درہگا ات گوشت ۽ اگاں دگہ برے تو گوشت من بلوچستانی آں من گوں اے دوئیں دستاں تی گٹ ۽ داراں۔ وانینوک ۽ کہ اسل ۽ کوبائی جنوزامے ات رکسانہ وتی جاہ ۽ نندینت ۽ رند ۽ جنوزام کہ نام ۽ olivia ات ۽ من زیتون ۽ نام بست گوں من ۽ بے اندازہ نزدیک بوت ۽ چہ بلوچانی بڑگی ۽ ہال ۽ اشلنگ ۽ ارس ۽ پٹیت۔ من گوں رکسانہ ۽ گوشت کم بھت تو گوں کردے ۽ سورساگ گتک ۽ کردپہ کردستان ۽ جوڈیک ۽ جھد ۽ انت، کرد ۽ بلوچ

برات أنت ءتو مئے نشارئے، منی گٹ ءدارگ ءتو وت تاوانبار بئے۔

منی کار ءاولی ہپنگ گوست ءشت ءدومی ہپنگ ءسیمی روج ات
 ءہوا دو درجہ صبح (صفر) ءچیرگ ء ات من مارت کہ پاداں من ء جواب
 داتگ ءتاگت ء کڈی سستگ۔ من گورہال دات کہ من تپی آں ءدکتر ء
 رواں، گور ءسٹ گت ء گوشت ءے اچے دزاں کئے چاریت؟ سوچ
 دکتر ء!

مروچی دگرے منی جاہ ء بہ اوشتائیں گوں اے گپ ءدیم پہ دکتر ء
 سرگیتاں دکتر ء منی ہڈ مڈ انی پٹ پاس ء رند سر سرینت ء زبان ء چک چک
 ء لگ ات من بخت گت بہ کش چے بوتگ کہ تو اپوزیگ ءے!
 تو من ء بہ کش کہ چے ات کتگ آئی ء پتہ دات، اگاں تو یکا
 روچے دیر تر بیاہتین ءے تئی سرینکرز ء نگلنگیں مھرگ چہ جاہ ء سر پتگ ء
 درشتگ ات ء تئی سریں چوشمیر ید ء کمان ء چوٹ بوتگ ات ء آ وھدی
 دوکس ء ترا تلام بکتین ء اداں بیارتیں، بلے ہیر تو پہ سے پاد ء راہ روئے
 بزاں دزلئے ء زورت انت۔

بھر چہ ترا چیر نہ انت من دہ روج ء دکانے ءدپ ء اوشتا تگاں ء
 دزانی چار ء بیچار ء پاس ء بوتگاں۔
 اڑے اگاں حکومتی دزگرے ء ترا بہ کھتیں گڈا چے ات کتگ ات
 کہ مستریں دز توئے ء چیر پناھی ء کار ءے، دکتر ء پہ ہیرانی من ء گوشت۔

دکتر ء من ء دوا درمان دات ء دوہپتگ ء آرام کنگ ء سپارش
گت۔ زی من ء دزلٹ دست ء ات ء دکانے ء دپ ء چیزے چارگا
اتاں، دکان ء واہند ء من ء چارت ء دزلٹ چارت ء کے پشتکائی کنزت
ء دست ء دزلٹ ء دہنگ ء تچک کت: چہ اے دزلٹ ء من سک ترساں۔

من پتہ دات پر چا؟

من گارڈین ہالتاک ء وانگ امریکہ ء لہتے دز ء چکلیں مردم
دزلٹانی لاپ ء وتاس ء پستول مان کھت ء زرداریں مردماں پلنت من
دزلٹ ء سرہائی ء نیمگ ء نزیک گت کہ گیشتر پشتکائی شت، من گوشت
ھواریں سوداگر شربہ چار اے دارنگ نہ انت دجھم بواے چہ آیاں نہ انت
اے منی نذوری ء کمک دیوک انت۔

منی پجاروک دمانے ء بے توار بوت ء گڈ سر ء دست ء
دزلٹ ء نیمگ ء شھارت ء گوشت ء۔ چہ ہماروچ ء کہ من ء اے ویل ء
کپتگ اے چوٹ دستگ ء آسن بنیں دارمنی یک پکائیں آزا براں سیمی پاد
انت، وھد یکہ بس ء سرکپاں اگاں کرسیاں ننگ ء جاگھمہ بیت چہ دزلٹ
ء گندگ ء یکے پادکیت ء وتی تندجاہ ء سیٹ ء من ء دنت ء مزن راہانی
گوزدیگ ء درگت ء ماشین ء گاڑی والا منی ہیالداری ء چہ دو پادیں
مردماں کیشتر کھت ء نوں من مارگا آں کہ دزلٹ ء عصا اے ملک ء بازیں
شرپ ء شانے داریت۔

میرپلان

کراچی کوھنن گولیمار ء لٹی ء تپنگی پلوس پہ اشتاپی پان ء کیبن ء
پشت ء ماترت انت ء وت اش ٹپنت۔

چرپیں دپارانت، لپلا شتے بیت، لٹی ء وتی دپ ء پانی تک چیرت
کتت ء گوشت۔

چہ آ یانی ملگ ء ٹاپ ء گلگاں جاہ کیت روندی مکرانی انت، تپنگی
ء دست دپ ء دیدادات ء میزان میزان ء پتہ دات۔

ھرکچی پینت بلن ء پینت ماراوتی مکسد ء رسگی انت، دویناں لہم
لہم ء گوشت۔

دلدار ء دلبودگی ء دپ ء کمیں اوشتانت۔ انگر آ نگر اش چارت ء
شوگ شوگ ء گلی ء مان بوتنت۔

تپنگی ء دست زردیں شلوار ء کیسگ ء کت ء چنت ڈو کلیں پیسہ لٹی
ء دست ء دل ء ایرکت ء گوشت دو دانگ سگریٹ بہ زور۔

کتام سگریٹ ء بہ گراں؟

اڑے دگہ کتام سگریٹ ء! پاکستان کا مقبول ترین سگریٹ K.2 ء
گوشاں۔ مروچی ہدا ء داتگلیں اگاں پیراش پیچ مگریت۔ انشی شراب ء
کبابے ورین ء لوگ بانکانی دل ء ہم وش کنین منی وش رنگیں شازیہ سے شپ
انت کہ گوں من ء زہرانت۔

تئی ء سے شپ انت!؟ منی نازیہ ء ہتگے بیت کہ من ء وتی
گندلانی سر ء نیلیت۔ چار پیچ دمان گوتگ ات کہ لتی ء تپنگی ء سگریٹانی
بنڈک سیاہیں چوٹ آنی چیر ء لتارتنت ء گلی ء کش ء اوشتانت کہ دلدار ء
دلبود گوش ء کندان ء گلی ء دپ ء سر بوتنت۔ آیاں کہ پلوس دیست انت
ساحاں دیم دات ء ہشک ہشت انت۔

بہ اوشت ات ء دستاں سر ء بان ء بہ کن ات۔ اگاں تچگ ء جھگ
ء جھد ء بہ کن ات لکلیں تپنگ ء گوڈلیں تیر شمئے پادانی ہڈاں ژلکینیت ء
دراہیں لٹ ء شہمات شمئے سر ء مجگاں آزمان ء پور بند امینیت۔ دلدار کہ
چنت ماہ ء پیش گوں دلبود ء چہ ملایانی ترس ء چہ مکران ء تیلگ ء اے ملک ء
سختگ ات ء اوردوز بان ء روئی زاننگ ات پہ شاہوکاری وتی سینگ مک
کت پتہ دات ولجہ پلوس صاحب ماچور ء دزنہ ایں، پہ سنگتے ء گندگ ء اداں
اتلگلیں ء مئے لوگ اے گلی ء پشت ء انت۔

لتی پلوس ء اول ء زایے ء رند ء تیلانکے دلدار ء دات ء گوشت ء

چہ تی بول چال ء بجاہ کیت کہ ہمے ملک ء پیداگ بوتگ ءے ء پدا آئی ء
گورجیگ گیت ء چپ ء راست ء ژامہلینت کہ دلدار ء میلگ چو کہ کوئنگ ء
سہر ترزت انت۔ دلدار ء پہ ہیلہ بلاھے ساہ پُرکت ء چہ دپ ء درکپت او
بابلک تستاں۔

پلوس ء آئی ء گورجیگ یلہ دات ء آئی ء کیسگانی پنگ ء گلانش
بوت ء ہر دکیں ڈتے تریاک چہ شلووار ء کیسگ ء درکت۔ دژنہ ات۔ چہ
دزء گندہ تر تریاک ء افیون بہا کنوک ات۔ بزاں شمے کار شکی انت۔
بدمعاش، خطرناک، اسمگلر، آئی ء وتی میلگ چو گبر سنگ ء در آ ورتنت ء مشتے
دلدار ء سر ء جت۔

دلدار ء دلبود ء بگوش مشت ء چا پکاں و اب ترینت انت ء دیم پہ
تھانہ ء تیلانک دیاں ء گمبک جناں کنت۔ کمیں راہ ء کہ دیماشنتت پنگی
پلوس ء دیم ترینت ء گوشت ءے بہ اوشت ات۔ اگاں دوہزار کلدار دت
شمارا یلہ دئیں۔ دلدار ء دلبود ء لنگ کہ ترس ء درھگا اتنت گوں نژنژیں تو ار ء
دلدار ء پتہ دات ولجہ پلوس صاحب دوہزار ء بل دہ کلدار مئے کیسگاں نہ
کچنگ۔ مئے پشت کچنگیں کلدار ہما دوئی کلدار ات کہ تو زرت ء وتی
کیسگ ء گت۔ ہما مئے بس ء کریمہ اتنت تا کہ لوگ ء بہ روان۔ اے تش
تریاک بہائی نہ انت مئے کشگ بیکنت۔ ماہیلدار ء نشئی ورنان۔ قائد
اعظم ماراسک دوست بیت پہ ہائی نام ء ہا ترا مارا یلہ بہ دت۔ تریاک ء

آکلدار شمعے۔

لٹی ء دو دولت دلدار ء دلبود ء ٹیٹاں ایر کش ات کہ دوئیں چہ درود ء
مارتوس بوت ء کپنت۔ تپنگی ء لکئیں تپنگ ء سر آ یانی نیمگ ء تچک کت۔
اگاں اشتاپی ء پاد میا ات۔ مرنگ ات، گوں نہ ششتکئیں دپ ء قائد اعظم ء
نام ء گرات نواد گیس ہشو شنگ۔

دلدار ء دلبود چہ تیر ء ترس ء پہ ہیلہ بلاھے پاد اتکنت۔ آدیمالنگ
جنان ء پلوس پشت ء پہ گرونا کی کہ گشے دو مزنیں یاگی دست ء آورتگ ات
پلوس تھانہ ء نیمگ ء رواں بوتنت۔ تزے راہ ء کہ دیما شنتت لٹی ء تپنگی ء
وت ماں وت ء ہلوت کت ء لٹی ء ورنادیمبر کت ء اوشتانت۔

دلگوش بدارت من چے گوشاں ماچہ شادویناں یکے ء اداں داریں
آدگہ بہ روت چہ لوگ ء کلدار بیاریت۔ اگاں شمعے سر پلوس تھانہ ء بہ کپیت
اوداں دو ہزار کار نہ دنت ہزارانی سودا لکیت۔ تپنگی ء گوشت چلو یک ہزار
پچی یکے چہ شامہ روت ہزار بیاریت۔ لٹی ء تپنگی گوں دلدار ء مزن راہ ء کش
ء کونئیں پرشتالیں چار پادگی یے ء سر ء نشتنت ء دلبود ء رکشہ یے گپت ء لوگ
ء دھنگ ء سر گپت۔

دلدار پدا قائد اعظم ء بارو ء گپت ء لگ ات واجہ پلوساں من سے
چار رنداں قائد اعظم ء مزار ء شتگاں ء آئی زیارت کتگ۔ گندے ہما
مزنیں تلاء کہ برز الونجان انت ء چین ء سوگات داتگ چوں ڈولدار انت۔

چشمیں ڈولدار؎ گرانبھائیں چیز من مہج کجاندیستگ۔ شاباش انت چین ؎
 جمہوری اسلامی پاکستان ؎ ٹوہیں سنگتے۔ سوچ ہندوستان ؎ گور؎ بکالاں آ
 اسلام ؎ ازلی دژ من انت۔ من جزماں شامہم مزار ؎ شنگ ات ؎ ہما اسپیت
 چکیں سپاہی دیستگ انت کہ پہ آتلاہ ؎ پھریز ؎ ہر چاریں سروکاں یک
 یکے گوں تپنگاں اوشتاگ انت۔ ہرام بات ز لگے نہ جھت ؎ دہ دمان پہ دہ
 دمان وتی اوشتگ ؎ جاہاں بدل کھت، اسلام ؎ پلوس ؎ سکول اوداں گندگ
 بیت۔ آتپنگانی سر ؎ کارے کارے ہم لکت انت۔

تپنگی پلیس ؎ چک ماترینت ؎ پتہ دات نوں پہ من ؎ الم ؎ پکا
 بوت کہ تو پہ دزی ؎ مزار ؎ شنگ ؎۔ ہمار تلکیں تلاہ ؎ دزگ ؎۔ ہٹ پہ تئی
 دراجیں دیم ؎ چلیں دپ ؎۔ آئی ؎ چچی دست ؎ بیچ دلدار ؎ سر ؎ جت۔

بلن اشاں بگردلبود ؎ کہ رکشہ ؎ سوارات ؎ رکشہ ڈگ ڈگ کناں ؎
 گلشن اقبال ؎ دراجیں بلڈینگ ؎ دیما اوشتات دلبود ؎ گوں رکشہ والا ؎
 گوشت من چنت دمان ؎ چھر کناں من ؎ پداہما جا کہا بہ رسین۔ چتئی میسر ؎
 من چیزے برز ترا دیاں۔

☆.....☆.....☆.....☆

دلبود چاری تبک ؎ وتی لوگ ؎ دپ ؎ ہشک ؎ ہیراں اوشتاگ
 ات کہ آئی ؎ آدگہ سنگت آدیگ لوگ ؎ نہ ات ؎ لوگ ؎ کلیت گوں وت ؎
 برنگ ات۔ نوں سور انت سنڈر، نوں گل بیار ؎ اشتراک شرکن۔ چشمیں

شو میں روچ، ہو مروچی شنبے انت، شنبے ء شازدہ سرمہ شود براتانی گھار۔
 شنبے پہ برات ء شرنہ انت شازدہ پہ پت ء ہدا گم کنات اوگاناں گوں
 تریاک ء کشک ء۔ مے مرو چیکیں رزوائی ہمایانی سلین کار ء مز انت۔

رکشہ والا پست دمان ء مھتل بوت ء چم چہ چارگاں روسیت
 انت۔ گوں وت ء گوشت ء ڈول ڈیل ء ہراہیں مردے نہ ات۔ من
 وتی زند ء چشیں ردنوارنگ۔ پہ منی گماں ء بناری ٹگے ات۔ جھندم اے
 پانزدہیں کلداراں۔ آئی ء دو سے پھتگیں زاہ دات ء رکشہ چالوگت۔
 اگاں کلن ء روئے باندا ت درات گیجاں۔ اے دمگ ء مردماں من یک
 یک ء بجاہ کاراں۔ آئی ء پانے دپ ء کت ء نروٹڈاں ء زاہ دیان ء دگہ
 مساپرے ء شوہاز ء رھا دگ بوت۔

لٹی ء تپنگی سپاہی یک ساہتے ء کساس ء گوں دلدار ء دار ء سر ء
 نشتت ء گڈ سر ء دلدار گوں تریاک ء پلوس ہانہ والایانی دست ء دات ء
 گوشت اش مے بہر ء مہ شמוש ات۔

مزن برو تیں تھانیدار ء دلدار دگہ سپاہی یے دست ء دات ء آدم
 پہ تھاریں کوئی ء شنتت۔

تھانیدار ء دست وتی بزیں بروتاں کش ات۔ واللہ شہا ایمانداریں
 سپاہی ات اگاں شمنے بدل ء غفار، جبار بہ بوتیت۔ آیاں دہ پنج کلدار
 کپتک ات ء مردک یلہ داتگ ات۔ سد سد چتور انت؟ من باندا ت شمارا

ریان۔ چاریں چنچک رسیت ءِ اشی ءِ مردم چونیں انت۔

صاحب تو ہرچی دیئے مارا ہرے نیست بلے ماہم زہمت
کشتگ۔ براتاں من شمنے زہمتاں نہ شموشاں ءِ پداھنچشیں کار بہ کن ات،
دوت واری شرنہ انت۔

ایدگہ روج ءِ دلدار ءِ ناکوزہت میر پلان اش ہال دات کہ تئی
ٹلیں ناکوزہت گول ڈگے تریاک ءِ پلوس ہانہ ءِ بند انت۔

میر پلان کہ سیاسی درانڈیہیں بلوچے ات ءِ ڈنمارک ءِ نندوک
ات ءِ دو ماہ ءِ پہ آپ ءِ گوات ءِ بدل کنگ ءِ کراچی ءِ بھتگ ات اے حال ءِ
گمگ گت۔ آئی ءِ وتی ڈنمارکی پاس پورٹ کیسگ ءِ کت ءِ گول دلبود ءِ
دلدار ءِ ہالپرسی ءِ شنت۔

میر پلان ءِ پلوس تھانہ ءِ دپ ءِ وتی دراجیں زردیں تیزی پہ
گرونا کی چپ ءِ راست ءِ سرینت انت ءِ چہ اوشتا تگیں پانکپانیں سپاہیگ
ءِ بخت گت۔ پہ اُشکنگ ءِ مئے براتیں بلوچے اداں بندگی انت۔ من
لوناں آئی ءِ بکنداں۔

سپاہیگ ءِ میر ءِ لونجانیں لوس دراجیں زردیں تیزی، بوسکی ءِ جاگ
شلوار تیزی مود ءِ پادانی ڈنمارکی شوک ءِ سیاہ رنگیں کوش چارنتت ءِ دل ءِ
ھیال ءِ گت کھئے پہک ءِ وار ءِ نیزگارے نہ انت دپ ءِ بروتے
چپ بیت!

سپاہیگ ءوتی کانٹیں بروت تاب دانت۔ دیم تہارکت ءجست
کت شمنے مردم ءنام کئے انت؟ کدی گرگ بوتگ ء پرچا گرگ بوتگ۔

میر پلاں ء دراجیں تیزی وتی راستی دست ء اشارہ موردانگ ء چہر
دیان ء پتایان کت ء پتہ دات۔ منی مردم ء نام دلدار انت۔ زی شمنے
سپاہیگاں کچنگ ء پرچا کچنگ اش اشی ء زانگ ء زانگ ء ترا سوت ء
تاوانے نہ رسیت، تو وتی پانکپانی ونگھپانی ء بہ کن میر ء وتی دیم تہارکت ء
پتہ دات۔

سپاہیگ ءوتی ماتکی ء اشارہ ء موردانگ کلدار ء حساب کنگ ء
ڈول ء چنت رنداں گوں یکدگر ء مشت انت ء گوشت ءے اول ء منی چاہ
ء پان، رند ء من تی آ یک ء ہال ء صاحب ء سرکناں۔

میر پلان ء پانگریزی ء پتہ دات بزاں تولب ء رشوت ء دلما نگ
ءے؟ من لب دیو کے نیاں۔ چہ من ء چاہ پان لوٹت! میر ء وتی سر جھل ء
بزدکت۔

سپاہیگ چہ میر ء انگریزی ء کہیں بد ڈول بوت ء کوئی ء نزیک ء
شت ءو گرے ء نیمگ ء پانیاگ ء اشارہ کت کہ آئی ء کوپگ ء سر ء یک
استالے لچنگ ات۔ اشتاپی دیما آ تک ء میر ء دست رکبت انت ء کوئی ء
کری ء سر ء نندینت۔ اے وھد ء دیوڈون ء اوشتانگ ات۔ یک استالی ء
گوں حور حواریں انگریزی ء اردو ء میر پلان سر کچ دات کہ تی مردم تریاک

بہا کنو کے۔ شربوت تو آتکے ماہمے چن ء لائچ ء بوتگیس کہ آئی ء سنٹرل جیل
 ء دیم بہ دئیں۔ تو کے بہ جل من رواں پلوس ہانہ ء کماش ء چاراں ء گڈی
 ہال ء ترا دیاں۔

یک استالی تہا مان بوت ء وہ پانزدہ دمان ء رند پدا چھرکت۔ آئی
 ء وتی گٹ شا کارت ء سرائے نیمگ ء آیمگ ء تاب دات۔ کرسی کے
 پشت ء کنزیت ء بروت تاب داتنت ء وتی ماتکی مور دانگ انچگ ء سک
 کت ء سبزگیس دیم محینت ء گوشت ء : ملک اسلامی ملکہ ء اداں شراب ء
 تریاک ء دگہ گندگیس کارانی سک پابندی انت۔ تئی مردم ء اے ملک ء او
 اسلام ء کانون لگت داتگ۔ پہ ہمیشا آشراد یگ بیت۔ بلے ماگوں شا
 ٹہیں۔ منی کماش ء من ء گوشت اگاں دہ ہزار کلدار دیئے تئی مردم ء ہمے
 دمان ء ماتئی دست ء دئیں۔ ماگوں ترا براتی کنیں۔ بزاں اشترات دیت
 نہ دیت!

میر پلان ء کہ ڈنمارک ء گوات ماں سر ء ات پتہ دات من یک
 کلدارے لب ء رشوت نہ دیاں۔ من جگت ء یا جڑتے نیاں۔ منی نا کو زہت
 ء دوپسی پوٹل ء کساس ء تریاک کے پہ کشگ ء گوں بوتگ۔ شا آئی ء کپتگ کہ
 تریاک بہا کنو کے۔ پر چاہا مردماں نہ گرات کہ کیلو کیلو ء گونی گونی تریاک
 بہا کنو کا انت۔

اے ملک ء اسلام ء کانون نہ چلکا انت۔ ہما درست دز ء لائچ

وارغلب وارات شمئے حکومت ۽ کماش ضیاء الہوق ہم دڑے میر ۽ وتی گلک
 گلکیں دیم سہر ترینت ۽ چیری لنٹ چو مستیں لیرہ ۽ لوس ۽ لونجان کت ۽
 دست کیسگ ۽ کت ۽ ڈنمارکی پاسپورٹ پیش داشت ۽ پدا کیسگ ۽ کت۔
 استالی لہم لہم ۽ پاوا تک ۽ تہاشت ۽ تھانیدار ۽ میر پلان ۽ ترندھوشی
 ۽ گرونا کی ۽ ہال دات۔

پلوس تھانہ ۽ کماش ۽ کہ آسے استال آئی ۽ کوپگ ۽ سر ۽ لنگ ات
 میر پلان ۽ کوئی ۽ آتک ۽ پہ وشر وئی آئی ۽ دست گپت انت ۽ پہ تامداریں
 انگریزی ۽ گوشت ۽ منی برات تووش آتکے۔ من تئی گپ اشکت
 انت۔

آسپاہیگ میاریگ انت کہ گوں ترا یک ۽ دو اش کنگ۔ مارا پہ
 ڈنی ۽ یورپ ۽ نندو کاں کار کپیت۔ من چہ آیانی میمگ ۽ چہ تو پھلی لوٹان۔
 شرو ہمیش ات۔ کہ آیاں من ۽ تئی پکائیں ہال بداتیں۔ بلے پدا ہم انچو
 نہ درنگ کہ ہج جنگ مہ بیت۔ من تئی نا کوزھت ۽ ہمے دمان ۽ گوں تو
 دچار گجیاں ۽ تئی ہا ترایلہ ۽ ہم دیاں۔ آئی ۽ پہ ترندی سپاہیگے ۽
 توارجت۔ بروہا!! ٹیکسی والا ۽ زوت بیار!! ۽ تا کہ ٹیکسی والا بہ بیت کوپے
 کوپے چای پہ من ۽ بلوچ صاحب ۽ بیارات۔ چار پنج دمان ۽ رند ٹیکسی ۽
 دروازگ اش ہج کتت سے استال دیما تا چینیوک ۽ کش ۽ نشت ۽ میر پلان
 اش پشت ۽ تند جاہ ۽ ہما دو میں پلوسانی میا نجین ۽ ندا کینت کہ زی آئی ۽

ناکوزہت اش گوں تریاک ء دز گر کنگ ات اش استالی ء پنجابی زبان ء
لہتے گپ جت ء ٹیکسی دیما روان بوت۔ میر پلان ء چپ ء راست ء ٹھنکس
سپاہیگاں وتی تائیے تائیے چوٹ چہ پاداں کش ات ء میر ء جان ء سر ء ٹپنگ
ء گلایش بوتنت۔ تو مئے ضیاء الحق ء دژ نام دیئے؟ او ایرانی دژ تو پہ ہما جاہ ء
رستگ ئے کہ پاکستان ء پلوس ء دژ ء رشوت خور ء لب وار کشتے۔ تو پاکستان
ء امیر المؤمنین مجاہد کبیر واجہ ضیاء دژ کشتے۔ اوداں شمنے ملک ء نیت ء پٹرول
ء زراں پاگی ملا ورگا انت شمنے زبان گنگ انت ہج گوشت نہ کن ات۔ چہ
آیاتی ترس ء تنگ ات ء اے ملک ء چہ واجہ ضیاء ء برکت ء تر ات ء موج
کن ات ء کس شمارا جست نہ کنت پر چا شمنے چم ء برزا بروان انت۔ پدا
ناشگری کن ات ء آئی ء بد ء ردوت۔ پاکستان ء پوج ء برواوداں مکہ معظمہ
ء کش ء گوراں بہ گند کہ ہمے مئے امیر المؤمنین ء شاگرد انت۔ مئے اسلام ء
پوجی کمانڈر، بالیگراب تا چینوک ء سر مچاریں سپاہیگ حجاز ء اسلام ء
پانکپانی ء دلگوش انت۔ پہ ہمے زوتاں مئے اسلامی ایٹم بمب جوڈینگ
بیت۔ راستی کش ء سپاہیگ ء وتی دست ء چوٹ نند جا ء سر ء ایرکت ء میر ء
ڈنمارکی پاسپورٹ چہ کیسگ ء کش ات ء استالی کماش ء دست ء ات۔
کیش چہ ساتھے ء کساس ء کہ ٹیکسی دیما روان ات ء میٹر ٹک ٹک ء کلدار
پیش دارگ ء سپاہیگانی چوٹ آں میر پلان ء جان چو پڑم ء شنکیت ء دیم
چونارزا (۱) ء ڈھل ء گوات داتگ ات گوں استالی کماش ء اشارہ ء ٹیکسی

پکیر کالونی ۽ گورنر پانی دامگ ۽ اوشتات۔

ٹیکسی ۽ تاجینوک ۽ میر ۽ کلدار چہ آئی ۽ کیسگ ۽ کشت انت،
آ کہ سیاڈی ۽ مزنیں کارواهندے ات میٹر ۽ جنگیں کلدار وتی کیسگ ۽
جت انت ۽ آدگہ وتی کشت ۽ نشنگیں استالی ۽ راستی کیسگ ۽ دانت۔ پشت
۽ دروازگ سپاہیگاں پیچ کت ۽ میراش چہ ٹیکسی ۽ ڈن ۽ دوروات۔

استالی ۽ سرڈن ۽ کت ۽ گوشت ۽ من جزماں چہ اے لٹ ۽
کت ۽ ترا بھکے نہ بیت ۽ نہ مرے کہ بلوچ چہ کچک ۽ سک مرتیں جزندہ
یے۔ دانکہ سے روج ۽ ترا موھ ۽ وھد دیاں کہ بیست ہزار کلدار بیار ۽ وتی
پاسپورٹ ۽ بہ بر ۽ تئی ناکوزھت ۽ یہ اے گناہ ۽ کہ تو گوشتگ اے ملک ۽
سپاہیگ چاہ ۽ پان ۽ لب ۽ رشوت گرنٹ، باندات گوں دو کیلو تریاک ۽
کورٹ ۽ پیش کنناں کہ آ بزانت ۽ اسلام ۽ کانوں۔ اگاں توتاں سے روج
۽ وھد ۽ کرار ۽ نیاھت ۽۔ من دو کیلو تریاک ۽ پنج کیلو چرس ۽ تئی پاسپورٹ
۽ ڈنمارک ۽ سپارت ہانہ ۽ پیشداران ۽ تئی گرتاری ۽ جاہ ۽ ہالتاک
انتخاب حب ۽ کہ بلوچانی ترجمان انت جاری کنناں۔

ٹیکسی وتی راہ ۽ روان بوت ۽ میر پلان ۽ سرچست کت چم
پلیٹینت انت ۽ گوشت ۽ ضیاء الحق ۽ آئی اسلام ۽.....!!!

(۱)۔ نارزا: گوشت کیس زمانگاں مزن نام ۽ تواریں ڈھلی یے بوتگ کہ آئی ۽ واصل ۽ مزنی
درتیں بلوچستان ۽ مشہور بوتگ۔ من چہ بلوچ پت پول کاراں دز بندی کنناں۔ اگاں آئی ۽ پاروا
۽ چنے سے زھت من ۽ مالومار پہ کھت کہ بلوچ از مکاریانی پاروا پت ۽ پو لے کنکا آں۔ ۽ ۶
کا ۽ تیں ہی زال ۽ ہی مرداے پاروا کت کھت۔

شہینک

آدیگ ہر وھدء کہ لندن ء مازوئیل ہیل کتا بجاہ ء شنگ ات،
 مزن راہ ء کش ء دکا نے ء دپ ء بت ء گندگ ء حسینک ء یاد ء تھتال ء
 کپتگ ات۔ بت ء دپ ء گیشتر آئی ء سری لنٹ دانکہ پوز ء دپ ء
 حسینک ء سر ء نائٹک ات، بت ء دیگی نیمگ ء مشینے لکٹگ ات کہ لہتیں
 کسانیں زھگانی ماتاں وھدیکہ دکان ء پہ دئے زور ء شنگ اتنت۔ وہ
 پست پنس آئی ء ٹنگ ء دور داتگ ات ء چکت ء زھگ آئی ء لاپ ء
 تندینگ اتنت کہ آئی ء لڈینگ اتنت ء آیانی دیما بت ء دپ پچ ء کندگا
 ات۔ ہما وھداں کہ آدیگ ء شانزده سال ات ء شش سال ء بنگی
 وانگ وتی کلگ ء ہلاس کنگ ات ء گوں دگہ چار بچک ء چھبار ء وانگ ء
 شنگ اتنت ء سید گلام رسول ء گنبد ء کھلی ء زر ء رودر اٹکی ء برزیں ریکس ء
 نگر دیں لوگے ء نندوک اتنت، ہموداں حسینک آیانی ہمساهگ ات کہ

آئی ءِ لوگ ہم تگر دیں ہنگی یے ات۔

حسینک چوناھا بادءِ گور جنگ ات ءِ چہ سرین ءِ جھل بزاں
 پاد آئی ءِ اختیار ءِ نہ اتنت، لہتین ءِ دیما حسین ءِ باپشت ءِ حسینک لنگ ءِ
 پارسیاں حسینک شل توار کتگ ات۔ آسکلیں وش کندگ ءِ برزتواریں
 مردے ات ءِ اگاں یکے ءِ چہ لوگ ءِ پشت ءِ آئی ءِ ترندیں کندگ بہ اشکتین
 انت باریں چے ہیال کتگ ات کہ چونیں پھلوان ءِ شھشناہیں ورنایے۔
 آئی ءِ وتی ریش ءِ بروت مدام ساتگ اتنت ءِ باز ملنڈ ءِ مسکرا کنوکیں بچکاں
 آئی ءِ باپشت ءِ گوشگ ات، دور ساھت لنڈری ہم کنت۔

جھبار آزمانگ ءِ مزنیں شھرے نہ ات ءِ او دءِ نندو کاں یک پیک
 ہمد گر ءِ بجاہ آورنگ ات، جھبار ءِ بازار ءِ تہنا چار ایرانی دکاندار ہست
 ات، یکے مشدی یے ات، دگرے لاگریں پیر مردے ات کہ گردیں ہاکی
 رنگیں کلاھے سر ءِ کتگ ات ءِ اگاں گراکے ءِ چیزے ءِ بھا جست بہ کتیں ءِ
 مزرتیں آئی ءِ سر ءِ سک زھر کپتگ ات ءِ بدرد گوشگ ات، پہ ہمیشا بلوچ
 آئی ءِ دکان ءِ کم شتگ اتنت۔ سبھی بھائی مذہب ءِ برزکتے میں مردے ات ءِ
 گراکانی دیما مدام بچکندتگ ات۔ ءِ نام ءِ بقال ات ءِ آئی ءِ عکس کشی
 ءِ کار ہم کتگ ات ءِ بلوچی تہنا یک ہبرے زائتگ ات کہ عکس ءِ کشگ ءِ
 وحد ءِ گوشگ ات، "شیشگ ءِ بچار"۔

چاری باپاری بیر جندی یا زاھدانی سبزگیں مردے ات کہ جان ءِ

بزور و ڈڈات و مردماں گوشنگ ات کہ نیم گجر و نیم بلوچے و آئی و جنکے مریم
 بھجتی و نام و آدینگ و ہمکلای ات کہ چنت سالان رند زاہدان و
 رادیو و کار و لگت۔ اے مرد و دکان و دگہ مردے و ہم کارکنگ ات کہ آئی و
 دست، دیم و گردن و پوست گلاک و ناجوڑی و گورجنگ ات و بلوچاں
 گلاکی گوشنگ ات۔

حسینک کہ چہ پاداں منج ات و لوگ و کیمش کنگ ات و آئی و
 آہری کپ دانکہ لوگ و دپ و ات، بلے کار و باری مردے ات و یکے چہ
 مہبار و ناہدایاں آئی و نا کوزہت و سانگ کنگ ات و چہ وہی و مشکت و
 چیزے مال آ ورتگ ات کہ آئی و بہا کنگ اتنت و وتی روزگار گوازینگ
 ات۔ لہتین تا کہ گد، صابون، بندیک، شکر و چائی، ماہیگ و انناس و ڈبی و
 چک و جنینی منگلک و دگہ پنچشیں چیز اتنت، آ لوگ و یا کہ آئی و پیدپ و
 دو تلیں گونی یے و سر و ننگ ات و گراکانی زر و کپنگ اتنت و گونی و تل و وتی
 پاد و چیر کنگ اتنت و آ گوشنگ اتنت و تی سامان و وت بزورنت۔

بازرنداں لہتیں چرسی و موالی مردماں گوں حسینک و گوشنگ ات،
 شو میں کھر کچنگ تی پاد ہشکلین زر انت و تو آ زر و پولان لگت جنگائے، ماترا
 بڈ و کنیس و بازار و یک کنڈے و نندین، زر و چوہور و تی سر و گواریت، جہنا
 مے چرس و وراک و ہرج و بہ دے و آئی و پتہ دانگ ات، بے شرمیں
 لوپراں منی دست ساہی و منی زبان ہار انت، من و تی سر و مردمانی دیما

کدی جھل نہ کناں ء پنڈی ء دئے دئے ء شگان ء وتی رند ء نہ کناں !!
 حسینک ء بنگی ء برے برے جوا ء قمار ء لیب بوتگ ات ء ہر کس ء
 کہ کتگ ات چیزے آئی ء رتگ ات کہ اے سوت چہ دکانداری ء
 سوت ء کیشتر ات۔ جوا ء وھد ء گونی یے آئی ء لوگ ء دپ ء لونجان ات ء
 تہہ ء مردم ستر کتگ اتنت۔

یک شے کہ آئی ء لوگ ء پتایانی ٹیپ ٹاپ ات چھبار ء رئیس
 شھر بانی بزاں پلیس ء کار مستر گوں چار پاسپان ء لونجیں گونی چست کت ء
 تہہ ء مان بوتنت ء قمار بازانی حج اش بست انت ء دیم گوں حسینک ء کت ء
 نھر دات ء : تو پر چاہنگ ءے پادنیائے؟

ولجہ من لنگے آل ء چہ سرین ء جھل ہشک۔ حسینک ء پتہ دات۔
 پلیس ء مستر ء وتی سھر میں ٹیلگ در آ ورتنت ء گوشت ءے بے
 پاد ء اے کار ء کنگائے، اگاں پاد ات بوتیں مکسک ات پہ بال اشکیل
 کتنت۔ من ترا بند بجاہ ء نہ براں کہ پہ تئی چست ء ایر ء دگہ مردے ء
 زلورت بیت، اگاں دگہ برے اے کار ء بند ء بست تو کت پر مایاں
 پاسپانے ترا بد ء بہ کت ء دریا ء چکل بدات۔

حسینک ء پریات ء زاری کت کہ اے رند ء من ء پھل کن دگہ
 برے من ء زندگی ء کو کرو انت، ولجہ من ء حج میار نیست، اے شو میں
 چار موٹ بھتگ انت ء اے سلیں کار اش کتگ، من ہر چی گو شگ منی بھر

اش نہ گپنگ ء من و ہدائی لنگ لچے آں ترا ہرچی کنگی انت گوں آیاں
 بکن۔ تو ہرچی کیشتر اے رز وایاں بہ جنئے منی دل شر تر سارت بیت کہ
 شپاں من ء پہ و اب ء نیلنت۔

چہ آ چا پاء رند حسینک ء در شتگیں پلپل ء بزار ہلگدار ء واپاری دیما
 بُرت ء آ مدام شتگ ات پلپل ء بزار چچک ء دگہ دک در مان کا گداں
 پتات ء بند کیے ء بست ء پہ بہاء ایر کتنت۔

دوسے ماہ ء گوزگ ء آئی ء قماری سنگتے مگر ب ء رند آئی ء کش ء
 نشت ء میزاں میزان ء گوشت ء بیچارگیں حسینک پلپل ء بزار ء کت ء
 سوت چش چاش ء لمپ ہوشنت انت ما پدا قمار ء جواء چالو کنیں۔ حسینک کہ
 چچک ء کا گد ء پتایگا ات پتہ ء دات رز وائیں گندک تو بامرد ء
 پاترپ آشپی نہ اشکتنت چہ پشتک ء پٹن ء لاپ ء بیگ ء ہمے چش چاش
 گھتر انت، تنی دست ء پاد دراہ ء ساھی انت تنک کئے ء اگاں گرگ بوتے،
 چار لک سگت ء بے گار انت جاڑ و گوں نہیں بچاں.....

گندک ء آئی ء ہبر گڈ ات ء گوشت ء تو پکر مہ کن مانیلین
 گجر تر اور یاء دور بدنت، ہر و ہد ء کہ جواء لیب بیت مادو میں تنگانی دپ ء
 دو چرسی بچک اوشتا نہیں، اگاں پلیس ملیسے بہ گندنت اشتاپی مارا حال
 دینت، پتایاں چیر دئیں پلپل ء چچک ء پتایگ ء کلایش ہیں۔ شو میں لنگ
 کنرک ء شرکت مہک ء بندر عباسی پاکستانی ء جاشکی کارکنو کاں کانٹی قمار باز

انت ء تو وتی بھت ء پھ ڈوک جنگائے۔

حسینک ء وت ء کتے سرینت ء چیچک ء کاگد کارتون ء دور دات ء
 پاد ء چیر ء گونی ء تل چ کت ء گوشت بچار منی جہیں روج ء کت ء ٹپ
 ہشت تمن انت، دکانداری ء روپے ہشت تمن! اے روچاں چہ دہی ء مال
 نیارگا انت ء پارسیانی نوابچہ چو گرک ء دریاء تچ ء میدان انت، دو ماہ انت
 ہما لانچاں کہ پس ء گوک ء لہتیں بنگالی مردم پہ دزی دہی ء برتگ ات
 اشکنگ ء یک لائچے دہی ء سرکار ء گتگ ء لیلام کتگ ء بنگالی بند بجاہ ء او
 ناہدا لٹانی چیر ء انت ء پس ء گوک اش سوتگ انت ء پشت کپتگیں
 لانچاں کہ سیدگار ء سامان ء پڑ انت، زر ء گت ء داشتگ ء لڈگان انت۔

حسینک ء گونی ء تل پر ترینت ء دست سر ء داشت انت ء وہم ء
 زر ء اوگار بوت کہ انا گہانا کوزہت ء تو ار چہ پشت ء کمپان ء اشکت کہ گوشگا
 ات ”حسین تئی شام ء بیاراں“ آئی ء میر برزکت ء پتہ دات ہو شام ء
 بیار ء دگہ ہرے ترا گوشاں مہ شמוש چہ بھسگیں ماہیرگاں چیزے پہ منی ہچانی
 ہمسایگاں دیم دئے لاگریں آدیگ ء تہناہڈ ء پوست چہ بازیں وانگ ء
 پشت کپتگ انت۔ زہد سرگیں موصل ء جس ہکت نہ انت۔ الپ تاں ب ء
 نزانت۔

دوسے روج ء چار ء بیچار ء رند قمار بازاں پدا جوائے کارنج کت ء
 دوچالاکیں چرسی تنکانی دپ ء اوشتانت ء ہر وہد ء شکی مردمے دیست

اشپہ اشتاپی حسینک ۽ لوگ ۽ وپ ۽ ہا سیں شینزارک ۽ سیٹی بیے جت ۽ وتی
راہ ۽ شنتت۔

دمان، ساہت، روچ، ماہ ۽ سال گوست ۽ شنتت ۽ محمد رضا شاہ
پھلوی ایران ۽ شاہ شاہاں مردماں چہ ملک ۽ تاجینت ۽ چھبار ۽ دی ۽
ڈولیس بازار ۽ مارکیٹ لکت، تیر ۽ تینگ ۽ دگہ ہمک ڈولیس سامان بے
جست ۽ پُرس ۽ ایرگیجک بوت ۽ حسینک ۽ واپاری ۽ ہم دیروی کت ۽ دگہ
چنت سالانی گوزگ ۽ کہ چھبار مزینیں شھر ۽ بندنے جوڑ بوتگ ات ۽ وڑ
وڑیں مردم چہ ہر کند ۽ دمگاں، اود ۽ نندوک اتنت یک زمستانی سارتیں شپے
۽ کہ حسینک زڑاں حساب کنگات ۽ شپ چہ نیم ۽ گوستگ ات ۽ مور ۽ مار
واب اتنت ۽ تہنا چہ روا رشتی نیمگ ۽ زر ۽ مستیں چولانی توار ۽ اشکنگ ۽
ات، یکے ۽ لوگ ۽ دروازگ ات ۽ گوشت ۽ سیدگاروں پگار انت،
حسینک ۽ کلدار ۽ ثمنانی پیتی ۽ کبل چکاست ۽ کیمش کنان ۽ شت ۽ لوگ ۽
دروازگ پچ کت۔

مزن بروت ۽ جبہ ریشیں مرد کے لاپ ۽ گوست ۽ چہ سیاہیں
واسکوٹ ۽ چیر ۽ دہ تیریں وتا سے کش ات ۽ بے پادیں سوداگر ۽ گوش بن ۽
داشت۔

اگاں جاک کت گشان ات، درگیج درستیں زڑاں۔

انچو کہ حسینک ۽ گوں لرزو کیس دستاں ۽ گڈی ساہ ۽ کشگ ۽ پیتی ۽

زر مردک عیساہیں لانگی عکچہ ع بست انت، مردک ع دوئیں دست گت ع
سک کتت ع پرتک پرتک دانکہ آئی ع چم اسپیت ترت انت۔

مزن بروت ع جبہ ریش ع کہ وتی چنت سال ع وشیانی ببار بستگ
ات، حسینک ع بے ساہیں جون شکری ہا لیکیں گونی ع تھاکت ع آئی ع دپ
بست ع بدت ع جت ع دیم پہ زر ع شت ع گونی زر ع دور دات۔

۲۵ دسامبر ۱۹۹۵ ع نیمروچ ع کہ آدینگ مازوئیل ہیل کتابجاہ ع
نیمگ ع روگات چہ دکان ع دپ ع حسینک ع بت گارات، آئی ع دل ع اوپار
نہ شت ع پہ ہالچونی ع توک ع شت ع چہ ہندی جنین ع بت ع جست کت،
وشرنگیں جنین ع وتی کبلیں برواں سرینت ع لوس تاب دانتت ع مرد ع نیمگ ع
چارت۔

مرد ع درائینت ہو پیش ع مردکی بے دکان ع دپ ع بوتگ، بے آ
پرشت، نول ماڈ و لداریں اپسی بے آئی ع جاگہا ایرکتگ کہ گوٹڈواں شرتر
لڈینت۔

کچی داسی پروفیسر

پروفیسر مزارے کچے بڈاے اتے چہ مچدگ ء دیم پہ میگ ء ہلک ء
 پیداگ ات، کچ چہ مچی لنک ء سیاہیس بنا گاں کوٹان ء پرات۔
 آئی ء دیم پہ دیم پارس جتکے پہ مچدگ ء سنیل ء گردش ء کرام کنان ء
 ملان ات، آدوہتگ ء پیش پہ جتکائی وانینگ ء آکلگ ء آتگ ات۔
 مچدگ ء میگ ء میان ء دویناں ڈیک وارت ء جنک ء گوں
 پروفیسر ء گوشت اوچکی داسی کے اوشت من ء گوں توپتے ہست۔
 پروفیسر مزار کہ وتی یک ء دو آنی تہا ات چہ وتی وھم ء ہیال ء زرے
 تگ درھت ء آئی ء چنت کد مے ء اوشتات ء پتہ ءے دات: بکش ترا
 منگی چے کارے کچگ؟
 جنک ء گوشت من اے کلگ ء جتکائی وانینوک ء معلتاں۔ ترا
 جتکے ہست انت کہ منی مکتبی بہ بیت۔
 ہو مھگلئیں منی جنک انت ء تئی گورا سبک زورگ ء وانگا انت،

پروفیسر مزارع پتہ دات۔

وانینوک ء گوشت تئی جنک وتی سبک ء درونت ء شرّ یاد نہ کنت ،
 آئی ء لوگ ء راہشونی ء مدت ء زلورت انت ، بلے چوکہ من تئی کچ ء داس ء
 لٹکاں گنداں پہ منی گمان ء منی گوشگ بے سوت انت ء بوت کنت تووت
 وانگ ء نپسگ نہ زانے۔ آئی ء وتی دوکین چم گوں درآ تلگیں ٹیلگاں
 مزارع پر شکیں چماں میٹرینت انت ء پہ زھر کنی ء گوشت ء : تو
 سر پدے من چه کتام دمگ ء رمبینگ ء اداں بھتگاں ، من وتی پت ء
 مات ، برات ء گہار ، دوست ء آریز ء وتی ورنائیں وستاروش آپ ، ء هوا ء
 وش زیدیں اصفہان ء یلہ داتگ انت ء پہ شمسے جنکانی انسان کنگ ء
 وانینگ ء اے سوتلگیں ڈن ء کوہاں آتکگاں ، چوکہ من گنداں شتابلوچ تاکہ
 قیامت ء شرّ نہ بخت ، مردم دانکہ مہ وانیت شرّ ء شرّ ء پرک ء نہ زانت ، دنیا
 مروچی پہ کجاسر بوتگ ء شمسے مال ء متاہ اے کچ ء داس انت ء من ہمے پکر ء
 آل کہ اے کچ ء داس باریں کدیں چه بلوچ ء دمب ء جتا ء گستاہ بنت۔
 پروفیسر مزارع گت شاکار ات ء پتہ دات : من ء اجازت دیے
 جسے چه تو بلناں۔

ہو من یہ تئی جست ء پتہ دیگ ء تیاراں۔ وانینوک ء پتہ دات۔

اول ء تو بکش تو چپچک وانینگ؟

من ۹ کلاس وانینگ ء دو سال ء وانینوک کی ہیلداری بزاں ٹیچر ٹریننگ ء

ہم وائنگ اول۔ پارسی جنگ و تی تنگیں رک جھل و برز کتت و گوشت
 نئے پارسی و کشتے چمن و شترتر گپ کئے دگر بکش چے کشتے؟
 منی پارسی گپ جنگ و بہ سوچ، من و تی کچ و داس و کتہ و گوں تو
 کاراں، ہما و ہد و کہ من کسان اتاں و بیگی و ہمے کلگ و وانگاتاں،
 وائنگ و رند یا کہ آدینگ و روچاں پت و من و ہر دین لچک یے وائنگ
 ات کہ من دار و کاھے جنگ ات و تی پت و باگ و کاراں کمک و مدت
 کنگ ات، بلے و ہد یکہ منی سر شمنے مزینں ملک و شہراں کپت و دانکہ
 دانشگاہ و یونیورسٹی و سر بوتتاں و درستیں ایران و اولی نمبر و پاس بوتتاں، گڑا آ
 ہر دین لچک پہ بہہ شمشت نزاناناں باریں ریزات یا کہ کسے و زمستانی
 سارتیں شپے و سوتک و دمانے و تی دست تاپینت و گرم کنت۔
 پیش چہ ملا خمینی و آشوب و جھکا بوسست و من چنت سال و
 زاہدان و دانشگاہ و استاد و پروفیسر بوتگاں۔ منی بازیں شاگرد دنیا و کند کند و
 شنگ انت و لہتیں ملک و تہا مزینں مقام و اہندانت۔ نوں توچہ ہما سیاہ پاگ و
 اسپیت پاگیں ملایاں جسست بکن کہ منی میار و گناہ چے ات کہ من اش چہ کار و
 کش ات۔ اگاں من گناہ کارے اتاں پرچا من اش داد گاہی نہ کت۔
 او منی جنگ و پہتہ و شیواریں و انینوک گوشدار، نی من ترا گوشاں
 من تہنا پہ اے ہا ترا کہ بلوچے اتاں و سیاست و پرو و پی اتیج ڈی کنگ
 ات و شاہ و زمانگ و کار و بوتگاں و تو و صبح ما.....

شاہ ء ہم مزینیں شندے پہ مانہ جنگ آئی ء پاری کچک ء گربگانی
کتاباں من ء چہ طردیں لچک ء جتاکت ء ملّا خمینی ء اسلامی حکومت ء
ھنچو کہ گندگائے اے مزینیں کچ منی بڈ اواتگ۔

من تی آدگہ بھست ء پتہ ء دیاں کہ گوں منی جنک ء وانگ ء
ھمگر نچ انت۔ منی جنک گندگا انت کہ منی زند چوں بوتگ ء نی چوں
گوزگا انت، پہ منی گمان ء آنکش گری ء بلوچی گدوچی ء کار ء چہ وانگ ء
کیشتر واھگدار انت، اے ڈولیں پنت ء سو جاں منی ھیمیں کچ کتھے ء مہ
گوش، برو پھنچینے شوہاز بکن ء پاتراپ بہ دئے کہ سیاہ ء اسپیت ء پرک ء مہ
زانت، من ایرانیانی پندل ء رپک ء شرزا نگا آں ء اے پارسیانی تیز تریں
تیر انت کہ پہ بلوچی زبان ء ولگوچ کنگ ء گڈگ ء بلوچیں جنکانی دست ء
واتگ اش، وھد یکہ آ مات پنت گوں وتی چکاں پاری گپ جنت ء پاری
وامنت ء نیسنت ھنچو کہ پنجاب ء بندر عباس ء جبال بارز ء بلوچ بوتگ
انت۔ بلوچیں جنک بلوچی زبان ء گوں پاری ء تیزیں تیر ء وت گڈنت۔
مزار ء کچ برزادی کچ ات ء گوشت ءے پہ رکست ءے کہ منی بار
گران انت ء من کیشتر اوشتات نہ کنناں۔
وہ پانزدہ گام کہ دیماشت چکت ءے جت،
پاری وانینوکیں جنین ھشک ء ھیران انگت ء وتی جاہ ء اوشتاتگ
ات ء گوں ھڈ کیں دپ ء آئی ء چارگا ات۔

چٹک ریش

تسلیمہ نسرین عزیز یکیں سیاد جانی ء جا مک ء کوئی ء دروازگ جت
 ء مان بوت، پہ بے تمہیلی ء نا کا میں ہالتے ء گوشت ءے : سنگت جا مک
 وہ روج ء پیش دانمارک ء باھوٹی بنجاہ ء من ء ہال دا تک کہ تر اے ملک ء
 ننگ ء اجازت دیگ نہ بیت، البت من وکیلے گیت کناں نزا ناں باریں
 سالے یاشش ماہ ء رند من ء داد گاھی کعت ء پدا پکا ہم نہ انت من ء اے
 ملک ء بلنت یا مٹیلنت، ترا گوشاں اے ملک ء کانون ء دگہ درے پمانچ
 کنگ اکہ من گوں دانمارکی جینے سانگ ء سور بہ کناں من ء ننگ ء
 اجازت ء دینت۔

جانی ء دست ز نوک ء چیر ء دات ء وہم ء زر ء بدت ات کہ آئی ء
 چٹکیں ریش دپ ء گر دیگ ء اتنت، کتے پکر ء رند گوشت ءے سنگت
 تو نہ زانے اے وڑیں جنین کجادپ کپنت؟ دگہ ہبرے ترا گوشاں منی پت
 ماں بنگلا دیش ء مز میں پوجی کمانڈرے بوتگ ء خالدہ ضیاء حکومت ء آئی

شہید کنگ اگہ منی سر بنگلادیش ء بہ کپیت من ء ہم ہا کانگ ء آپ
دینت۔

جامک ء پتہ دات من اشنگ دامنار کی یاد گہ ملکی لہتیں جنین ہست
انت کہ زر گرنت ء سانگبندی کھت ء تو دانگہ دو سال ء گوں آئی ء زندگی
بکن ء رند ء تراکانونی ننگ ء اجازت ء دینت، البت دگہ ہبرے ترا
بگوشاں اے ڈولیس جنین گوں وتی پیسریگیں یار کو ء سنکتاں وتی سنگتی ء رو آء
کھت ء تو باید انت وت ء کر ء کور بکن ء۔

جانی ء ہاگیں بچکندے جت ء گوشت ء ہو من اے
چیزان زاناں، من چہ تو دز بندی کناں یک شپے منی ہمراہ بہ بو کہ چہ یکے ء دو
گھتر انت، من اشنگ کہ مزین ترند آپ جاہ ء کلہاں اے وڑیں جنین
گندگ پینت۔

جامک ء گوشت اے جا گہانی روگ ء من ء ترا ترند آپ تنگی
انت ء من اشنگ ء چماں وت ہم دیتگ کہ دانمارک ء وشرنگیں کاڑاں
گوں اپریکہ ء مزین لوسیں سیاہاں سانگ ء سنگتی کنگ ء انت۔

جانی ۲۵ یا ۲۶ سال ء سبز ء برز کندیں ورنایے ات ء آئی ء پیسے
گوں جامک ء گوشتگ ات کہ بنگلادیش ء آشوبی ندکار تسلیمہ نسرین منی
نزیکیں سیاد انت، بلے اے سر ء گوں ہچکس ء پاشک مکن کہ من ء چہ
ملا یاں ترسیت۔ جانی ء دیما ہنا ز نوک ء چیر ء چنت ٹال ریش پر ات کہ

گوہر برنگیں شدانِ ءِ ڈولِ ءِ اتنت کہ بلوچی ءِ اے وڑیں مرد ءِ ساچک،
 کوسک یا چٹک ریش گوشت۔ جا مک ءِ آئی ءِ چٹکیں ریش چارتنت ءِ
 گوشت ءِ : اگہ تو اے چاریں تا کاں بہ سائے تی ڈول ڈیل شرتنت
 پہ منی گمان ءِ وشرنگیں کاڑے وتی دام ءِ چمگ ءِ ترین ءِ۔ جانی پادا تک ءِ
 آدینک ءِ دیمیا اوشتات ءِ گوشت ءِ : باندا ت ایشان ءِ گوات ءِ مال
 کناں ءِ باندا تگیں شپ ءِ تی تر نداپ ءِ اگدہ ءِ ہم زوراں۔

ایدگہ بریگاہ ءِ جانی ءِ وت ءِ سوٹ بوٹ کتگ ات ءِ گوں جا مک ءِ
 کپلھا گن ءِ "اسکالا" تر نداپچاہ ءِ شتنت، اسکالا کپنھا گن ءِ ڈولدار ءِ مزین
 تر نداپچاہان انت اوداں تہر پہ تہریں مردم گندگ بیت، ورنہا، پیرین مرد،
 پیرین جنین، شوک شیکیں جنک کرسیانی سر ءِ نشتگ اتنت ءِ بازینے تہنا ءِ یکھا
 نشتگ ات ءِ دلما نگ اتنت وت ءِ گوں یکے ءِ پہ گپ ءِ رپ ءِ مجگ ءِ گرم
 دیک ءِ دلگوش بہ کھت۔

جانی کتے اوشتات ءِ اے نیمگ ءِ آنیمگ ءِ چارت ءِ دیم ءِ
 گوں جا مک ءِ کت : سگت اداں مزین مردمانی جاگہ انت پہ منی گمان ءِ
 من ءِ تو پہ ردی اداں آتگیں ءِ چوکہ من گنداں تر نداپ ءِ نہر ءِ بہا ہم باز
 انت۔

جا مک ءِ درازینت ہر کس پینگ لوہیت چہ پینگ مکسک ءِ نباید بہ
 ترسیت، اداں ہروڑیں مردم کاہنت۔ بچار آ بچک ءِ آ جنک ءِ آیانی شلوار ءِ

پیشتی نیمگ درتگ ء آدگر ء بچار آئی ء کونڈ ء شیلانچک ڈن ء انت، آدگ
جاہاں بے ثانی ء مارا پہ گوزگ ء نمیلنت۔

جانی ء ننگ ء واہگ نہ ات ء دوئیں پہ ناکا میں دے چہ اسکا لاء
درکپت انت، ڈن ء ہوا بے اندازہ ء سارت ات۔ جانی ء جا مک آسن
راہ ء بنجاہی اوشتجاہ ء پیشتی نیمگ ء سر بوتنت، اوداں ترنداپ جاھے ء نام ء
آیانی وگوش وتی نیمگ ء ترینت کہ گوں ڈولداریں چراگاں چمکت جنگ ء
ات۔ دوئے پدانک ء لکت بوتنت ہنچو کہ آیانی پادتہا ایر بوتنت و شچا ملیں
جنگے ء کہ لکین چڈی یے پاد ء ات ء پلن رتچیں گور بند ء دوئیں گروہگانی
چیری نیمگ پوشنگ ات پہ ڈولداریں بچکندے ء نبشتانکے ء نیمگ ء کہ
دروازگ ء راستی کش ء ات، اشارہ کت ء گوشت ءے ہر کس اداں بہ
سیت چیزے بہ وارت یامہ وارت آئی ء ۵۷ کروں پڑکنگی انت ء مئے گورا
درتیں چیزانی کیمت ء بہا پہ لہتے جاگہاں گیشتر انت۔ گوں اے کپانی
اشنگ ء جانی ء پشت ماندات ء دوئیں چہ اوداں درکپت انت، مزن راہ ء
کش ء کہ دیم پہ دگہ سیلجاھے ء روگ ء اتنت، جانی ء نرونڈان ء گوشت
زاناں من گنو کے آں ۵۷ کروں تہنا پہ پترگ ء بدیاں اے ملک ء مردم
گنو ک انت۔ ہمے نزیکاں دگہ گونڈیں بارے ات کہ جا مک برے برے
اوداں شنگ ات، آئی ء جانی پہ اود ء روگ ء سلاہ جت، چنت دمان ء رند
اوداں سر بوتنت۔ جانی ء چارت ء گوشت ءے سنگت اے جاہک سکت

کسان انت اداں من چار پنج پیریں جنین گنداں چہ اے کاکپتاں من
سو بے نہ گنداں، آئی ء گوشت من دگہ جاگے زاناں، دوئیں سنگت دیما
شنتت ء چنت دمان ء اوداں سر بوتنت۔ اے ترنداپ جاہ لوپریں مردمانی
ات، ساز آواز ء ناچ ء سہبت ات ء سیدگار ء دوت ء جمہریں نود ء بستگ
ات۔ جامک ڈن ء اوشتات ء جانی پہ جست ء پرس ء تہاشت، کتے وھد ء
بے سدیں درتگ شلواریں مرد کے ء تیلانکے دات اکہ جامک ء نہ گھنگ
ات ہڈانی بند ء بوگے التما درشتگ ات یا کہ زنوک ء پرشتگ ات۔
آیک شمبے ء سارتیں شپ ء کہ نوں ہور ہم شنگ ء ات، دوئیں
سنگت پہ جانی ء مراد ء واھگ ء ہاترا مزن راہ ء کش ء روگ ء اتنت ء آیانی
دیما پہ دیما و شنگیں جنکے پیداگ ات، جنک ء چہ دور ء سلا مے دات ء کتے
کہ نزیکتر بوت، جست ء کت چہ شما کتے من ء دانگے سیدگارات
کنت؟ جامک ء جانی دوئیں سیدگار ء ہیلدار اتنت، بلے جانی ء چمہر سنکتانی
دیما سیدگار نہ کشتگ ات کہ مبادا کسے چہ آئی ء یکتے بلومیت۔ جانی ء گوشت
من سیدگار نہ کشاں، بلے منی ہمراہ ترا یکتے دات کنت۔ جامک ء یکتے پہ
جنک ء او یکتے پہ وت ء روک کت ء اے جاگہا مزنیں کلیسایے ات ء آ
کلیسایے دپ ء اوشتات انت کہ چہ ہور ء درامان اتنت۔ جنک ء یک
دوسوٹ سیدگار ء جت ء گوں پتلیں کندگے ء گوں آیاں گوشت..... من پہ
مکرارے تیاراں البت شپے شش سد کرون لوٹاں۔ جامک ء گوشت سنگت

شکار تئی دام ء کچنگ، سانگ ء سور ء گپ ء بکن۔ جانی ء نروٹڈ گے جت ء
گوشت ءے بچار سنگت تو گوک ء روت ءے سند ء نہ اوشت ءے تو من ء
موہ بد ءے من آئی ء پتہ دیاں، دیم ءے گوں جنک ء کت ء گوشت
ءے ماے دوئیں مردم نا جوڑ ء نادراھیں مساپریں مارادر گوزکن، جنک ء پتہ
رکتی دست سرینت ءوتی راہ ء شت۔

جانی ء کلیساء دیمے ساھت چارت ء گوشت ءے یک ساھتے
پہ آھری بس ء پشت کچنگ کہ من ء تو وتی لوگ ء بہ رویں۔ جامک کہ چہ بے
سوتیں تر ء تاب ء شزار بوتگ ات ء سارتی ء آئی ء گوش سہر تر یٹنگ اتنت
دل ء پتہ تر ندا پے ء تنگ ء سکین دات۔

گڈ سرا آیانی سرماں تر ندا پچاھے ء کپت کہ یک شیشگے ء بھا ۲۵
کرون ات۔ جامک ء دوشیشگ چہ ہا تر ندیناں آ ورت ء تنگ ء گلا شیش
بوت، جانی ء پتہ ناد لکشی شیشگ چارنتت ء گھاسگ ء رند گوشت ءے من
چہ اے تر ندیناں وارت نکناں۔

ھرچی وارت کنئے کچین بکن ء پتہ وتی زر ء بزور کہ منی کیسگ ء ھج
نیست جامک ء نرم نرم ء آئی ء پتہ دات۔

جانی دیم پہ ہا سیں جا گھا شت ء دمانے ء رند پدا و اتر بوت ء
گوشت ءے آ نمونگ کہ من لوٹاں شیشگ نہ انت بلکیں مز نہیں گلاسانی
تہا دینت کہ بہا ءے ۲۸ کرون انت ء من ۲۸ کرون پہ یک گلا سے دات

نکناں ء انوں ناچاراں چہ تئی ہمے ترندیںاں یکے بہ وراں، ہرچی بیت ہل
 ءے بیت کبراں کلہمپوگ مان نیست۔ اگہ من بے سڈ بوتال من ء بس ء بہ
 رسین کہ بانداشپ پدامنسی ء تئی تر ء تاب بیت۔

وہد یکے ترنداپ ء جانی ء مجگ گرم دات گوشت ءے اگہ آ
 شراب دیوکیں جنک ء منسی سانگ بکتیں شرآت۔

جامک کہ چہ زھر ء ترگی ات گوشت ءے جانی من چہ تو
 دز بندی کنناں اے ساد ء اے ہم گردن اے ملک ء سانگ ء سور ء و اب ء
 چہ سر ء در کن بنگلا دیش ء روگ پہ تو شر تر انت تو انہی پہ ترنداپ ء من ء
 داوت داتگ ات، بلے تووت شیشگے وار ت نہ کت، اگہ تو بلوٹ ءے گوں
 اے جنیناں سانگ سور بہ کئے تراچنت روچ ء آئی شراب ء کباب وارینگی
 انت چو کہ من گنداں اتئی بردست ء ہور ء نشانی گندگ نہ بیت ء مارا بتلے
 ہست انت گوشتت : سے مردم ء ہمراہ مہ بخت ء چہ آیاں بہ ترس ات۔

ظرد کد، زاگل چم ء چمکت ریش۔ من تسلیمہ نسین ء ہا ترا ترا دگہ ہج نکشاں
 اگاں ناں انہی من ترا روپے لٹ کچنگ ات۔

جانی من ترا دگہ شرین سو جے دیاں دنیا ء ملکہ ہست انت کہ
 اود ء صدر تئی ڈول ء کوسکیں ء بنگلا دیش ء بازیں دکترا اوداں کار ء انت
 اگہ اوداں بہ روئے پہ تو باز جوان انت ء پہ کتریں نہرے ء شپے یک جنکے ء
 روپے یک جنینے صیغہ کت کئے۔

ستری

مُشوک رنگیں تو پوتاوانت ۽ دیوال ۽ ساہگ ۽ داشت ۽
 ایرپت، دیم پہ دکان ۽ شت ۽ پسی یے چہ سیاہ ریش ۽ بروتیں دکانی ۽
 لوٹ۔ ورنہ ۽ مساپر ۽ ڈول ڈیل چارت ۽ چہ ہما سارت ترس شیشگاں کہ
 پہ ہاسیں مردماں ایرتنگ ات کہ کمیں کیشتر زر چہ آیاں بکپت۔ یکے چچ
 کت ۽ آئی دست ۽ دات۔

دوستین ۽ چہ شیشگ ۽ تنگے گپت ۽ دیم گوں دکانی ۽ کت: ورنہ تو من
 ۽ دو کالب برپ دات کئے؟ مرد ۽ کمیں پگر کت ۽ موردانگ ریشانی تل ۽
 گوازینت ۽ پتہ دات: ہو من ترا دو کالب برپ دیاں بلے من جزماں تو
 سر پدے نپتی سارت کنوک ۽ بدینوک (۱) چچک برپ بندیت! مے وڑیں
 مردم شمے ڈولیں واجہانی گت ۽ کشادکنگ ۽ اے ڈن ۽ سر ۽ کشمیں لاپ
 ۽ ہرج ۽ کشمیں۔

دوستین دیم پہ ورتو (۲) ۽ شت ۽ برپ جام دست ۽ کت ۽ دکان ۽

دھنگ ۽ رھاڳ بوت کہ سزگ، لاگر ۽ مزن مودس ورنایے ۽ آئی دیمکر
کت ۽ گوشت ۽ منی واجہ بی بی ترا لوٹیت! آئی ۽ کمبیں لوگے ۽ نیمگ ۽
دست دراج ۽ اشارہ کت۔

ورنابی بی کئے انت؟ آئی ۽ دل ۽ دریلگے زرت، چہ من ۽ چے

لوٹیت!!

دوستین ۽ دہ تمن پہ برپاں ۽ پنچ تمن پہ پسی ۽ دکانی ۽ دات، برپ ۽
سردیس کالب برپ جام ۽ ہالیگ کتت ۽ وترو ۽ تہا ایر کت ۽ گوں دراج
مودس ورناء دیم پہ کمبیں لوگ ۽ روان بوتنت۔

ہنچو کہ دوستین ۽ سز جہل ۽ سرین گومب کت ۽ پادلوگ ۽ تہا
ایر کتت، نشنگیں جنین پیش سلام بوت ۽ دوستین پہ ننگ ۽ اشارہ کت، بی بی
۽ گوں دراج مودس ورناء گوشت تو پہ رکست ۽۔ بی بی ۽ کہ وت ۽
سیاہیں چادرے ۽ تہا مانپوشنگ ات ۽ تہنا دوکس چم ۽ ۽ ۽ اتنت،
چہ چادرے ۽ چیرے دوستین وشاتک ۽ درہبات گت۔ آئی ۽ ڈولداریں چم
برے لوگ ۽ دپ ۽ برے دوستین ۽ چماں سک بوتنت ۽ کشے گار بوتگیں
چیزے ۽ شوہاز ۽ ات۔ دروت ۽ درہبات ۽ تزے وشگی ۽ رند بی بی ۽ وتی
۽ جبار کنا کینت ۽ دوستین ۽ جبار ہم گت۔

چو بکش شر بوت، پادا بسم اللہ بکن من ۽ تا کسر کند ۽ بہ رسین۔

کبھ چچک دیئے؟

ترا لُج نہ کنت چہ سیدؔ اولادہ یکمبرؔ کرہہ گرنے، تئی مردم منؔ
 شتریؔ سرؔ بجاہ کارنت، پخت روجؔ من تئی بلکؔ مہمان بوتگاں، اگاں آ
 سھیک بہ بنت کہ من دوشپؔ دو روجؔ جلیگورؔ دو راہیؔ پہ وترو
 (ماشین)ؔ مھتل بوتگوںؔ تو ایوکؔ تہنا اداں رستگ نئےؔ من ات کسر کندؔ
 سر نہ گنگ تئی سلکت (۱)ؔ کشت۔

آ لاگرو سکیں ورناتئی ہمراہ انتؔ گوں ما کیت انت؟
 آچلیؔ کئے وتی ہمراہ کنت، من ہمد اں دیستگ، گوشتوں منی
 ہالؔ ترا بہ دنت، دگہ ہبرے ترا گوشاں کہ من ستری یے آں، ہج کسؔ
 اے ماشینؔ سوار مہ کن، من ہنجشمن مردےؔ ودارؔ بوتگاں کہ ایوکیں
 ماشین واہندے بہ بیت! منؔ بکش تئی کارؔ روزگار چے انت؟
 من سرکاری مردے آں۔

گڑاچہ ایشی گہترؔ شر تر چے بوت کنت، چہ سرکارؔ زر گرنے،
 ماشینؔ سوارے اے ملک پہ آ ملک ترؔ تابؔ موج کئے۔ اگاں یک
 رندے سیدےؔ مدت بہ کئےؔ سوا بے بہ کتؔ ہر اب انت۔ شاباش
 پادابرو ماشینؔ بیار کہ من بر کہؔ سرؔ کناں۔

دو ستین پہ نادکشی پادا تکؔ گوشت نئےؔ واللہ منؔ ہزار کار
 ہست انتؔ پیشنؔ روگی انتؔ دگہ.....

اللہ نامہ بگرے راستی پادے پیسر کن سیدانی دعائی زندے ویش غوراج کنت۔
دوستین چه کمبیں لوگ ء در کپت ء گوں وت ء گوشت ءے
ہر ابیں مالے نہ انت! من کہ مدام گوں وشرزگانی رندے جھجلیکو (۱) جنگا آں
اے بے چینک ء منی دام ء کپتگ، گندگ ء کار بڑ غوپ زبانی کاڑے۔
دو مردم ماشین ء گورے اوشتا تگ اتنت، بخت اش گپت ولجہ تو
پھرہ ء رو گائے؟ لئاں براتاں من تاں ہمدان آتکگاں ء پدا چھر کناں۔
ولجہ مارا گرانیں کارے سرے کپتگ مارا پھرہ ء بہ رسین ترا سر پڑیں کہ سبھ دئیں۔
براتاں ہنچو کہ من شمارا گوشت چه منی رندے بہ تر ات۔
دوستین ء ماشین آس (۲) دات ء لہم لہم کمبیں لوگ ء دپ ء
اوشتارینت۔ بی بی ء کہ شومزیں بکچہ یے دست ء لونجان کتگ ات، چه لوگ ء
در کپت ء تر و تہا نشت ء بکچہ پادانی چپی نیمگ ء وتی ء دوستین ء میان ء ایرکت۔
آئی ء بر کہ یے سرے پرینتگ ات کہ چه ہر دکیں ٹنگاں ڈن چار تگ ات کہ کس ء
آئی ء دیم نہ دیستگ ات۔ ماشین دیم پہ مکسد ء روان ات ء دوستین بی بی ء ہیال
ء سرے پٹ ات کہ آئی بیگار کتگ ات۔ برزیں کوھے ء دامن ء کہ راستی نیمگ ء
سر باز ء کوز جہل ء ز اھرات یک مردے گوں ہپت ہشت سالی بچکے ء راہ ء سرے
اوشتا تگ اتنت، آیاں ماشین پہ دارگ ء اشارہ گت۔

(۱) مدام چیزے ہرندے روگ۔ جے مانتر

(۲) آس دیگ = چالو کنگ

آیاں گندے کہ دستاں چو کرز (۱) ء جھل ء برز کنان انت سواراں
مکن کہ من بستری یے اوں۔ بے تا ماں ہمک جاہ اوشتاگ انت، بی بی ء
بلگے جت ء بے تو اربوت۔

آیاں ء پُشت ء نندیناں، تراوتی برکہ دیم ء انت، بلکیں پہ ہمے
نزینکاں ایر کپنت، چہ آیاں کر بھہ گران ء کر بھاں ترا دیاں۔ تو پر چا دگرانی
رہزن ءے؟ هور گواریت بھیل دست ء چیر داریت۔

دوستین من ترا گوشاں مہ دار، تو من ء برگائے یا ہر جا ڈگر مگرے
بکندے بچن ءے سوار بکن ءے؟

ماشین تپگ ء چہ آیانی گور ء گوست ء آدنز ء پلکانی میان ء
پشت کپت انت۔ پت ء دیم گوں چک ء کت ء گشت ءے روسیاء بلوچے
ات ء ماشین ہم ہالیک ہالیک ء گلپان انت۔ سواری ء پیل ماشین ء
دزان مئے چم کور کنت۔ من سدکاں اے مرد ء برکہ والا ین جنین
ڈزتگ۔ منی پت پر چاوتی ایمان ء دیے بلکیں آئی ء جن انت بس کن تو پہ
آ جاہ ء نہ رتگ ءے کہ منی ہبرانی سر ء باوست بچن ءے.....

کمبیں لوگ ء بے برکہ ء گوں من ات گپ ء رپ کت۔ نوں
ماشین ء پر چا اے جبہ ات سر ء کتگ، من ترانہ چاراں، برکہ ء لیٹین ء چہ
کدرت ء بکشا تگیں نیامتاں وتی بالاد ء وشنو و بکن، پیل، در چک داراں
بچار، وتی دیما اے کلونو ء لاپ ء مہ گلین۔

چہ شامردیناں من ء کو کرو ء تو بہ انت۔ شما جنین یے تہنا بکند ات ہما
کن ات کہ شمعے دل بہ لوٹیت۔ بلے تو ہبرے زانے اگاں تو وتی دست ء
منی جان ء بہ رسین ءے تئی دست ہشک پینت، مُنڈ بے ہنچو ہما
پکیر مُنڈک ء ڈول ء۔

منی دل ء چہ شبیں بدیں نیت یے نیست کہ پہ ترا کار مرز بہ کنناں۔ تو
گشے چہ من ء شک ءے؟

ہما کمبیں لوگ ء کہ تو گوست ءے من ترا سلام دات۔ من تئی چم
ہمو داں بجاہ آ ورتنت کہ تئی نیت ء ارادہ گوں من ء چے انت۔

اگاں تو منی دل ء ہالاں چوسر پدے گڑا پر چادگہ ماشینے نہ گیت ء
نہ نشت ءے، پر چا من ات بیگار کت، شکر ء منت ء بدل ء من ء بھتام جنے،
توبہ چہ شامو شتر نگلیں جنیناں۔ من ترا گپے گوشاں یک روچے مردے ء چہ شمعے
پیرک ولجہ محمد (ص) ء جنینانی بارو ء جُستے گیت، ولجہ ء پتہ دات بدیں جنیں
و بدانت من ء توبہ چہ نیلکین جنین ء۔

حدیث ہم کارے ء واز ہم کنے۔ تئی ڈو لیس مردم من وتی زند ء نہ
دستگ۔ بکش جنینانی بارو ء من گوشدار گا آں۔

تو بر کہ ء چہ دیم ء لیٹمین من کتہ یے پہ ترا جناں۔

اگاں من بر کہ ء بہ لیٹمیناں من ترساں ماشین راہ ء چارگ ء بدل ء
ہماں منی دیم ء سک بکن ءے ء ماشین پہ سروت وڑے ء بہ کپیت۔ بکش

وتی کتہء منی گوش گوں توانت۔

من ء تو بہ انت تا تو اے ہمپان ء چہ سرء مہ لگوشے اے زبان
بلن بات، اگاں پہ تو کتہ بہ جنت۔ چے زاناں تو ناء ء نمگے نئے کہ من ترا ایر
براں۔ من ء گیر انت کمبیں لوگ ء تو منی اشارہ ع پتہ وش وش ء دات بکش
ہنچش نہ انت؟

من ء گیر انت، اگاں من تئی اشارہ ع پتہ مہ داتیں بلکیں تو من ء
نیا ورتگ ات، من تئی ہمیں مردینانی نزوری ء شری ء زاناں، چم ات پہ
منی ڈلکیں چماں جگ انت، بیچارگ وتی دل ء چو دو شیکیں شب ء چہ من
ء بہ شود۔

من گوں تو گوش کند کت منی جان ء سردگ ء بنداں یکے پہ توند
جنت۔ کس پہ تو گنوک نہ انت!! دوستین ء دل ء ہیال کت جنین ساہگ ء
ڈول ء انت اگاں آئی ء رند ء بہ تچ نئے چہ تو دور تچیت ء اگاں آئی ء ہلاپ
ء تچ نئے آئی رند ء کپیت۔

دوستین ء دست ماشین ء زپت ء تگمہ ء جت ء چہ برز گوش ء سوتے
گوشاں کپت۔

چم منی تر انت تئی راہ ء سرء منداں

کدی ترا گنداں آرام دل بہ منداں دن

تئی کدھیں چماں ء کبلیں برواں

چکلیں دستاناں منی درودِ درمان انت

سوت انگت ءِ هلا س نہ ات کہ دوستین ءِ سوت بندکت ءِ ماشین
دیما روان ات۔ راه ءِ دوئیں کشاں زرد پللیں چگرد، ڈولک گوں زہم ءِ
اسپراں، داز گوں کولڑاں، متکینک گوں وشین بوء، کولمیر کہ گوشتیت در چکاں بہ
مرات کہ من مرتاں ءِ نہ مریت، ہیملوک، پتروک داسکاہ ءِ کر کشکاہ پُشت
ءِ پُشت کیاں اتنت۔

پنج دمان ءِ نہ ایشی ءِ ہبرے کت ءِ نہ آئی ءِ ترا گئے۔

ماشین ایر جھلگے ءِ ایر کیاں بوت کہ انا گت ءِ کر کشکے چہ پانچا پتروکے
ءِ چیر ءِ در پرات ءِ چپی نیمگ ءِ دپ کند ءِ پُرات۔ دوستین ءِ وترو ءِ رواج کم
کت ءِ راہ ءِ راستی کش ءِ وتروا وشتارینت ءِ ایر کپت ءِ بی بی ءِ کش ءِ دروازگ
پنج کت ءِ گوں آئی ءِ گوشت ءِ: گستاہی ایں، تئی مھر بانی انت اگاں کمیں
دیما بہ کنزے کہ من ٹینگ ءِ چہ مند جاہ (۱) ءِ پُشت ءِ در گیجاں۔

بی بی دیما کنزت ءِ دوستین ءِ دونلیں چہ نی ٹینگ در کت ءِ پدا گوں
آئی ءِ گوشت ءِ تو وتی جاہ ءِ پہ دجی بہ مند کہ من کر کشک ءِ شکار ءِ روان،
آئی ءِ وتی دست ستری ءِ راستی کوپگ ءِ سر ءِ ایر کت کہ چہ اے کار ءِ بی بی ءِ
جان ءِ گوشت ایر تکنت ءِ دل ءِ دریلگے زرت ءِ ہنچشیں وشی یے مارت ءِ
کہ زند ءِ اولی اے ڈولیں مارگ ات۔

(۱): مند جاہ = سیٹ۔ صندلی۔ کرسی۔

دوستین ء راہ گوزدات ء اوشتات تپنگ ء سرین پر دشت ء دو تیر
آئی ء دو کیں نلاں مان گت ء گرھپگ ء تپنگ ء سرین تچک ء پہ جنگ ء
تیار گت۔

من ء و تروء تہنا یلہ دیئے ء سہنگیں کر کشک ء شکار ء روئے؟ بسوچ
کر کشک ء۔

ترا بر کہ دیمانت ء منی ہمراہ ء بی بی بی، کس ترا نیم چمی چارت نہ
کنت۔ اگاں چہ تہنالی ء تر سے ایرکپ ء اے شپنگ ء دامن ء ننڈیا کر کشک
کاہ ء پترو نکے بہ چن، من کر کشک ء سرے پر کناں ء زوت چھر کناں۔

من ایرنہ کیاں ء تئی رند ء نہ کیاں، پہ ہدا چار کر کشک ء چماں کور
مہ کن۔ آئی ء پہ تون ء ریشکنداے گپ کت۔

دوستین ء دو سے گام جت ء چک جت: مہ ترس اے ماشین راہ ء
روچے یک و ترویے رو آنہ کنت۔ اے زید چوملا سلیمان ء در بند ء ہپتیک
انت، آپو پوکناں دپ کند ء مانتر ات ء چہ بی بی ء چماں گار بوت۔ بی بی
ء اشتاپکائی بر کہ چہ دیم ء لیٹینت ء گوں وت ء گشت ء شکر انت
کر کشک ء رند ء فشت چہ اے وشیں زید ء بہار گاھی گوات ء وتی بالاد ء
وشنود کناں۔ اے بارگ بند ء گز پوز گشتے بدیں مردے نہ انت، چالاک
گو شکندی ورنایے، پہ منی زانگ ء گوں اے دپ ء زبان ء آئی ء وتی ٹو
گوں بازوش رنگیں جنکاں تاتنگ، بلے من ء اولی برانت کہ دیتگ اوں ء

پدا بستی یے آں، چتوروتی دیم ء آئی ء پیش بداراں کہ سکیں دل ویلیں
 مرد کے، اگاں کمیں آئی ء دیم ہر وشتی بدیاں پہ منی گمان ء زانگ ء بے
 نمب ء نمین انت۔ آئی ء وتی راستی کوپگ چارت ء گوشت ء ہلکیں
 ہبر ء گوں وت ء گشت کناں کہ منی دل ہم پہ آئی ء زگزا انت۔ چاراں ہما
 جاہ ء کہ آئی ء وتی دست ایرکت انگت رمیت۔

چار پنج دمان ء رند ٹینگ ء دورند ء تو ارکت کہ آئی ء تو ار ء سے چار
 رنداں کوہ ء ژیمبان ء جکسینت۔

بی بی ء دل ترپ ترپ ء چم دپ کند ء سک اتنت کہ دوستین زاہر
 بوت کہ ٹینگ بڈ ء، راستی دست ء کر کشک ء چپی دست ء دو مرگ لونجان
 اتنت۔ آئی ء پہ دھدر کائی سربر کہ ء لاپ ء گوازینت ء دوستین ء ڈول
 ڈیل، رنگ ء گوناب ء چاران ات ء دل ء گوشگ ء ات اگاں اے ٹلیں
 ورنامنی جو د بوتیں، سک شرت ات۔ آئی ء پہ ارمانی گین سارتے کش ات۔
 دوستین ماشین ء کش ء اوشتات ء گوشت ء من ء نہ چارے
 مہ چار، اے کر کشک ء سھر چمبیں کبرگاں بچار۔

شرت انت بل وتی شیر شامری ء بازاراہ پہ روگ ء پشت کچنگ۔ من
 تی کر کشک ء کبرگاں نہ لوٹاں، من ء زوت تو منی منزل ء بہ رسین۔

دوستین ء وتی شکار و تر و ء پشت ء ایرکتنت ء ٹینگ ء کارچ وتی پیشی
 جا گہا ء ماشین آس دات ء دیم پہ منزل ء رھا دگ بوت۔

من ۽ بوش کہ کبگ ۽ کرکشک۔ ات چوں شکار کنت؟
 دوستین ۽ ولد دوستین کند گے جت ۽ پتہ دات کراماتی کارے بوت
 من پہ کرکشک ۽ چار ۽ گند کنان اتاں کہ کبگ اول لڈان ۽ دیست انت،
 گوں اولی تیر ۽ دویناں سر زمین ۽ ایرکت ۽ چہ آیانی نزیک ۽ ریتا چکے
 Ritachk ۽ چیر ۽ کرکشک گوں دراجیں گوشاں درشت کہ دومی تیر ۽ آئی
 دراج دات۔ چشیں شکار من وتی زند ۽ نہ گنگ۔ پہ منی زانگ ۽ گمان ۽ اے
 تئی همراہی ۽ ہیر ۽ برکت انت۔ دیما آپ داریں کور ۽ کش ۽ ایشاں
 کباب کنین ۽ وریں۔

اگاں من ۽ ہیر ۽ برکتے بہ بوتیں گڑا دوشپ ۽ دور وچ ۽ جکی گور ۽
 دوراہی ۽ نہ نشنگ اتاں ۽ تئی آدگہ گپ ۽ پتہ ۽ بہ گوشاں من آپداریں کور
 کش ۽ گوں توزان پہ زان نہ ننداں ۽ کباب نہ وراں، وتی ہیلمکیں دل ۽
 بازی مدے، پہ یک ساہتے ۽ همراہی ۽ دل ات بادشاہی ہب ۽ واہگ
 داریت۔

من دور ساہت ۽ پیل تئی دیم ۽ بات بدیں ہبرے نہ کت، من
 ایمانداری ۽ گپے ترا گوشاں ترا باور بیت کہ نہ بیت۔
 بکش باریں چے گوشگ ۽ کنگ لوٹے؟

منی بی بی منی کبلہ من مروچی سھب ۽ پگاہ دوہیک ۽ یک کوپے
 سلیمانی چاھے وارنگ ۽ پہ اشتاپ ۽ زوری کارے ۽ در کپتگاں، تو من ۽

گپت ء بیگارکت۔ آئی ء وتی راستی دست بی بی ء برکہ ء دیمادراج کت ء
گشت بچار ساهت پخت انت؟

وتی ساهت ء وت بچار، من ء آئی ء چارگ ء زلورت نہ انت۔
من زاناں تو دلما نگ ءے من برکہ ء بہ لیٹیناں ء تئی ساهت ء بچاراں ء تو چہ
منی چمانی چارگ ء وتی بالاد ء وشنو دیکن ءے۔ اناں منی واجہ برودگرے ء رو
بدے۔ آئی ء وتی سر برکہ ء چیر ء دو سے رنداں سرینت ء پتہ دات تو بہ چہ
شامردینانی رپک ء ہنراں۔

من تئی چم کمبیں لوگ ء شرمی ء چارت انت ء منی ساهت ء
کانٹک پیش دارگا انت کہ نیمروچ ء یک ء بیست دمان انت ء منی لاپ چہ
شد ء چنگ ء سرود ء انت۔ دیمابچار آہما کورانت کہ پیدا اورانت۔ کوھن ء
کدی می زمانگاں کہ زالم ء زور مندیں مردماں بے وسیں مردم پہ کارے ء
بیگارکتگ انت۔ آیانی لاپ اش سیرکتگ کہ شرتر ء گیشتر چہ آیایں کار بہ
کشت، اگاں تو اجازت دیے من وترو ء آگزدل ء کور ء کش ء ننگر
کناں۔ شری تو ماشین ء بہ نند، برکہ ء چہ دیم ء دیر ہم مکن۔ من چہ تو دیر ء گستاہ
اے بے تاھیریں لاپ ء چنگی سرودیانی دپ ء بنداں ء رند ء وتی راہ ء
رویں۔ بزاں تو وتی ہبر ء سر ء کئے ء کور کش ء کباب ء رباب کئے؟

اگاں تو اجازت بہ دیے من ہزار برتی منت واراں کہ شد یگ ء
چہ کاسگ ء دیر انت۔ اے بھارگاہ ء موسم ء اے ڈولیں زید ء اگاں مردم

روچے دہ رندے بہ وارت غبہ نوشتیت پدا شد یک بیت۔
 من پخشیں ہبر نہ کناں کہ ترا میلاں ورگ مہ ورے، ہر کجا ترا
 دارگی انت بدار۔

دوسے دمان راہ ع برگ ع دوستین ع مشوک رنگیں تو یوتاع واگ راہ
 ع راستی دست ع کور ع نیمگ ع تاب دات ع ڈوک ڈلیں ڈنپادے ع روان
 بوت، چل پنجاہ گام ع دازانی میان ع وشبوئیں ندک ع شپا نکو لگت دیان
 کنتت ع مزن شمبیں گز ع کہیرانی میان ع اوشتات۔

دوستین ایر پکت ع وتی نند جاہ ع سر ع ہا کی رنگیں کمبل گز ع ساہگ ع
 پچ گت ع پدا تر و ع نیمگ ع شت ع بگ ع کر گشک دست ع کنتت ع چہ بی
 بی ع جست کت تو پہ کتا میں ع واہگد ار ترے؟

من پہ ہج ع واہگد ار نیاں، بلے تو دار ع آس ع چن ع لایچ ع بکن ع
 من کبگانی پٹاں لریناں ع دیر کناں ع کر گشک ع دست نہ جناں کہ من ع
 بیوت۔

ہمچک گنجے کہ تو اے کار ع من ع مدت کئے، من اول ع دار ع
 شوہاز ع رواں کر گشک ع پوست ع جنگ دیر نہ بیت۔

دوستین ع چہ کہیری داراں آس جمبلا ٹوسک کتگ ات کہ چہ
 ماشین ع پشت ع پلا سکی ہر دیں ڈبی زرت ع چہ کور ع آپ بیاریت کہ بی بی
 ع چہ وتر و ع پشت ع پہ نرم ع دوستنا کیں گالوارے ع گوانک جت ع گوشت

ایرکن ڈبی ء کہ آپ ء آرگ مردینانی کار نہ انت، توتاں آوہد ء کہ من
چھر کناں کرگشک ء پوست ء مرگانی روتان بہ کش۔

اے چشمیں گئے نہ انت مردین ہم آپ آوڑت کشت اداں کس
نیست اگاں تو من ء کچھ چنے دگہ ہرے، من ء تو دل نہ بیٹے کہ منی
ہاترا وت ء زہمت وار بکن ء۔ بل وتی شاہاندازی ء ہنچو کہ من
گوشت ہنچو بکن۔ آئی ء ڈبی دست ء لونجان ء دیم پہ کور ء رھا دگ بوت۔
کور ء آپ چو آدینک ء ساپ ء سبز سبز ء ات۔ تھریں پہ تھریں مرگانی توار
چہ درچکاں اشکنگ بیان ات۔ بی بی ء کچی چکن کاریں کوش چہ پاداں
کشت انت ء ساپیں ڈو کے ء سر ء نشت ء ڈبی چہ آپ ء پُرکت۔ آئی ء وتی
کوشیں پاد تچوک ء سارتیں آپ ء تہا بگ دانتت ء ہنچو کہ آئی ء پشت گوں
دو ستین ء ات بُر کہ چہ سر ء لگوشت ء چہ کنڈیں آپ ء دست ء دیم سُشت
انت۔ آوتی بلک ء نازینک یے ء ترانگ ء کپت کہ ہر دی ء چہ آئی ء
اشکنگ ات۔

آپان کنڈاں کلیر کنڈاں کلیر دارے دیر پہ دیر

کاینٹ مگیمانی جنک

چنک جنت آپ تر و نگلیں

ریچنت وتی سر کو پگاں

سر کو پگ ء جان ء سمند

اوگوں وت ۽ گوشت ۽ اگاں اے مردک منی ہمراہ مہ بوتیں
 چتوروش ات۔ اے کور ۽ سر ۽ جان کنگ ۽ کوری ماہیگ ۽ گرگ ۽ اگاں
 اے منی جو دیوتیں گڑا منی پھمائی روک ات ۽..... چار پنچ دمان ۽ رند کہ چہ
 وتی وہم ۽ ہیلانی گر ۽ گیش ۽ سارکت وتی ماہیں دیم چیر دات ۽ کبگی
 لذ ان ۽ کرام کنان ۽ ڈبی سر ۽ کنگ ات ۽ بارگیں میان ۽ پہ کھیب پروشان
 ۽ پہ راستی دست ۽ نارنجیں گوراں داراں ۽ چیر دیان ات۔ دوستین ۽ پتر ۽
 کڑا آپ ایر کتت ۽ پہ اشتاپی وترو ۽ تہا شت ۽ نشت۔

کرگشک ۽ کبگ گڑی شتاں مانگ اتنت ۽ کبیری ہنگرانی برزا
 چہو چباز ۽ اتنت، دوستین ۽ گٹ شاکارت ۽ دیم پہ وترو ۽ شت۔ آئی ۽
 برپ جام ۽ دو بلوریں گلاس ۽ تچر ۽ شیشگ چہ نند جاہ ۽ پشت ۽ کشت انت
 ۽ میزاں میزان ۽ دیم پہ وتی جاگہا چھرکت۔ ہما انداز ۽ کہ آئی ۽ دست
 کبابانی لیٹینگ ۽ بہ رسیت کبیل ۽ سر ۽ نشت۔ برپ جام ۽ دپ پچ کت ۽
 دو ٹکڑ برپ گلاس ۽ تہا دور دات ۽ چہ ویسکی ۽ نیمان کت۔ سے چار دمان ۽
 گوزگ ۽ آئی ۽ گلاس ۽ نیم نکت ۽ ہالیگ کت ۽ کرگشک ۽ کبگانی دیم
 لیٹینگ انت ۽ وترو ۽ نیمگ ۽ چکت جت ۽ گوشت ۽ منی بی بی بیا گریہیں
 در بیشانی پتر ۽ سر ۽ بہ نند ۽ وتی کبگاں بہ زور، اگاں ناں گڑا درست منی
 دوزہ ۽ تہا جاگہ گرنٹ۔

بی بی ۽ کہ شومزیں یکچہ دست ۽ ات چہ وترو ۽ ایر کپت ۽ میزاں

میزان ء کہ مورے چہ آئی ء رواج ء مہ آزریت دیم پہ دوستین ء پتر ء
روان بوت ء کبل ء آخری کر ء سروک ء نشت۔

دوستین ء گلاس ء پشت کپتگیں بھریک ہوں ء تنگ ات ء دیم گوں
آئی ء کت ء درائنت ء : یک جنک ء بچکے ء زردار ء ہستو مندے ء
لوگ ء کارکنگ ات۔ یک روچے کہ لوگ ء مردم پہ تر ء گرد ء ڈن ء تنگ
انت۔ جنک ء بچک ء لوگ ء کارہلاس کت ء شانداریں ماڑی ء باگ ء
پلانی کش ء کاہانی سر ء نشت انت ء چواد ء جاور ء روچناپ ء بھارگاھی
روچے ات۔ بچک ء چہ جنک ء جھت کت : اے ڈولیں وشتیں زید ء
ہستکیں جاور پہ چہ براہ ء زیب دنت ؟ جنک ء پتہ دات من بڈے گد
بہ شوداں ء تو آیان ء تاپ بکن ء۔ بچک ء کنڈت ء گوشت : کمان پہ
پشت روت ء شائر پہ دیوان، منی مرادے چہ ء تئی واہگ کتام انت ؟! بی بی تئی
ھیال ء کمان چہ اے وشتیں زید ء کور کش ء چہ انت ؟ من جزماں برپ
ء آپ ورے ؟ ہنچو نہ انت ؟

ہو پہ من ء آ گلاس ء آپ ء برپ ء پر کن ء من آتلاہ رنگیں
شربت ء نہ وراں۔

اے شربت ء تہنا مزین مردم ورنٹ۔ بی بی ء گلاس چہ دوستین ء
دست ء گپت ء وتی دیما ایر کت ء مزین دپہ چہ سر ء لگوشت ء شومز رنگیں بچکے
ء سر ء ایر کت۔ آئی ء وتی دراج ء ابریشمیں مود چندینت انت کہ آئی ء

دوستین جان شپاریں ملگور ان گورا مہازکت کہ تہنا دیمے درا ات۔
 دوستین ۽ چمان بی بی ۽ سیا ۽ بڑی بیگ، کمانیں بروان، کدھیں
 چم، شپکیں پونز، تنگ ۽ پر پکیں لٹناں ۽ کنڈیں زنوک ۽ چھروارت ۽ چہ چنی
 بروان ۽ سر بر ۽ ٹپ ۽ پد ۽ گندگ ۽ دل ۽ دریلگے زرت ۽ چہ سھر ۽ اسپتین
 گوناپ ۽ گندگ ۽ ہزار تو سپی وشی یے مارت۔ دوستین ۽ دو ٹکر برپ وتی
 گلاس ۽ پیشی اندازہ ۽ ویسکی گلاس ۽ رتک ۽ گوشت۔ تی دیما سچ کچہ ۽
 آہوگ مان نیست۔ تہنا تی زہمیں بروان ۽ بڑا آ دراجیں ٹپ ۽ کشک ۽
 رند.....

بی بی ۽ آئی ۽ گپ گڈ ات ۽ پتہ دات من تراہمی ٹپ ۽ راز ۽
 گوشاں۔ منی ماہیں دیم ۽ شر بچار ۽ وتی تنگیں دل ۽ زنگاں بہ شود کہ من
 چہ تو سچ نہ خرساں، شر بچار اے ڈلگ ۽ سھر یں چمان کہ دسو چیں گمانی
 اولاک انت۔ پہ ایشانی ہا ترا باز چوٹ بروت ۽ سرمہ پہریزیں ورناء وتی
 زندہ لاس ۽ ہیسی سر باہینگ۔

دوستین دلگوش بدار منی زند ۽ سی سال گوستگ ۽ من دینگا شنگیں جنکے
 آں۔ بلکیں تو منی ہبر ۽ باور مہ کئے ہنچو کہ باز مردین جنین ۽ دروگ بند۔
 دروگ بڑھز باز ۽ شیطان گوشت، بلے من وتی زند ۽ اے راز ۽ ترا پہ سکی
 گوشاں۔ دوستین من یک رندے بانور ہم بوتگاں، بلے انگت ۽ جنین چکے
 آں ۽ سچ مردین ۽ دست منی بدن ۽ نہ لکک، تہنا تو مروچی وتی دست منی

برپیں کو پگ و سرء ایرکت، ہما و ہدی کہ کر کشک و شکارء شت ئے، مروچی
منی دل دگہ عیمے و جنگ و انت، آئی و تی چم کہا بانی نیمگ و شاک
دات و گوشت ئے من و اے ڈؤل و مہ چارتی کباب سچک و انت۔ ہنچش
منی سٹلگیں دل و ڈؤل و زاناں من پر چا چو بدل بیان آں۔

منی بی بی منی زند و امیت و ارمان دل نہ گوشت چماں چہ تی چماں
دور بہ کناں۔ ہو کہا بانی سچک ہم تاوانے۔ آئی و چیمو چبا ژانی نیمگ و چہر
کت و دیم لیٹینت۔

دوستین و تی دلگوش کور و آدگہ کش و ترینت کہ ٹیٹی آسکے پہ
اشتاپی و گڈی زور و ہائی و ٹی ٹی و ات، منی بی بی تو زانے آئی ٹی آسک
پر چا چو تلوسگ و دل و ڈگار و مشگ و انت؟

آچہ لاپ سیری و بلکیں چو کنگ و انت کہ کوری ماہیگے وارنگ یا
دگہ آمدے و گپنگ من پکانہ زاناں۔ جنگلی مرگانی ہیل و کار کرداں شکاری
مردم بزانت۔

اگاں مہتر سلیمان بن داؤد تی جاہ و بہ نشین آئی و زاننگ ات کہ
ٹی ٹی چے گشگا انت۔ بی بی و تی دست بروان و برزا دراجین ٹپ و
کشک و رندت و پتہ دات۔

منی بی بی من مہتر سلیمان بن داؤد نیاں، بلے زاناں آچہ لاپ
سیری و چو کنگانہ انت، و تی سھر و اسپتیں دیما ہما نگر چہر بدے و شربچار کہ

چوں جہل غر ز بیان انت۔ اے شو میں مرگ و ہیل و دودانت کیشتر کورانی
 کرے، و لردین زمین و سرے ہیک دنت و اگاں رستر و بنی آدمے پہ آنزیک
 و بہ گندیت پہ ہیکانی پھر یز و پلی پلی کنت۔ براں کم بھت وتی ہیکانی
 پاشک و وت پد رکت چشیں شوم و شانزده، بلے ہو وتی ہیکاں چہ تو لگ و
 رو باہاں رکھینیت۔ آیان و گوں در اجیں سڈٹ و چمب و جنت و چہ
 اودان گلینیت، بلے بنی آدمہاں چہ آئی و ناہود گیس تو ارے نہ تریت۔

ٹی ٹی آسک و گوشت ہلا نہ انت پہ ہمیشا ہج مردے آئی و
 کشک و ہیکانی پروشک و نہ روت، پہ منی زانگ و شو میں رسترے و چم آئی
 و ہیکانی سرے سک کتگ انت، ہنچو کہ تو پہ من و وتی دنان تیز کتگ انت۔ تی
 و آستر و فرق چے انت؟ آ مرگے و کدام و ہر وجیت و تو منی..... تی
 گوٹگ و مرثدہ و اریں چم من و تی دل و بدیں نیت و نشون و شری و
 دیگ و انت۔ من و آ بو گیس مرگ دوزالم و زور انسر و چنگلانی دیپان بیگی
 نیں۔

دو تین اے تلاء رنگیں شربت و تی سرے ماش و ہوش برتگ بلے منی
 دز بندی انت پیش و منی زندہاں و بہ اشکن و کڈی پہ کڈ.....

دو تین پادا تک و چہ نزیک و دازے سے بر پیش بُرات و چنت
 گام آ کشر شت و چہ کور و آپ و ششت انت و یکبرے پدا چھرکت وتی
 و بی بی و میا نجین و پچ کنت۔ اے مے پر زونگ و رزان انت و ہنچو کہ

کباباں پیشانی سرء ایر کنان ات گوشت ءے: منی چرو کیس بی بی من ترا پتے
 کشاں مردم برے برے چه نا چاری ءے بے دز رسی ءے ہمے هرام گوشتیں ٹی ٹی
 آسک ءے گوشت ءے ورنٹ۔ بلوچیں در مان دارگ جوڑ کنوکانی گوشتن ءے
 وهد یکہ مردم ءے ہما گندگیں کلگ ءے جلگ کہ نام ءے کران ٹیٹی انت گریت
 گڑا آئی دو اہمے مرگ ءے آپشک ءے گوشت انت۔

دوستین ءے دیم پہ و تر و ءے وہ گام جت ءے پتکے چه نند جاہ ءے پُشت ءے کش
 ات ءے پدا چھرکت، آئی ءے پتک ءے گر نچ بوتکت ءے واد ءے مسالہ آئی ڈبیانی دپ
 پچکت ءے پیشی پرزونگ ءے سرء ایر کتنت۔

من ہمے پگر ءے اتاں کہ پلگیں کباب بے واد ءے پلپل ءے بزار ءے در مان
 دارگاں چون ورگ بنت؟ من مناں ترا وتی زندگی ءے ہا سیں رھبندے
 هست انت کہ گوں اید گراں یکت نہ انت۔ بی بی ءے وتی دپ ءے تام ایر برت
 ءے گوشت:

منی کبلہ او منی تھاریں شپ ءے چار دھی ماہ من بایدا ت اے در مان
 دارگ پیش ءے گوشتاں بہ جمنین انت کہ تامدار تر بوتگ اتنت، بلے تئی کندیس
 زنوک ءے چات ءے من ہنچو کپت ءے بے وس ءے گار بوتتاں، تو پلپل ءے بزار ءے پل
 اگاں تو من ءے آیانی سچگ ءے ہال مہ داتیں چه زنوک ءے چات ءے رند تئی چمانی
 زمز میں آپ ءے ہنچو ہو ناگ کتگ ءے چھر وارنگ ات کہ پچ ترگ ءے راہ اول
 مہ زانتیں۔

پدا شیر شازی ء منی رد دیگ ء پندل ء رپک، ہل وتی شازی ء،
 اگاں پیش ء پشت ء سارت بہ بنت آیانی تام ء مزگ روت۔
 هو اول ء تو بسم اللہ کن ء چیزے وپ ء کن رند ء من.....
 دوستین ء وتی بلور چہ زردیں شربت ء برپ ء پرکت ء بی بی ء چہ
 آپ ء برپ ء۔

دوستین نوں منی زندہال ء بہ اشکن..... کہ اناگت ء چہ دور ء
 شپانکے ء ناگار ء تو ار ء کو کار ء دوینانی گوش لکت کتنت۔
 مہ ترس شپانک آ دوریں گوربان ء وتی رمگ ء چہ گرکاں
 پہریز گانت۔ تو وتی ٹپ ء ہال ء من ء بہ اشکنائین کہ وهد چو تیر ء
 گوزان ء دیاروان انت۔

هو واجہ دوستین منی مات ء گوشتن ء ہما وهدی کہ من آئی ء لاپ ء
 سرگ ء لگتاں آئی ء گوں منی پت ء گوشت اگاں منی لاپو جکلے بہ بیت ء منی
 نشار ء لاپ ہم پڑ انت، آئی ء ہشت ماہ انت، اگاں آئی ء بچکلے بہ بیت ء
 منی جنکے من وتی برات ء بچ ء دگرے ء نہ دیاں ء اگاں آجکلے ء منی بچکلے بہ
 بیت ء ہنجو پت ء پتہ دات ہرچی تو گشے منی رزانت۔

مات ء نشار ء وتی پادسبک کتنت ء بچکلے آورت ء منی پیدا
 بیگ ء وهد ء منی ناپگ اش پہ آئی ء نام ء بُرات ء مئے ہر سندی ء
 وستاری ء جار جنگ بوت۔ وهد یکہ من پہ اگل ء ہم ء سر بوتوں من اش

گوشت کہ چہ نا کو عینج ء گندگ ء دیم ء بگر کہ تئی دستار انت، بلے زانے منی
 نا کو زہت گنگے ات۔ وهد یکہ من ء دہ ء یازدہ سال ات ء گوں ایدگہ
 ہمسر وکانی ہماھی ء کوزگ سر ء کتت ء آپ ء آرگ ء شتیں۔ آیاں من ء
 مدام کلاگ گپت۔ آیاں گنگ ء دپ پنتاں گپت انت ء گوشت اش اے
 ڈولداریں تمری ہنار گنگے ء دست ء لیپوک بہ بیت! آیاں منی سر ء
 کندت ء من لاپ ء چونبل ء جشگا اتاں۔ آیاں پہ کلاگ من ء گوشت
 گنگ ء بے زبان ء چکت بے زبان بینت۔ یک روچے من پہ لچو یے گوں
 مات ء گوشت من وتی زند چوں گوں بے دپ ء زبانی ء گوازیناں؟ مات
 ء وتی ٹیلگ در آ ورتنت ء پتہ دات بزاں لوح محفوظ ء تئی قسمت گوں آئی ء
 نیسگ بوتگ۔

یک روچے کہ من وتی نا کو زہت دیت ء آئی ء گج ء
 لیتار چارنت وتی بے دپ ء زبانی پر وشت ء گوں پت ء گوشت کہ من گنگ
 ء جن نباں۔ اگاں شام من ء پہ زور ء زبردستی گوں آئی ء سانگ دنت من
 گنڈہ یے بؤروراں ء تکشی کناں۔ ٹکر ٹکر بات آ لوح محفوظ کہ منی قسمت
 گوں اے بے زبان ء آئی ء چک ء نیسگ بوتگ۔ آروچی کہ منی پت ء
 منی چمانی ارس کہ چہ گر میں پاہاراں چست بوتگ اتنت ء منی ہنار گونگیں
 کلکاں سوچاں ء دیم پہ سر جیک ء شتور گپت انت، آئی ء پہ گمز دی دیم گوں
 منی مات ء کت ء گوشت ء من وتی لاڑکیں جنک ء کنگ ء نہ دیاں۔

مات ء دو مین دست زمین ء سک کتنت ء گول گڈی ہائی ء زور ء
 موردانگ ترا کینت ء پادانک نرنڈان ء کرگین ء پشت ء ماترات۔
 بی بی ء چہ کبگ ء گورنج ء تڑے دپ ء کت ء دوستین ء نیمگ ء
 چارت کہ آدگہ کبگ ء ران آئی ء دپ ء ات ء چم پہ ہیران ء ہبکہ لی آئی ء
 سھرین انارکاں سکت اتنت۔

من ء چومہ چار او تلاء رنگیں شربت وار، ہمے کبگاں کہ ماورگائیں
 اے دو دلدادگ اتنت کہ توجت ء کشت انت۔ اے دنیا ء دو دانت کہ
 زوراک زور ء نابود ء نیست ء گار کنت۔ وتی دپ ء سُرین ء گوشت ء ایر
 برکہ تئی دپ ء آپ رچگان انت۔

منی دپ ء آپ کباب ء دشی ء نہ انت، تئی پر پکیں لٹفانی شیر کنی ء
 تام ء اومان ء چو کتگ انت۔

پہ منی لٹفانی شربت ء تام ء چشمگ ء وهد ء مدت پکار محو دراجیں
 راھے ترا بُرگی انت۔ آئی ء گول ٹال ء آسکی گردن ء گریھ کشت ات ء
 گوشت: اوداں بچار آ رپک باز ء چالاکیں رو باہ انت کہ آکنر ء پشت ء
 سلونٹارک ء جنگ، آئی ء کبابانی بو ء جنگ۔ بزگیں ٹی ٹی آسک ء ٹی ٹی
 ء لیلا ہمے ٹگ باز ء ہاتر ابوتگ انت۔ جناورانی ہنر بازیں ملء ء بچار.....

دوستین ء پیش چہ ملء رو باہ ء چارگ ء بی بی ء نارنجیں گور چارت
 انت کہ شکا شکت آئی ء ملگورانی میان ء چو شراب ء کدہ ء سرلک کتگ

ات کہ گوں آئی ءِ گین کشک ءِ چہ پشک ءِ چیر ءِ لڈان ءِ سر کشان اتنت۔
 من ءِ چومہ چار، آئی ءِ وتی دست چپ ءِ راست ءِ دوستین ءِ چمانی
 دیما سرینت ءِ گوشت تو ہنچو منی اومان ءِ تہا بڈ تگ ءِ کہ روباہ کبگ ءِ چہ
 تی دیما چامپیت ءِ بارت۔ تو چنچو آپ ءِ تہا ءِ؟
 آپ ءِ من ءِ برتگ، مروچی من ہنچشیں جنتی ہورے ءِ دیما نشنگاں
 کہ اگاں منی سر ءِ تیر ہم بگواریت من ءِ سما نہ بیت۔ بزگیں ملا روباہ شد یگ
 انت ہنچو کہ من پہ تو شد یگاں۔

دوستین پادا تک وتی شکار ءِ سرگ پادگ ءِ روت زرتنت ءِ دیم پہ
 روباہ ءِ شت کہ آتچان ءِ گزانی پشت ءِ مانتر ات ءِ دوستین ءِ وتی دست ءِ متاہ
 دوردات ءِ پدا چھرکت ءِ وتی جاہ ءِ نشت۔
 دوستین ءِ وتی دست گوں بروتاں مرزت ءِ انگر آنگر چارت ءِ
 گوشت ءِ منی چمانی روک نون منی ءِ تنی در ءِ دوچ ءِ وھد انت۔ رند ءِ
 من تی زندہال ءِ گڈی بھر ءِ اشکناں۔

بی بی ءِ ڈولداریں بچکندے جت ءِ پتہ دات اشتاپ مکن من پہ
 تنگی آل، من ءِ ہم آپ ءِ برتگ۔ پیش ءِ زندہال ءِ بہ اشکن۔
 شش ماہ ءِ رند منی ہبر بندی مئے نک ءِ ہنچشیں ورنایے ءِ بوت کہ
 منی دل ءِ تبات۔ دیر نہ گوست کہ سور ءِ ہلو ہالوچ ات۔ ہا اولی بیگاہ ءِ
 کہ من ءِ منی زندہال ہمراہ تھت ءِ سر ءِ زان پہ زان ءِ نشتگ اتیں ءِ مھلوک ءِ

مارا مبارکباتی گوشنگ ء شنگ اتنت، گنگ لوگ ء مان بوت ء ڈگی کارچ
 ہمت ہشت رنداں سالونک ء لاپ ء کش ء پہناتاں شلارت ء چہ تھت ء
 جھل دورداں، کہ منی دیما آوتی ہونانی دریا ء ٹھہ ناگ ء سر سر جنان ات
 کہ من چہ ہوش ء سار ء شتاں۔ وھد یکہ من سارکت گنداں شش مرد ء لاش
 ایرانت کہ گنگ یکے چہ ہمایان انت۔ منی گز بنا کیس مات لوگ ء مان بوت
 ء وتی دوئیں پنج منی سر ء جتت ء منی بروان ء سر بر ء ٹپ ء پد ہما جنگ ء
 چوپ ء نشانی انت، زاناں تیرے من ء لگت یا کارچے۔

دوستین منی گپ ء شری ء دلگوش گورکن، ماسید تہنا گوں وتی کٹم ء
 سانگ سورکت کنیں ء ایٹی ء تو ہم زانے بلوچستان ء بے ہسابیں ٹکت ء
 بولکاں ہرکس تہنا وتی ٹکت ء سانگبندی کنت۔ نوں رند چہ آکشت ء گوش
 ء من سیدانی میان ء شوم پالیں جنین یے ء نام دپاں ء چکس پہ منی سانگ ء
 تیار نہ انت۔ بیامن ء تو اے دو ء ڈو کے جنیں ء پروشیں، ہمے کمیں وھد ء
 کہ من گوں تو بوتگاں پہ تو شیدا ء گنوکاں۔

آئی ء وتی کہہ ہیں چم دوستین ء چمان ڈیک دانتت ء مرور دیں
 ارساں دورکت۔ دوستین منی بے تاہیریں دل ء پتہ ء ہو بکش ء منی سانگ
 ء بکن۔

دوستین ء سر آ زمان ء میمگ ء برزادی کت ء کتاریں کوکافی
 میمگ ء چارت ء دست بردتاں مرزت ء پتہ دات، من صبح جنین ء ہبراں

ستک و باور نہ کناں تا کہ من ترا مہ چکا ساں تئی سا نگ و نہ کناں، مروچی من
 اد و تی شو و گوں تو تا چاں و اگاں تو انگت و ہمائے کہ گشئے، رند و من و تی
 دل و چاراں !!

یاد بکن اگاں پہ رزا مہ بیت پہ زور، تپنگ ات ہم کہ دیستگ۔
 اول و من و چکا سے؟ منی و تی دیم و نائین کئے و رند و دل و
 چارے؟! گڑا اینگو بچار: آئی و چہ بکچہ و تل و ہپت تیریں و تاس کش ات:
 ہپتیں تیراں تئی دل و کل و ہالیگ کناں و پچان ات چہ دل بند و ڈن و
 چنداں۔ ترا آ ششینانی ڈول و کس اداں کل گور نہ کنت۔ آروباہ و
 گندے آچہ تئی جون و تی بالاد و شنود کنت و اے جا گہار سترانی مزنیں
 گر و کشتے تئی ڈوند و سر و بیت و من چہ اے گڑ و سر و انشی ہپتار و گرک و
 تولگانی جون و ندرگ و کناں۔

دوستین و سر جہل کت و چو پوڈے و آپ و کپت۔

سبارگ

مشکت ۽ مینا قابوس ۽ گول کرنگ ۽ مزین کانٹیزاں چہ دکہ بوتگس
آپی گراب ۽ زمین ۽ ایر کنان ات ۽ اسپتیں ریش ۽ دل ۽ سر ۽ کپتگ
انتت ۽ مزین گندس چشمگے چمان ات ۽۔

”آ کرنگی ۽ بجاہ کارے“؟ دلبود ۽ گشت۔

هو من آئی ۽ زاناں آ منی ملکی مردے۔ دلپل ۽ پتہ دات۔

دلبود ۽ پدا بخت گت: ”تو آئی ۽ کتہ ۽ سر پدے کہ چہ مکران ۽
پرچا دراغدیہ بوتگ۔“

”اقا! من اے بارواچ زاناں۔ آ وهد ۽ کہ اے مرد اداں

سختک یا من پیداگ نبوتگاں یا کہ گوازی تلتے بوتگاں۔

دلبود ء اکتھیں دزمال وتی دپ ء نزیک ء کت ء دزمال ء چیرا
کندت ء گوشت ءے چہ آئی ء جست کن آوت ترا گوشت۔

نیمروج ء گرم ء ٹاک ات کہ کماشیں مرد ء کرنگ بندکت ء جھل ء
ایرکت ء مینا ء کاریانی ورگجاہ ء نیمگ ء رھا دگ بوت۔ دلپل کہ گوں کوہنیں
میتسو بیشی پیکاپ ء پہ بارکشی ء وتی نوبت ء باری ء ودار ء ات۔ وہدیکہ
دست ءے آدیم ء ہیداں ہشک کنان ء ورگجاہ ء شت، گوں دلبود ء
گوشت ءے: ”منی باری کہ رس ات من ء تو ار کن کہ من ورگجاہ ء تر پیے چا
سُرکاں“۔ کماش چہ دلبود ء گندگ ء وشھاں بوت ء آئی ء ہاں چونی ء ملک ء
اھوال جست کت ء گوشت ءے شتر بوت کہ بھت ءے۔ دمانے ء گپے
ٹوس دئیں۔ دلبود ء گرمیں چا دیما ات ء کماش وراک ء تیار بنگ ء ودار ء
ات کہ دلبود ء جست کت: منی درا نڈیہ بنگ ء ہاں ء تو سھگ ءے من
دلمانگاں تنی درا نڈیہی ء ہاں ء بزاناں۔

کماشیں مرد ء کندگے جست ء پتہ دات: پہ منی گمان ء دلپن ء
منی ہاں ترا داتگ کہ اے جست ء کئے، بلے چہ آہر ء سک دیر گوشتگ
آنوں کوہن بوتگ، آئی ء دیم گوستگیں ترانگ ء ہا ترا کئے ملور
بوت ء گوشت ءے:

”ہما وھد ء ز مانگ ات کہ تازہ منی بروت دمتگ اتنت، یک
رہے کہ من پہ گوک ء یک رتنگ ات ء چہ کوہ ء بھتگ اتاں ء کا پر ء چیر ء

ڈٹے ناہ منی دیہات۔ یکے ء من ء ہال دات کہ تراکلات ء لوٹنت۔ یک
 برے منی دل ء دریلگے زرت کہ کلات ء منی زلورت پرچا بوتگ، من کلاتی
 مردے نیاں، باریں کجام نیکیں مردم ء منی چنگلی کتگ۔ من دھدرکائی
 پادا تکاں ء پہ میدان اوداں شتاں۔ کلات ء ٹینگاں من ء گوشت ترا میر ء
 سبارگ کھن ء سر ء برگی انت۔ چوناھا میر بن ء بھ ء مئے ملکی مردے نہ
 ات۔ وھد یکہ آ مئے ملک ء بھت ء مئے ملک ء بے رندیں سردار ء
 گہار زھت ء سا نگ کت۔ سردار ء مرگ ء رند مئے ملک ء واجہ بوت۔
 آ ترند تہیں مردے ات۔ ملک ء مردم بست، جت، درتک ء ملام کتنت ء
 پہ نوکیں کھن ء کشگ ء زمین ء آباد کنگ ء ڈل ء روپگ ء بیگار کتنت۔ ہما
 روچانی درگت ات کہ من ء میر ء سبارگ ء پرز ونگ سر ء ات ء دیم پہ آئی ء
 روگا اتاں۔ من تیزیں گاماں چست کنان اتاں کہ مچکدگ ء گوں میر ء
 وکیل ء ڈیک دات کہ چہ پت ء اوگان ء مات ء مئے ٹک ء مردم ات۔
 آئی ء جست کت، بچک کجا نگر تچان ء سر ء یکچہ بند ء چے انت؟ من
 پتہ گردینت میر ء سبارگ انت۔

”بن ء ایرے کن من چاران ء۔“

من یکچہ زمین ء ایر کت ء آئی ء یکچہ ء بش بوتک انت ء گلیپ ء
 دپ پچ کت کہ چہ وراک ء دشیں بو ء منی لیزگ لونجان بوتنت۔ گلیپ ء
 سداری بٹ ء سھر کتگیں مرگے مان ات۔ آئی ء دوزنڈیں دپار بٹ ء مرگ

ءگردنگ وارت ءگوشت ءاگاں و اجہ ءترا جست کت منی نام ءبگر تراج
 نہ کنت۔ چوناھا وکیل سکلیں زند دپارے ات ءو آدوئیں دپاراں گلیپ ء
 بھرے ہالیک کتگ ات۔

من گلیپ ءدپ گپت ءکچہ ءبش بست انت ءسر ءکت ءدیما
 رواں بوتان، بٹ ءگندگ ءآئی ءوشیں بو ءمنی سر ءماش ءھوش برتگ
 ات ءدل ءاوپار نہ شت کہ مہ چشانی ءمنی شیتان من ءپنت دیگ ءات
 کہ تو ہم دپارے بہ ور، ہک نہ ہک نام وکیل یکنت۔ کہ دیماشتاں
 چاریں بیمگ اوں چارت انت ءبجرے ءبن ءنشتاں ءچہ میر ءسبارگ ء
 دوزنڈیں دپار بٹ ءمرگے ءبالے وار توں ءگشاد گشادی ءکچہ ءبش بست
 ءدیما سر گپتاں۔ کہ دیماشتاں منی ہیال ءآتک کم بھت تو مزنیں
 نا پارے جت بزاں تو وتی..... گوں گوک ءکانٹ ءجنگ دات۔ میر
 سبارگ ءکھی کلنڈی ءچہ وکیل ءجست گریت ءاگاں آچہ ہدا ءبہ ترسیت
 ءتئی بڑگی ءرہم بکنت وتی دوئیں دپار ءگردنگ ءدر کی ءبدنت، مرگ ءبال
 ءد کہ دوزنڈیں دپار ءجو کہ ءکے ءلڈے ءکئی نام ءگرے ءمیر ءترند تی
 ءگرب ءسر پدے کہ بے نمب ءنمبین انت۔ من ہمے پکر ءگر ءچیلن ءدیما
 روان اتاں ءمیر ءمنزل نزیک بیان ات کہ گیشترے ءساہگ ءنشتاں ء
 منی نزیک ءچہ چمکے ءآپ رمبگ ءات۔ من دمانے ءپکر جت ءپدا کچہ
 ءبش بوتگ ءگلیپ ءدپ پچ کت۔ منی ءوکیل ءچاریں دپاراں گلیپ ء

پر کندھے ہالیک کنگ ات۔ پداگوں وت ء گوشتوں تو شتریں کارے نہ
کت ء اے نیمشلوکیں گلیپ تئی چلئیں گردن ء تو کے بیت، مردم اول ء
کارے نہ کنت۔ اگاں کنت ءے بایدانٹ پہ آسری بہ رسینیت، نون ہبرچہ
ہلوت ء گوستگ، درتال ء چلئیں کمیس ء آستینگوں تامکاں برزادی
لانچت انت ء میر ء سبارگ اوں پہ لکہ ایں جان ء جت ء گلیپ ء دیم اوں
چٹ ات ء پادا اتکاں گیشتر ء پشت ء ماثر اتاں ء دپ اوں چمگ ء سارتیں
آپ ء سک کت ء دراج کشئیں تنگے بگو کت ء رند ء گارتگے جت ء
پادا تک ء اوشتا تاں ء اود ء جاوراوں پٹ ء پاس کت ء تا کہ دور ء چمشا نکه
دات اوں۔ گشئے منی چم چہ پیش ء رژنا ترانتت ء آہبیل ء کس اوں
ندیست۔ دمانے ء رند گیشتر ء بزئیں ساہگ ء نرمیں سکافی سر ء وپتاں ء
درتگئیں لانگی اوں سرے کش کت۔ کے دل اوں رمان ء شنگ ات کہ چہ
میر ء گزب ء چہ کرگشکی واب ء جھ سر اتاں۔ گلیپ بکچہ ء کت ء بکچہ ء بش
بست انت ء دیم پہ وتی ہلک ء چھر کت۔ منی پادھنچو سبک اتنت گشئے
پہ بال اتاں۔

وہد یکہ کلات ء نزیک ء رستاں بکچہ پہ ترس ء لرز چہ کلات ء
مزمیں دروازگ ء طردیں درتچگ ء کہ تھنا لاگریں مردے ء جون گوستگ
ات تہا ایرکت ء دست اوں تہہ جت ء منی تچگ ہماچگ بوت۔ یل من ء
ء بگر میر ء۔ آروچ ء میر بے سبارگ بوت ء وہد یکہ چہ منی کار پد ء سہیگ ء

سر پد بوت آئی ء کوٹوال ء وتی تیز گا میں اسپ نال گت ء منی چپٹ ء
 پت۔ البت دانکہ آیاں سار کتگ ات من وتی ملک چار منزل پشت ء
 زینگ ات ء پنج گنجیں مکڑان زر ء تیاب نزیک کتگ ات۔ رندا من ء
 گوشالومی رس ات۔ میر ء لوٹگ ات منی مردماں ملام بکنت کہ یکے چہ آئی ء
 ماسیں مردماں گوشنگ ات باریں..... اے ہال ملکاں شنگ بیت کہ یک
 ہکانے ء میر ء سبارگ وارنگ ء تینگ ء میر ء آئی ء مردم ملام کتگ انت،
 ے پہ تووت شر نہ انت تو زاناں نہ اشکگ کہ پیشی بلوچاں گوشنگ :

اگاں گناہاں گور کن انت

دمب آھوگاں نہ بر انت!

تراکارچ مبارک بات

کئے ء مناد دست جت ء چست کت؟

انچو سال ء زمانگ ء ہمراہی ء منی موردانگاں ہجآہ نیارے! تو

زاناں زندگ ء؟ آئی ء پدا جست کت۔

اگاں زندگ مہ بوتیناں گڑا تروں چوں دست جتگ ات مردگ

چیزے چست کت کنت۔ تو زانے چنت وهد انت کہ منی نزیک ء نہ

منو تنگ ء۔ پہ منی گمان ء سی روچ ء کیش بیت کہ من ات جست نہ کتگ

کہ کئی باگ ء بجا گاں۔ پانزدہ سال انت کہ من تی ہمراہاں، برے تو منا

وتی کیسگ ء جتگ ء برے من تی سیاہیں بیگ ء تہا بوتگاں۔ پڑیس چار

سال انت کہ تو مناگوں و تاؤن ء نہ برتگ ء من ات ندجام ء لک کتگ ء چہ

آدگہ نداں برز ترلیتگ۔ تو ہمک پتگ ء چار پنچ روچ ء منا وتی لککانی

شہر گاہ گچنگ ء ساپ ء پلگاریں کا گدانی سراوڑ وڑیں کشک کشنگ۔
 ہشین روج باز بوتگ۔ چار پنچ یا کیشتر، ساہت ء اداراں ہے کا گدانی
 پڑاں من ات تاچینگ ء چہ منی رھواری ء و شچاڑ بوتگ ء۔

تراگیر انت ہما ملک ء تو ء یک دگہ ورنایے ہندی گور ء دکان ء
 بہت ات، تو درتیں ند (قلم) چاران کتت ء دست ات منی نیمگ ء
 شہارت، گور ء مناچہ بندیں کباٹ ء تہا کش ات ء من کہ شوک شوکیں
 ڈبی ء تہا اتاں چہ جتیں وڑ وڑیں نداں من ات دوست کت۔ تو دست
 کیسگ ء نیمگ ء شہارت بلے تئی دراج پشکلین ہمراہ ء کہ آئی ء پشک ء
 گوشک پر نہ ات ء پل وڑیں بندیکے آئی ء جیگ بند ء لونجان ات تئی
 دست داشت ء منی بہاچہ وتی کیسگ ء گور ء دانت۔ تو وزانے منی نام
 شیفرز ء منی ڈب ء نیسنگ made in usa۔ ہما امریکہ کہ مروچی دنیا
 ء بادشاہ انت۔ ہماروچ ء کہ منی سرماں تئی کیسگ ء کپت گوشتوں شربوت
 یکے چہ منی برکت ء پہ روزگار بوت ء چہ منی رند ء نگن وارت۔ یک روچے
 من تئی کیسگ ء براہ اتاں کہ تئی سکتے ء پہ چیزے ء نیسنگ ء نیون ء منا
 دست ء کت۔ آئی ء لہتے بے مانائیں کشک کش ات ء تو گشے منی برگ ء
 نیون زانت ء گوشت ات سنگت اے ند مناسکتے ء سوگات داتگ، من اشی
 ء پہ چکس ء بکشات نہ کناں۔ مرد ء دیم کمیں تاب حرات ء من ء تئی
 نیمگ ء تچک کت ء گوشت ء بہ زور ء اڑے کنجوس، داداں ہما مرد

دینت کہ پیریں پتاں داد دا تگ انت۔ اگاں تو منا آ مردک ء دا تگ زاناں
 باریں من چنت مردمانی دست ء دست دستاں بوتگ اتاں، بزاں چیزے ء
 گوات بیاریت پدا گوات ہم بارت۔ تو ہم بازیں زر ء مالے پہ منی زورگ
 ء ہرج نہ کنگ۔ شاباش انت ہما دراج پشک ء دراج دنٹا نیں ورناء۔ بلے
 من چہ تئی یک چیزے ء سک وشدل بوتگاں کہ من ات چوکچک ء چکت ء
 سمبالنگ ء من سدکاں تو چہ منی رند ء باز مال ء گنج مچ کنگ۔ من جزماں
 چہ منی گلام کنگ ء رند پد ء باریں چونیں وش ء نوشانی واہندے۔ نوں انچو
 گروناک بوتگ ء کہ منا نیم تمہی نہ چارے۔ اے تئی وتی ہبر انت کہ
 ”تا سے آپ ء سدسال وفا“۔

ندکار گوت ء پتہ ءے دات: او شو میں ند چہ تئی دمب ء دارگ ء
 من مچ سیرلاپ کہ نہ بوتگاں تو منا گدائی ء پنڈ وگری ء لٹ دست ء دا تگ،
 ہمے یکلیں ماہ ء کہ تئی نزیک ء نیاہتگاں منی کیسگ چہ نوٹان کوٹان انت، او
 بڑگ تو منا جس نہ دا تگ۔

اگاں من ترانپ ء سیتے ندا تگ گڑا کئے ء تراں مچ کنگ یادارنا پگ
 ء دا تگ کہ منی سرء کا گدانی سرء بہ جو کین ءے؟ اگاں من پہ تو انچو بد بوتگاں
 گڑا پرچا من ات ہما مردک ء ندات کہ ترا کنجوس ء لگور گوشت، چو کہ من
 گنداں تو وت بچے نہ ءے۔

دلگوش بدار او نالا تگ در پچا من ہما مردمانی دست ء بہ بوتیناں کہ

چنت کشک ء کشک ء ملیونز پینت۔ تو امریکہ ء کمپنی ء بنا م کنگائے۔ ہمے ند جام ء (قلمدان) منی بے پکاریں همساہگے کہ نام ءے بیک BIC انت وتی واہند ملیونز کنگ، تنی گاری ء و ہد ء ماوت پہ وت ء تنی بارہ ء گند ء نندے کت۔ بیک ء گوشت من یک مردے ء کیسگ ء بوتگاں ء آئی ء چیز کے کشک کا گدے ء کش ات ء بیگاہ ء نیل ء وت گند (TV) ء چارگا ات یک پارگی پادatk ء ناچ ء سہبت ء لگ ات ء گوشت ءے دو ملیون ء واہند بوتتاں لاٹری ء..... آڈن ء دراتک ء گشے گنوکیاں گتگ ات کہ من چہ آئی ء کیسگ ء کپتاں۔ من آتیوگیں شپ ء چار راہ ء یکے ہو ء سر ء گوہر ء گوپش وارت۔ سہب ء سرا گنداں یکے ء مناچت ء وتی کیسگ ء براہ کت ء رند ء آورت اے ند جام ء تنی همساہگ کت۔ اگاں آ بے پکاریں بیک تنی حال ء بزانت منی چماں پہ مونڈ ودر کنت۔ ہاں بکش مروچی دلما نگ ءے گوں مناچے بہ کئے؟

منی دست تیار انت بہ نہیں، من پہ وتی من ء بلوچی زبان ء ہزمت کت، وڑ وڑیں کتاب نہیں ات ء وتی زند ء گہتر ء شر تریں و ہد گوں تنی ہمراہی ء ہراب ء باز بر باد کت، بلے کسے ء گوش ء مورے ء ہم نہ وارت۔ باز رنداں من دیستگ و ہد یکہ زردار ء ہستو مندیں بلوچ منی جریں ہچاں گندنت، ریش کہ دیماہشک انت چکت ء دگہ نیمگے ء تاب دینت ء تون ء کندگے جعت، گوں یکدگر ء گوشتت: دگہ کار ءے اشنگ بلوچی

شعر شاعری غنڈکاری غنڈ پٹ پول کنت غنڈ چکان غنڈ کوش پاد غنڈ نیست یک
 رندے چہ لوگے غنڈ پشت غنڈ گوزگاتاں پت یے وتی بچ غنڈ سر پد کنگات: من
 گنداں برے برے تو آ، لو پر غنڈ لپنگائیں مردک غنڈ کش غنڈ تندے غنڈ آئی غنڈ
 پوچیاں گوشدارے غنڈ سر غنڈ کرمبیک غنڈ پس غنڈ ڈول غنڈ سرینے، ہبرداردگہ
 برے آ، رزوا غنڈ در غنڈ پ غنڈ گام ایرمکن۔ بچ غنڈ پتہ دات منی پت آ باز چیز
 زانت غنڈ آئی غنڈ ریشان مہ چار، آ مے راج غنڈ مزنیں بنمالے۔ پت غنڈ
 لئے زپ ات غنڈ آئی غنڈ جنگ غنڈ پاد اتک غنڈ گوشت غنڈ: او بے ماشیں بچک
 آ روسیا ہیں چنہ کئے مات غنڈ مردم انت۔ آ مزنیں ابلیس غنڈ شیطانے، پہ ہمیشا
 واجہ ہد آ غنڈ دنیاء چنہ چار کنگ۔ مسیت غنڈ نماز غنڈ نیت۔ اگاں اشی غنڈ
 برات غنڈ دنیاء چنہ چار کنگ۔ چکت غنڈ چہ شد غنڈ مرنگ اتنت۔

ندکار غنڈ دست داشت غنڈ ند غنڈ سیا ہیں ارس کہ رچگا اتنت بخت غنڈ
 کت۔ اچے منابکش انچو کہ تو پیش غنڈ گوشت کیسگ ات چہ نوٹاں کونان
 انت گڑا تئی نوکیں کار چے انت؟
 تئی بدل غنڈ کار چے منی دست غنڈ انت۔

من سر پد بوتان تو ہما چار پادیں درامدیں دژ منان کار بچ لاپ
 کنگائے، باز براں تو در دوچ غنڈ جنگ غنڈ کپ منی وسیلہ غنڈ کنگ۔

دست غنڈ ندسا ہیں کا گد غنڈ سر غنڈ تاچان کت غنڈ گوشت آ چار پاداں
 لئاں، من بے زبان غنڈ بے آزاریں کنگد امانی چو کہ پس، مرگ غنڈ گوکانی

جانِ گوشتاں بزرگِ تر و مسگاں آں۔

ندءِ چہ ندکارِ دستِ کتِ کتِ کا گدِ سرءِ دراجِ پختاس
بوتِ چہ ندءِ جستِ کت: نونِ منیِ آسرءِ انجامِ چے بیت۔

تراگوں ندجامِ درستیں نداں مروچی براں دریا چکل دیاں۔

اچے گوشِ دارمنِ یکِ جستِ چہ تو کناں دگدگہ یکِ دزبندی دلوئے ہم۔

تو گوشتِ منِ بلوچی زبانِ ہزمتِ کنگِ گڑا اے بلوچِ چنت

ہزار مردمِ انت؟

چنت ہزار!! بکشِ چنتِ ملیونِ انت۔ ندکارِ دستِ وتی چلتیں

زنوکِ چیرءِ داتِ داتِ پتہ دات۔ منیِ دومیِ جستِ ایشِ انت کہ اے راجِ

ندکارِ لپہ کارِ تہنا توئے؟

پہ منیِ گمانِ تو چہ منِ گلگدِ ارے کنگائے۔ تہنا یکِ ہبرے

گوشانِ اتِ کچجِ یکِ جاگہ ہستِ انت نامِ ”آپسر“ انت۔ اودِ

باروءِ مہشورِ انتِ اگاں یکِ ڈوکے ءِ بہ لیتینِ دہ پانزدہ ندکارِ لپہ کارِ

دیوانِ کنگ، مشاعرہ ءِ جھکا بوسستِ کنگِ انت۔ گڑا کم بہت پرچا اداں نشنگ

ئے ءِ وتی بہت ءِ پہ ڈوکِ جنگائے۔ پرچا اوداں نہ روئے، منِ جزماں اودِ

ندکارِ لپہ کارِ سیرِ آبادِ انت۔

ندکارِ مزنیں شہکے جت ءِ رھتہ ہاشیں دپِ گوں ندءِ کت: او

شومِ پالیسِ حجِ مزانتِ شگرِ پہ منِ آدرستِ گشے نہ مریگیں مُردگِ انت۔ آچہ

بے روزگاری ءِ اندکاری کنگانت۔

اچے گڑاشمنے اے بلاہ ءِ ٹوھیں راج ءِ کٹم ءِ بادشاہ ءِ رہدر برکے
انت، بایدانت ایشی ءِ جان ءِ سوس بہ بندت ءِ راکھی تو لگ ءِ ڈؤل ءِ آس
ئے مانداریت، تاکہ اے راج ءِ بہ سوچیت ءِ پربکنت۔

اے قوم ءِ راج ءِ رہدر بر ”جس“ انت ءِ دگہ گیشتر من ءِ جست پر
مہ کن کہ منی دراٹھیہ کنوک تو بوتگ ءِ اگاں گیشترتی ہمر اہداری ءِ بہ
کناں سروں گڈگ بیت۔

منی گڈی ءِ آھری دز بندی چہ تو ایش انت کہ من ءِ دریا ءِ دورمہ
دئے۔ من آ بیک ءِ آدگہ لچی داسیانی پشداری ءِ نہ کناں، توری آیان ءِ دریا
ءِ جہل تریں جاگہا چگل بہ دئے۔

شر دگوش بدار: من ءِ ہما سومالیائی زنڈیں جنین ءِ بدئے کہ باز
رنداں تئی گندگ ءِ آھتگ ات، آئی ءِ نام ”ایان“ انت۔ من ءِ گیر انت دورند ءِ
آئی منی لوٹ کت ءِ اے ہما و ہدات کہ تو ترنداپ وارنگ ات ءِ تو پتہ دات
جنین تو ہرچی لوٹے من پہ دمیگ ءِ تیار آں، تہنا ہمے ند ءِ گپ ءِ مہ کن۔ یک
شے آتئی گندگ ءِ آھتگ ات، شہما باز کند ءِ کچول کت ءِ رند ءِ تو دست لاپ ءِ
پشت ءِ ایرکت ءِ گوشت ءِ لاپ اول درد کنت ءِ ڈن ءِ در کپت ءِ۔
دیمشود ءِ شتے۔ آیان ءِ اشتاپ اشتاپ ءِ دھدر کائی من ءِ زرت ءِ وتی اُردیں
پل رتھیں ءِ شوکیں کپنک ءِ کت تو کہ و اترکت ءِ ند جام چارت ءِ من ات نہ

دیت آوہد ء کیپ ء تہا سوما لیا ئی و شیں بو، دُن، مہلب ء مسکانی میان ء
 ہنوش اتاں۔ آکمیں و ہد ء من بخت ء تہا اتاں ء انا گہا من مارت منی بخت ء
 سر ء گر ء کشفے بیگا انت۔ تو بخت چہ ایان ء دست ء پیچ گیت ء
 چو مہتر آدم (ع) ء من ات چہ بخت ء کش ات ء پدا ہما بے پکاریں بیک ء
 ہما ہگ کت۔ من ء ہمائی ء بہ دے تاکہ سوما لیا ئی زبان ء ہزمت ء بہ
 کناں۔ اگاں ہزمت ء نیسکا یے ہم مہ بیت چہ آئی ء زباد ء بو ء بساں وتی
 بالاد ء و شنود بکناں ترا کار چ ء گنکد امانی تر و مسگ مبارک بات۔

دلگوش:- راکھی تو لگ: پتوچ ء نزیک ء ماں رونندی بلوچستان ء
 یک کلگے ء نام راکم RAMK انت۔ گوشت دڑیں تو لگے ہمک شپ
 کلگ ء کنیت۔ نا، مرگ ء ہیک پہ ملک ء مرد ماں نیلیت۔ آھر ء ملک ء
 مردم تلکے چیر کنت ء تو لگ ء گرنٹ، کماش ء جہانگولیں مردم دیوان کنت
 کہ تو لگ ء چے ڈول ء سزا بدینت، گڈ سر ء تو لگ ء بدن ء سوس
 بندت ء آئی ء بن دینت۔ کلگ ء لوگ کہ کمب ء پیشی لوگ بنت۔ تو لگ
 ہلک ء تچان بیت ء کمبیں لوگاں گور موش دیان ء درستیں بازار ء سوچیت۔

گرے پکیر

روسی پیروزک رنگیں پٹ پٹ ء سواراٲ، میتگ ء نزیک ء کہ
 رس ات چہ مزن راہ ء وتی راہ ء چپی ء نیمگ ء تاب دات ء جھلیں دور ء
 شپ ء ایر کپت، سر کپ ء وهد ء چنت شنک کہ گڈگ ورگ ء اتنت
 تکا نرت بوتنت۔ ترندیں پریشلگے ء پٹ پٹ بے تو اربوت ء ایر کپت، پہ
 ہیرانی اے نیمگ ء آنیمگ ء چارت ء چہ پنج سالیں بچکے ء جامی ء جُست
 ء گپت۔ بچک ء پتہ دات۔ مئے میتگ ء جامی نامیں مردم نیست انت
 شابان کہ تمبہ ء چیلک ریسگ ء ات گوں پت ء نام ء اشکنگ ء پا دا تک ء
 آئی ء نیمگ ء شت ء گوشت ء:

”منی آرتپیں پت چہ دنیا ء شنگ ء تو کئے ء ء من چونیں کمکے ترا
 کت کناں؟“ آئی ء وتی تلاء رنگیں کرا کلی کلاہ چہ سر ء کش ات ء چچانی
 ہا کاں کہ گوں دز مال ء چندگ ء ات پہ بچکندے ء گوشت ء:

”تو ہم من و بجاہ نیارے من عالمان شاہاں، چنت سال و پیش جامی و مہمان بوتگاں، اے ملک و مردماں منی نام پکیر ایر کتگ ات۔“

شابان و عالمان شاہ لوگ و برت و وشا تک و درہبات و رند گوشت وے: ”واجہ تو مروچاں بدل بوتگ وے۔ وے مے ڈول و بلوچی و بلبیل وے۔ اے روچاں کجائے و زندگی چون گوزیت۔“

عالمان شاہ و دست و تی ماش و کنگلیں ریشان جت و پٹ پٹ و نیمگ و اشارہ گت و گوشت وے: ”منی کار و جست و چہ منی اولاک و لڈتگیں مزنیں ہر جین و بکن، اگن کسے و سیدگار میگارے پکار انت آئی و ڈاہ بہ دے کہ ارزانیں بہایے و دیان وے و آدگہ سیاہ و اسپیت اول و ہم گون انت۔ اے روچاں واش و نندو کاں و ساگ اول و ہم کتگ، دو بچک و پتاں۔“ شابان و تی چشمک کش ات و پھ لائی و بش و سپاکت و پدا چماں گت و گوشت وے:

”واجہ من شر شر و میم نکناں تو ہما گز و پکیر وے؟“ و پھیرانی جست وے کت: ”واجہ تو تریاک و ہیر و نین و سودا گری و ہم کن وے؟ اے و باور نہ کنگلی ہبرے؟“

یلگ کہ ہمو داں نشنگ ات و ہنوں و انینو کے ات چہ گپانی اشکنگ و پیسری یاداں کپت، ہماروچاں کہ سیسی کلاس و وانگ و ات، آئی و ہیال و آتک ملک و ہال شنگ بوتگ ات کہ مزنیں پکیر و زبردستیں ولی اللہ

یے ء گز ء بن ء اردنگ۔ کلنگ ء ہلکانی مردم آئی ء گندگ ء چہ دور ء
 نزدیکیں جاگھاں آتنگ اتنت۔ گیشتریں مردم ہما اتنت کہ چہ چک ء اولاد
 ء زبھراتنت، گشی ء ایدگہ ناجوڑاں سرپ بستگ ات۔ کر ء کوراں ہم وت ء
 اے رمب ء ہور کنگ ات۔

پکیر ء گز ء بن ء مزنیں تلارے ء تلمب ء چیر ء ہنکین کنگ ات
 ء آئی ء نزدیک ء ڈوکی مسیتے پہ نماز ء اڈ کنگ ات۔ آئی ء جنین آدم وتی
 نزدیک ء پہ بھ نہ اشنتت، آئی ء پہ ناجوڑیں مردمانی کار ء کشاد کنگ ء دو
 مردم داشتگ ات کہ یکے چمل ء دگرے چگردات کہ دوئیں اُردو زبان ء
 زانکار اتنت۔ چمل آئی ء بانگوات ء چہ برزیں گز ء کوہ ء سر ء بانگ داتگ
 ات کہ ہچان ء درتیں مردماں اشکنگ ات۔ چگرد ء مردمانی ناجوڑی ء
 احوال پکیر ء گوشتگ ات ء آئی ء گر نچ داتگیں بندیکے چگرد ء داتگ ات کہ
 پہ ناجوڑاں بہ رسینیت۔ اے ہم آوہد ء زانگ نہ بوت کہ چمل ء چگرد چہ
 کدی ء کجام جاگہ ء گوں آئی ء دُچار کپتگ اتنت ء اے جاہ اش پہ وت
 ہنکینے کچین کنگ ات۔ اے سیں کس تہنا یک چیزے ء ہور ء تپاک کنگ
 ات کہ اُردو ء زبان ات چمل ء چگرد وتی زند ء چنت سال کراچی ء
 گوازینگ ات۔ چگرد ہردکد، بے آزار ء نماز کوشین مردے ات کہ
 کندان ء نندوک ات ء آوہد ء ہشتر کشی بزاں سار بانی کنگ ات ء چہ
 ہشتر ء کر بھ ء وتی زند گوازینگ ات ء آئی ء چیزے پس ء ولوت ہم ہست

(۱): گز = کوہے ء نام انت کہ ہچان ء درواتکی نیمگ ء انت۔

ات۔ کہ آیانی مود، شیر و شیلانچ بھا کتگ اتنت۔ چمبل و پیسرے برے
 وھدے نماز کتگ ات بلے چہ روچے کہ واجہ و مرید بوتگ ات پکا میں
 نمازی یے بوتگ ات۔ آئی و عمر چہ پنجاہ و گیش ات، برز کد و سیاہ تائیں
 مردے ات کہ آئی و پونز و چچی گرانز و پشت و سیاہ رنگیں سلکے رستگ ات،
 و یکمہرے وتی ورنائی و روچاں گوں یکتے چہ وتی کر بھیاں کہ دیم پہ جیونی و پہ
 گد و یارگ و روگ و ات ناروائیں کارے کتگ ات وے۔ آئی و خیر محمد
 گوں ڈگی کارچ و جت و نیم ساھیں جون وے ورتے و تہا و ورتات و
 آئی و برز و کنٹ و دار وے ورتات کہ ہدا و نکشت و رہگوزے و آئی
 نجات دات کہ داں زندگی و آھری روچاں خیر محمد و ساہ و چپک و ڈول و
 توار داتگ ات و اے کار سبب بوت کہ چکر د کراچی و نندوک بہ بیت۔

رند چہ چنت سال و خیر محمد و آئی و مردماں آئی بکش ات و پد و
 ملک و اتر بوت و خیر محمد و برتگیں کلدار سے سری و گیش چہ آئی و گرگ
 بوتنت۔

پکیر و مریدی و وھد و چمبل میتگ و بازاراں شتگ ات و لہتے
 گپ جنگ ات کہ پھوال و ناسر پدیں مردماں باور کتگ ات، آئی و
 گلا شتگ ات ہمک پنچ شنبے و دو آسک پکیر و گوارا کیرت کہ آجان و اش
 دست مشیت کہ مدتے و رند چہ اوداں رونت، آسکانی گوشاں و رلونجان
 انت و گوشت وے: واجہ آدینگ و شپاں گارانت پہ منی گمان و ہال کنت، و

سہب و نماز و مکہ و روت و یکے دگہ چہ آئی و شریاں ایش انت کہ سیاہ
جامرگانی دیمانہ کپیت۔

ہما مردم کہ وتی در مان و ہا ترا پکیر و گندگا آتنگ اتنت ہر کس و
سوگات، زریا چیزے دگہ پہ آئی و آ ورتگ اتنت و چگرد و گوں مردماں
گوشنگ ات و اجہ و ہج و زلورت نہ انت آپہ ہدا نیگی علاج کنت کہ مردمانی
پتہ ات:

”ماپہ دل ستک اے چیز پہ آئی و آ ورتگاں اگاں مہ زوریت ایش ما
آئی و بند و تائیدان وتی بدن و نہ بندیں و چگرد و دز بندی و گوشتن و پد و
پکیر و کموکیں سوگات و زورگ من اتگ ات۔

پکیر و آئی و مریدانی و راک و بند و بست رگنبد و سبارگ و شام و
ذمہ ہر روج یکے چہ بازار و مردماں زرتگ ات کہ لوگاں شرکتگ و اوداں
بُرتگ ات۔ چہ و ش و چرپیں و راکاں چہل و گٹ روج پہ روج پہ بانگ و
سلات و شتر بیان و چگرد ہم چہ ہشتر و زہمت و جنجال و آ سودگ ات کہ
ہشتر و واجہ و ہمساهگی و کاہ و اسپست رسگ و ات۔

عالمانشاہ برز کد و دراج مودیں مردے ات کہ مودے کمتکے سھر
و بد و کپتگ اتنت و حضرت عیسیٰ و شینگ و ات۔ اسپت و سھر چکیں
ورنائی ات و سندسی سال و اندازہ و ات۔ ہر کس و اولی بر و بہ دیتیں
اندازہ جنگ ات کہ چہ روج پچپیں مردماں نہ انت۔ آئی و مدام دراج و

زنڈیں دارے دست ء ات کہ رند ء ڈنڈا کجوری ء نام ءے پرکت۔ دو ماہ ء
گوزگ ء رند آئی ء وتی تر ء تاب ہلک ء میتگاں بنج گت ء اود ء مردم پہ
نماز ء عبادت ء مچ کنت۔ تر ء تاب ء وھد ء ہر میتگے ء مردم یک جا گھے ء
جم کنت ء قرآن ء وانگ ء ودار کنت۔ البت وت ءے پھر قرآن ء
دپ پچ نہ کت۔ آوھد ء دز مالے سر ء پرے بنت ء گوں سر ء چند ینگ ء ہاں
ھوئے کت ء آیاں کہ وانگ نہ زانگ ات وتی ڈول ء لانگی سر ء دانگ
ات ء درود ء وانگ ء سر ء شیکینگ ء پر ماتگ ات۔

یک روچے کہ یلک چہ وانگ جاہ ء واتر بوتگ ات ء لوگ ء کش ء
پیتاب گرگ ء ات۔ پکیر ء کوکار ء سلوات ء اشنگ ء ماشیں راہ ء نیمگ ء
شت۔ آئی ء دیست پیریں مردے سیاھیں ہر ء سوار کنگ ات اش کہ دیم ء
کئے گوں سیاھو چک ء سیاہ انت ء دیم ءے ڈمب ء نیمگ ء ء ہر ء دمب آئی
ء دست ء انت۔ مزن، کسان، پیر ء ورننا پکیر ء رمب ء ہورانٹ ء میتگ ء
مردم چہ لوگاں در کپتگ انت ء اے ندرہ ء چارگ ء انت، آمر دحیدرات۔
نماز ءے نہ کنگ ات۔ چنہ چار کنگ آئی ء شزالت۔ حیدر آروچی سباہ ء
بگردانکہ بیگاہ ء درشتیں بازاراں ھمے ڈول ء تر ینگ ء پشد ارگ بوت۔
لہتے مردم چہ اے کار ء وش ہال اتنت۔ اے ہما اتنت کہ ولجہ ء مرید ء
ھمراہ اتنت۔ لہتے دگر ء گوشت: ”اگاں نا کو حیدر نماز نہ کنت، آئی ء
جست ء ہداوت آدنیاء کنت اے درامدیں دراج مود پر چا آئی ء اے

ڈول ۽ سلپچار کنگ ۽ انت۔

یک دگر روچے ۽ مگر ب ۽ وهد ۽ بلک ۽ مرگان یلک ۽ سند ۽ کنگ ۽
 ات کہ گوں پکیر ۽ کوکار ۽ آئی ۽ زانت مروچی نوکیں مراکشے بیگیج بوتگ۔ آئی
 ۽ بلک ۽ مرگ انکار کنت ۽ تچان ۽ واہی ۽ سلوات ۽ نیمگ ۽ شت۔ اشکت
 ۽ کہ بلک گوشگ ۽ انت سلپچار چپک ڈن ۽ چپ چپ ۽ انت۔
 ملاروباہ ۽ کلکی (Kaloky) سھر ۽ سر ۽ پہ آیانی برگ ۽ پازگاہ کنگ، منی
 دست کنور ۽ بند انت، توپہ دراج مود ۽ چارگ ۽ شت ۽۔ انشی چاژنوگ
 ۽ واب ۽ بکند ۽ آگراب ۽ پکیر ۽ لھتے دہکان جم کنگ ات کہ پرچانماز ۽
 ڈوکیں مسیت ۽ نیاکگ ات کہ آیانی میان ۽ یک بازارے ۽ ملا ہم گون
 ات کہ ہر وهد ۽ لوتگ ات ۽ ڈوکیں مسیت ۽ بہ بیت۔ آئی ۽ گوشگ
 ات منی بانکلینک ۽ آپ مین ۽ روج انت، پہ ہمیشا پکیر ۽ آئی ۽ ملا
 بانکلینک ۽ نام ۽ توار کنگ ات۔ پکیر ۽ بازیں مردم پہ گز ۽ نہر ۽ پاترپ
 نندا ۽ ینگ ۽ ہر روچگیں وڑ ۽ سر ۽ چند ینگ ۽ درود ۽ وانگ ۽ ودار کنگ
 ات۔ لہتے ۽ پلپل ۽ وارینت ۽ باز ۽ چمان ۽ ہاک مان رتک،
 دوسے مردم ۽ کہ آئی ۽ ہبر گوش نداشت انت گوں دراجیں ڈنڈا کجوری ۽
 جت انت، چمل، چگرد ۽ چار پنچ بے اولادیں مردم آئی ۽ ڈوڈیں مرید ۽
 پاسبان اتنت۔

یلک چہ شابان ۽ پکیر ۽ کپانی اشکنگ ۽ چہ گوستگیں تہتال ۽

اتک و دلگوش ۛ آسانی نیمگ ۛ ترینت۔ پکیر ۛ وتی کرا کلی کلاہ دیم ۛ
بکت، تلاہ رنگیں شکت چہ کیسگ ۛ کش ات ۛ سر ۛ مود ۛ رندت انت ۛ
اکلاہ سراکت ۛ گوشت ۛ:

”شابان دنیا بدل بوتگ ۛ ۲۵ سال ۛ پیش اے ملک ۛ دو تبکیں لوگ
ناتئی پت ۛ بوتگ، نون من اے ملک ۛ باز دو تبکیں لوگ گنداں، شنادیزگا
لیم ۛ دمب داشتگ، دست ۛ کوٹ ۛ کیسگ ۛ برت ۛ چار رنگ پہ
نیں سگریٹ ۛ ڈبی درکت۔ ونستون، ۵۵۵، مارلبورو، رومن اے من ۛ
لون انت، چہ حلیم ۛ سیدگار و شتر انت، حلیم ۛ پر کنگ ۛ بازیں وهد ۛ دلسیاھی
لکیت ۛ پہ جنین آدماں مزنیں جنبالے، پد ۛ چشیں لوگ ۛ یک حلیم ۛ پنچ
حلیمی، یکے کلم ۛ دپ ۛ کنت ۛ اید گراں دل پہ دنتان داشتگ کہ پہ جاندر اھی
ۛ اے کار شتر نہ انت، بلکیں یکے ناجوڑ انت آدگہ کہ ہمے کلم ۛ دپ ۛ
کنت۔ آئی ۛ ناجوڑی دگرے ۛ گپت۔ دگہ ہبرے ایش انت پری ۛ
تباک ۛ دپ ۛ کنگ ۛ دنتان ہراب پنت ۛ مرو چیکیں تکنولوجی ۛ درستین
کارگوم ۛ گیگ کنگ انت۔ ہر وهد دل بلوئیت گوں باکسی ڈیلے دانگے
سیگار بن دے، پہ راہ رواجی یا ماشین ۛ تہایا کار ۛ وهد ۛ آئی ۛ سڈٹ ۛ سر ۛ
کن نی یکے ۛ منت ۛ سنت انت ۛ نیکہ حلیم ۛ حمد اری۔ من وت باز رنداں
دیشگ کہ حلیمی مردماں ہمے شو میں حلیم ۛ سر ۛ کہ دیر رستگ یا شمر پر کنگ نہ
بوتگ حلیم پروشتگ یا کہ لوگ ۛ مردم زائے زکت کنگ انت۔“

شابان ء پتہ دات: واجہ عالمانشاہ تووش گشتے بلے مردے ء کہ
 چلیم دپ جنگ سیدگار آئی ء سرء نہ جنت۔ من دو سے رند ء جھد کتنگ بے
 سوب بوتگان۔ عالمانشاہ ء دو سیدگار چہ ڈبی ء درکت دوئیں دپ ء کتنت ء
 گوں رونسون ء آسی ء بن دات۔ یکے وتی سہٹ ء سرء کت ء دگرے
 شابان ء نیمگ ء شہارت ء کلاہ چہ سرء دیرکت ء سر جاہ ء چانکوٹ جت ء
 گوشت ءے روسی پٹ پٹ ء من ء ژند پند کتنگ تو مہربانی بکن بگوش
 اشکر یا چراگے بیارنت من ء دے تریاک کشگی انت۔ شابان چہ اے ہبر ء
 اشکنگ ء ہیران بوت ء درائینت ءے: منی واجہ اے حکومت ء وھد ء
 تریاک ء تہنا سرکار ء مزینں مردم کش ات کتت ء من چہ اے کار ء سک
 ترساں، عالمانشاہ ء دست واسکوٹ ء لاپی نیمگ ء کیسگ ء کت کاگدے
 کش ات۔ شابان مہ ترس گوں اے کارت ء ہج ڈولیں حکومتی مردے من
 ء جست پرس کت نکنت تووت ء پریشان مہ کن، اگن کسے جست بکنت
 آئی ء جواب ء من وت دیاں۔ اشتاپ کن منی لمپ لونجان ء پادانی ہڈ درد
 ء انت۔ شابان عالمانشاہ ء گٹ ء کشادکنگ ء ڈن ء درکت ء یلک پداوتی
 کسانى ء پکیر ء یاد ء کپت کہ آدینگ ء روج ات ء وانگجاہ بندانت۔ لہت
 مردماں برد ء کوڈال بد ء ات ء آئی ء میگ ء نزیک ء گوزان ء کوکار ء
 اتنت: مسلماناں بیات پہ پکیر ء مروچی کانیکے کوچیں، پیش ء مردماں چہ
 ڈوریں راھے ء پہ پکیر ء گوں مشک ء منجبل ء چہ درک ء چمگ ء آپ

آؤرتگ ات۔ آروچ ۽ یلک ھورگوں رمب ۽ پہ سیلچاری ۽ رھا دگ بوت۔
آئی ۽ زانت مروچی و شمس و راک اوداں یارگ بیت۔

مردم گز ۽ رودراتکی نیمگ ۽ شیب ۽ تہا مزنیں کلے کوچک ۽
انت۔ بے اولادیں مردم کیشتر جھد ۽ انت۔ چار سروکیں کلن سر ۽ دستے ۽
جھل کنگ بوت، بے آپ ۽ نمب ۽ نہ گواہ ات۔ پکیر کلن ۽ کز ۽ نشنگ
ات ۽ ہاں ہوں ۽ ات ۽ مردم پہ ترندی کار ۽ انت ۽ زمستانی گونڈیں روچ
آسر بیگی ات ۽ نزیکیں بران ۽ ساہگ ۽ کلن ۽ ماندات، و شکپیں تاجک ۽
دپ ۽ دراتک اے واجہ ۽ حج کرامات نیست انت۔ چہ اداد و صد گام جھلادی
آپ رمبگ ۽ انت ۽ اداں نمب نگواہیت، بے اولادیں ہزو ۽ برد ۽ دوک
پہ آئی ۽ جنگ ۽ برزکت۔ چھل ۽ چگرد ۽ پہ ترندی درائنت: ”شوم روچ
چشمیں کفر مہ کن، واجہ مئے دلانی ہال ۽ سہیگ انت، ہمے میتون ۽ کہ توز
مین ۽ جنگ ۽ آئے آزانت پہ ٹگی یاراستی انت بل ۽ مئے زبان ۽
زانت۔ آھر چیز ۽ زانت بیچارگیں درزادگ وت ۽ گوجے مہ کنائین۔
تاجک ۽ چاکے وتی دپ ۽ بخت ۽ دپ ۽ آزمان ۽ نیمگ ۽ کت ۽
گوشت ۽:

”واجہ ہدا ہاک ۽ گوت اول دپ ۽ انت۔ وتی دوست ۽ بگوش
من ۽ گوجے مہ کت“ چہ اے دمان ۽ رند کیشتر کار ۽ گلانش بوت۔ پکیر
گوں ڈنڈا ۽ ہاکاں چکلو چک ۽ ات ۽ حج سر پد نہ ات کہ تاجک ۽ آئی ۽

مریداں چے گوشت۔

روح ء آہری برانز گز ء زردی ء کمتر کنان ات کہ پکیر ء ڈنڈا
 کجوری زپتا زپتی زمین ء جت ء گشت۔ مردماں گوشتگ ات کہ اے ہدا
 دوستیں پکیرانی رتہ انت۔ آئی ء ہر جاہ ء بہ کشت آپ رمبیت یا اگاں
 کورے ء نماز بہ بنت ء کورہار بکنت آوتی رتہ ء دراجکائی ایر بہ کشت ہار ء
 لہر ء اوشتا عیدیت۔ پکیر ء ڈنڈا گوتک ء گز ء دھنگ ء دراج کت ء دراج
 کشیں ہور نارگے جت ء کہ چہ آئی ء اشکنگ ء تاجک ء چلیں
 اسپتیں دزمال چہ سر ء لکشت کہ آئی ء دھدر کائی سر چہ کلن ء برزادی چست
 کنگ ات۔ مردم ہیران بوتنت کہ چے بوت۔ پکیر ء ڈو کے چت ء کلن ء
 دوردات ء گوں چمل ء چیزے گوشت ء۔

چمل ء مردم ہال داتنت کہ ولجہ گوشت کلن ء بار بہ دنت۔ بردی،
 کلنتی ء کوڈ الیاں ہشر ء مدتی ء کانگ ہمپتان کت۔ تاجک ء دو دپیں میتین
 بد ء جت ء چار پنچ مردم ء ہمراہ ء وتی ہلک ء نیمگ ء سرگپت انت۔ پکیر ء
 چمل، چگرد ء لہتے کر ء لنگ زرتنت ء گز ء نیمگ ء شت۔ یلک، میرکی،
 ہسارک ء ہشتیک ء مردمانی گون ء ہور ات۔ چہ اے رمب ء مردماں یلکے
 ء گوشت۔ براتاں پکیر ء کرامات ہست انت، بلے ہر جاہ آوتی کرامات ء
 پیش ندریت۔ اگاں مروچی آپ در بہ کچتیں باندات مردماں گیشتریں تما
 چہ آئی ء کنگ ات۔ آوتی کرامات ء سکلیں وھد ء پیش داریت۔ من چہ

یکے ء اشکنگ اے واجہ یک رندے ایرانشہر (پھرہ) ء بند یجاہ ء بوتگ۔
 بند یجاہ ء کوئی کبل بوتگ۔ یک سبھے دیستگ اش ڈن چہ بند یجاہ ء نماز ء
 انت۔ پلیس ء مستر آئی ء دست ء پاداں کچنگ ء چہ آئی دز بندی کتگ کہ
 آئی ء گستاہی ء پہل بکمت، لہتے ء گوشت ہنچش انت اے وڑیں مردم
 ہرکارے بہ کمت واجہ ہدا آیان ء جست نکنت۔ اے ہدا ء لاڑکیں
 ابدال انت۔ گونڈیں یلک دل ء جیرگ ء ات کہ اے مردک ٹگے، آئی ء
 کتاب ء اسپانکے ہست ات کہ وانندھے ہلکے ء آتک ء لوٹ ء
 مردماں بہ وانین ایت۔ آہلک ء ٹگے ہم ہست ات کہ مردم ء یہ رپک
 ء مندر ء پلتگ اتنت، وانندہ ء مار ء نام نبشت ء رپکباز ء مار ء عکس کش
 ات..... ناوانندہ میں مردماں رپکباز ء ہبر من ات کہ مارہائی انت کہ آئی
 ء اڈکتگ۔ یلک ہمے و ہم ء ہیال ء ات کہ آئی ء لپاریں سواس ء ڈوکے ء
 جنگ وارت ء دپکائی کپت ء کونہیں دزماں ء چہ سر ء لکشت، چہ پاد ء درد
 ء سوچک ء گوشت ء۔ ”ہدا برات اے پکیرک ء ہز و ء شنبک ء چک
 مانترینت۔ انگت ء کوتاں گارانت ء چشمیں بے ادبی کنت اگاں مزن بہ
 بیت چونیں جناورے بیت انت، توگوں اے بارگیں دیم ء کہ گشے کارچی
 رہیں تیزیں مگراز کے ء، پکیر ء ہکاں گپت ء، دپ ات ہا کاں چل
 بوت۔ مردماں میدان بکن ات بلن ء گر کے بہ وارت ء۔ آ
 تچان ء شت انت ء یلک ء کوکارکت۔ آ مردم کہ یہ چک ء اولاد ء ہاترا

پکیر ۽ مریدانت۔ پکیری چک ۽ گوازگ ۽ نہ چند بیعت، یلک ۽ دز مال سر ۽ بست ۽ لنگ جنان ۽ لوگ ۽ سر بوت۔ پت ۽ جست کت۔ شپانک ۽ پس انگت ۽ نیا ورتگ انت، من گوشتگ بلکیں تو ہانگر شنگ ۽۔ پاد ۽ ماتکی موردانگ ات، پرچا ہونین انت، آئی ۽ گوشت پکیر ۽ کانیک ۽ چارگ ۽ شتگاں۔ راہ ۽ سر پادوں وارتگ۔ چہ اے ہبر ۽ اشکنگ ۽ پت زہراں شت ۽ گوشت ۽۔ ہداگم کنات اے نکیں دراج مود ۽، ہز وپہ چک ۽ ہاترا، چمل ۽ چکر دپہ لاپ ۽ چارینگ ۽ ایدگہ لو پریں مردم پہ سیلچاری ۽ آئی ۽ رند ۽ کچنگ انت، تو اوداں چے گجک (Gejg) لوتگ کہ شنگ ۽؟ بچار سر کپنڈ ۽ تی شلوار ۽ بھرے برتگ۔ شلوار ۽ جھنڈم تی کونڈ ۽ شیلانچک ہم روتگ۔ یلک ۽ پت پکیر ۽ گورانہ شنگ ات ۽ وتی بازار ۽ مردم گوشتگ انت اے مردک نک، گو باز ۽ ناشلتا کے۔

شابان ۽ گٹ ۽ شاکارگ ۽ تو ار ۽ عالمانشاہ کہ کونا یگ ۽ ات پیچ درہینت، شابان ۽ گوشت پہل کن دیروں کنگ دو ماہ ۽ گیش انت مے ملک ۽ نپت نیست انت ۽ من بازار ۽ دپ پچیں لوگ رندا تگ ۽ آھر ۽ بلک سٹسی ۽ کے پنت من ۽ داتگ۔ آ پچارگ وتی کندیل ۽ زوت کشیت ۽ وپسیت۔ عالمانشاہ ۽ درآینت اگس ترا جبوگے ۽ رند ۽ دیم بہ دینت پہ منی گمان ۽ تی چھر کنگ ۽ وھد ۽ چک تی دیم ۽ بیت انت، من سے چارواب دیتگ ۽ دست ۽ یلک ۽ نیمگ ۽ دراج کت ۽ گوشت ۽ پہ منی

ھیال ء اے مرد کنگ یے کہ حج نہ گوشت۔ ولبہ ہدا پہ شاموت ہیر بکنت ،
چو کہ من سر کج درگا آں۔ اے ملک ء مردم حکومت ء ہمراہداری ء ہدوک
نہ انت۔ اگس چومہ بوتیں تو پہ شیشگے نپت ء ہا ترا نیم ساہت ء لوگ پہ
لوگ ء نہ تر ات ءے۔ گوں اسلامی حکومت ء شمارا ہمراہداری لازمی
انت۔ اشتاپ بہ کن سیم ء نلکاں بیار۔

عالمناشاہ ء اولی دم ء جنگ ء دوت ترونک دات ء گوشت ءے :
”چمؤں ہر وشت بوتنت ولبہ ہدا بلک سمشی ء جنت الفردوس ء
قسمت بکنت“۔

یلک پدا ہماروچ ء یات ء کپت کہ بیگاہ ء ساہت چار ء نیم ء
ایدگہ وانوکانی ہمراہی ء چہ وانگجاہ ء دیم پہ لوگاں روگ ء اتنت ء یب جان
ء پس ء ڈؤل ء دراجیں ردے ء گون اتنت آ کہ چہ سہر ء کند ء ایر کپت
انت ء ساپگ ء سر بوتنت۔ لہتے سپاہیگ وشرنگیں جنکے گوں مات ء لنگیں
ہدا بکش ء دیم پہ پازگاہ ء برگ ء اتنت۔ بازار ء مردمانی چم نوک سیریں
بانور ء نیمگ ء سک ات انت کہ انارکان ءے سہر سہریں کلونٹ ء
ڈؤل ء ات ء نیم واپیں کدھیں چم چہ ارس ء کیل اتنت۔ اے
شپارملگوریں جنک پکیر ء لوگ بانک ات ء سانکبندی ہماوہد ء بوت کہ
پکیر ء گز ء بن ء ڈوکیں لوگ یلہ دات ء ماں ہسارک ء جامی ء باگ ء
چنت ماہ ء جاہ مند بوتگ ات۔ جنک چہ کنردان ء لاڑکیں جنکان ات کہ

گوں چکر دے رہشونی ء کہ آئی ء سیادات ء جامی ء پشتیبانی ء ہدا بکش
پشداری ء چیر پناہی پکیر ء لوگ بانک بوتگ ات۔ چنت روچ پیش چہ
اے واکیا ء یک سبھے ء یک جم ء ننگیں شہدادیلک ء پت ء لوگ ء آ تک
دست ء پے تا پینگ ء آس ء نیمگ ء دراج کتنت ء پشو پشو ء لگ
ات۔ گوئیں یلک ء گوش لک کتنت کہ مروچی نا کو شہداد ء نوکیں ہال چے
انت۔ آئی ء گوشت یلک ء پت من ترا حالے دیاں کہ جامی ء باگ ء
مزنیں جہر کا بوتے من گندگایاں، پکیر ء مزنیں بُبارے وت ء لڈ اتگ ء
و شرنکیں کنردانی جنک ء لوپ وتی گوراد و رد اتگ کہ سپاھیگیں رسولی آئی ء
شیدا انت۔ اگس آچہ اے ہال ء سہیگ بہ بیت پکیر ء منجل ء شکون ء بٹاں
پُراں ہوار کنت۔ ننگیں ہدا بکش ء جامی ء وتی کار کتگ۔ شے مراد چہ اے
ہبر ء سہیگ انت۔ من ء اے ہال نا کو زہتیں ملوکان ء دا تگ۔ بلے اگس
پکیر ء کراماتے ہست انت گڑا وتی پد ری ء ز اہری ء التما کنت۔ آروچی
کہ یلک ء بانور گوں بوساں ء پکیر گوں دراجیں موداں دیست زانت
ء کہ نا کو شہداد ء ہبر راستے ات ء رسولی ء وتی کینگ درشان کتگ،
رسولی چہ ریکی نکت ء مردمان ات ء ہچان ء ریمس پاز گاہ ات۔ آئی ء وت ء
جنے ہست ات، بلے وھدیکہ پہ سر باز گیری ء کنردان ء شتگ ات ء
مھگو نگیں جنک دیستگ ات وتی واہگ پہ سانگبندی ء درشان کتگ ات کہ
جنک ء پت ء مات ء نہ زرتگ ات، آ اندازہ ۴۵ سال ء مردے ات ء دیم

مَدَام تھارے کر چک اتے چار دہ سا لگیں جنک آئی ءِ درور نہ اتے
 اے سانکبندی بلکیں پہ اے ہاتر انہ بوتگ ات کہ کوھی بلوچاں چہ شاہ ءِ
 سپاہیگاں بد آتگ ات، پر چا کہ آمدام ورنائیں بلوچانی رند ءِ تچان اتنت
 دانکہ بہ گرنٹ ءِ دو سال ءِ بے مڑ ءِ سپاہیگی ءِ دیم بہ دینت، آروچی ماں
 پازگاہ ءِ رسولی ءِ پکیر جت ءِ بے عزت کت ءِ جاسوس ءِ ڈنی ءِ نیمون ءِ پھرہ
 (ایران شہر) ءِ دادگاہ ءِ دست ءِ دات، ہما مردم کہ پکیر ءِ سانگ ءِ سور ءِ ہور
 بوتگ اتنت لوٹانینگ بوت انت۔

ایران شہر ءِ محکمہ ءِ جن ءِ سون گپت انت ءِ پکیر بند بجاہ ءِ بند گیگ بوتگ۔
 وھد یکہ مردم پکیر ءِ انجام ءِ سر پد بوتنت آئی ءِ مریداں گوشت،
 واجہ ءِ کرامات ہما وھد ءِ ہلا اس بوت کہ بلوچیں جنکے سانگ ءِ کت !!!
 البت کماشیں حیدر ءِ کہ پکیر ءِ گزیں ہر ءِ سوار کتگ ات وتی چک زھت ءِ
 گلا سکیں ڈھلے بڈ ءِ دات ءِ پہ شادھی دوچاپی یے گپت ءِ۔

کوئٹہ جاگن۔ دانمارک

جون ۱۹۹۵ء

اے کتہ ۷۱ سال ءِ پیش ایران ءِ آشوب ءِ پیش پاری زبان ءِ من ہمشک ءِ انوں ہچان ءِ ایران
 کہ پاری ءِ بلوچی ءِ میان ءِ کلنکی دروشم ءِ پرک ءِ تفاوت هست انت۔ اگس زند ءِ منانہ دروہ ات
 دیم پہ کنگ جت۔

لوگ ۽ نوکر

دپ ڪوٺ ۽ بے ریش ۽ بروٽس ڪر مشاه ۽ دیم گول پیرس پت ۽
 ڪت ۽ گوشت ۽: تو منی و لجه ۽ پت ۽، هڪلیں هبر ۽ توری پت به بیت
 باید به گوشاں۔ مرو چیکیں دور ۽ ز مانگ چل پنجاه سال پیش ۽ ز مانگ نه
 انت، دگینا ۽ نوکیس دور انت۔ اے نوکیس دور ۽ سدی ۽ دو چیز بے ارزش
 بوتگ۔ یکے ریش ۽ دگرهہ۔

بادشاہ ۽ اول ۽ وتی لوگبانک که دپ کوٹیں بیچ ۽ مات ات نیم حتی
 چارت ۽ دیم گول بیچ ۽ ڪت۔ بزاں تو من ۽ گوشگائے که پیر انسری وتی
 ریشاں به سایاں ۽ هر ۽ جنگل ۽ یله بدیاں۔ منی دردا نگیں حتی

پہ مڑاھے آتکنت ریش پہ ز نیک ۽
 نہ بنت تراشگ بگیر کوش ۽ منگ ۽

چہ ہماروچ ء کہ اے ریش منی دیم ء در آتنگ انت من یکبرے ہم
 نہ سائنگ انت۔ من کز ء گورکتگ انت ء پہ دراجی ء نہ اشنگ انت۔ تو وتی
 مات ء جست کن من مدام ششنگ ء مسک ء زباد در نزداتگ انت۔ گوں منی
 زند ء رواج ء آیانی سیاھی اسپیت ترا تگ۔ نوں اے سند ء سال ء دل
 نگوشیت آیاں بہ تراشاں، پداتئی مات ء منی ریش چہ من ء گیشتر دوست
 انت، آ گوشیت منی دیم گرد ء ڈولدار تر گنگ بیت۔ منی پچی بلیکس تی
 گجریں لوگبانک ء تراپنت داتگ ء ریش ء ہر ء بنکپ چست کنگ۔ اگاں
 اے ڈول انت من وتی پیریں مھتاپ ء دست ء گران ء وتی ہلک ء
 رویں۔

تو اگاں مات ء بہ برے لوگ ء کاراں کئے کنت پہ کینر ء نو کر ء من
 در آہت نیایاں، پچ ء گداں کئے شودیت، درپ ء منجلانی مشت ء موش ء
 کئے کنت۔ تو زانے منی لوگی مزنیں سرکاری بنجھے ء کار ء انت۔ من ہمے
 گوشاں کہ تو ہر ء یلہ بہ دئے ء ہمدان پہ مدیمی بہ نند بلے پھنچو کہ گوں ادے
 جاورہال ء وت ء بہ ٹھین۔

بزاں بلوچی شلوار ء بکشاں ء دور بدیاں ء سرنادپیں پتلونے پادے
 بہ کناں۔ نوں سورانت سند رنوں گل بیار ء ہشترک اڈکن۔

ہو پہ پتلون ء پادے کنگ ء کس ترا کلاگ نہ گریت، اے مزنیں
 شھر ء کس تراندہ زانت کہ کئے۔ ء پہ تی بلوچی شلوار ء من ء باز کس کلاگ

زوریت کہ منی درستی سنگت و دوست پارسی انت و من سرکاری و حکومتی
مردمے آں۔ تو ماہ و آھر و یک دور و چ و اداں کائے، اے لوگ و منی
سنگت رو آ کھت اداں مہمانانی چہرا اگر ابیت و گوں اے شکل و چچاں ترا
بکندنت پہ من و دگہ چے پشت کپیت!

بادشاہ و دست وتی ریشاں جت و پتہ دات چہ تی سنگتاں یکے و
ریش داریں پت نیست کہ تو پہ منی ریشاں چو لججگ و شرمیگے۔ داد مراد
ماہے دورند و پہ مال و بندگ و اداں کیت، اگاں آ من و اداں گوں
تراشتگیس ریش و توتروئیں شلوار و بہ گندیت پہ من و دگہ چے پشت
کپیت!

منی بچی پہ لوگ و ننگ و منی روزگار نہ گوزیت۔ پہ من و وتی ملک
و ننگ شتر انت کہ ہمو داں پیداگ بوتگاں۔ ہمک روچ و وتی ڈگارانی سر
و مچانی بن و تران و وتی بالاد و شنود کناں گندم و بانکلینک، تیجگ و
کیبگ، کڈ و نکلنز و ندرگ۔ ہر و سرگ و کپوتانی زہیر نالیس توار و من
گوں اد و ماشینانی پیک پاک و ہوٹلانی باجایانی ژینگ و ژانگ و مت و
بدل نکلناں۔ من ہمو داں پیداگ بوتگ، رستگ و مزن بوتگاں و منی مرگ ہم
ہمو داں بیت۔

کر مشاہد اول و مات پہ نیم چمی چارت و پدا دیم گوں پت و
کت۔ جاہل و ناواند کیں مردم و چپتا دکا سیکر و زورمان انت۔ من انگت

ء ہرء کتہ گوں زال ء نہ کتگ۔ آنزانت تراہرے ہست، آمن ء گوشگا
 انت ہتگے پت ء ہلک ء بہ رویں۔ اے شوکلیں جنین اگاں ہرء لوگ ء ہوش
 ء بہ گندیت من ء یوچے حساب نہ کنت۔ اگاں تئی دل پہ ہرء بھا کتگ یا
 یلہ دیگ ء نہ منیت، آیکلیں ہتگ ء کہ ما اوداں کائیں ہرء ڈگارانی
 بند ء بہ بند یا یکتے ء بہ دئے ء کہ کارئے بہ بندیت!

منی نچی کر مشاہ اوداں گوشنگیں گرک سکت بازانت ء بزنگیں ہرء
 ڈگارانی بند ء یکلیں شب ء درنت ء ورنٹ ء چکس منی ہرء وتی بنجاہ ء نہ
 بندیت کہ کار ء وھد نہ انت۔ پدادگہ گتے ترا گوشاں تئی لوگبانک وزیر ء
 وکیلے ء جنک نہ انت۔ آئی ء پت ء مات کلگی مردم انت ء آیان ء ہم
 ہرہست انت۔ من دیستگ انت۔ آیانی ہرانی ہر کچ ہر سک
 Hersak انت ء تئی جنیں در مانجاہ ء سوچن جنو کے، سرء ہوش کن چہ ہمے
 ہرء برکت ء من تراوینتگ۔ ہمے ہر بوتگ کہ من تیجگ ء کیٹگ آئی لڈتگ
 ء بازار ء بھا کتگ انت ء ہمے ہر ء بڈ ء دارانی برکت ء لنج ء سارتیں زمستانی
 لوگ ء شب گرم بوتگ انت ء چیزے ہم من بھا کتگ۔ منی پچی کتے ہیال
 کن۔ تا سے آپ ء سدسال وپا۔ اے ہرء کربانی داتگ۔ اگاں من آئی ء
 جنگل ء یلہ بدیاں ملک ء مردم من ء چے کشت۔

کر مشاہ ء سرچپ ء راست ء تاب دات ء گوشت ہمے تاس ء
 آپ ء سدسال وپا ء بلوچ چو پشت ء پرینگ۔

بہ چار کر شاہ تھی جنیں شاہ تلماس ء جنگ نہ انت کہ تو پہ پوراں
 برتگ ء رینگ - بلن ء من ناواندھے آں، من مزنیں مردمانی دیوان
 ء ورگا ہاں نشت ء نیاد کنگ، بزرگیں صوفی، درویش ء ملایانی پنت ء واز
 گوشت اشتگ انت، آ گوشت درستیں مزنیں پیکمبراں ہر بوتگ - حضرت
 عیسیٰ ہر ء بنجاہ ء چہ مات ء بوتگ ء آئی ء اولاک ہر بوتگ - حضرت موسیٰ
 کہ چل سال ء سینا ء ریگستان ء شپانکی کنگ آئی ء شتر تر ء نزیکتہ میں ہمراہ ہر
 بوتگ کہ آئی ء تو شگ ء بار ء بنگ بڈ ء بوتگ انت - مے واجہ محمد علیؑ ء ہم
 ہرے بوتگ - مروچی تو مزن بوتگ ءے ء اے پلو میں ماشین ء سوارے -
 چہ روچ ء کہ اے دنیا سازگ بوتگ تاکہ منی بچکی ء وھد ء ماشین ء
 بالیگراب ندیتگ ء بنی آدم ء درستیں بار ء بنگ ہمے بے دپ ء زبانیں ہر ء
 بڈ ء بوتگ انت کہ پہ دپے چلن ء پون ء پنچے بون ء پوتار ء مے ہمراہداری
 کنگ ء سرتگ - دگہ چونیں ناروائیں کار کہ دوپادیں انسان ء گوں ہراں
 کہ ننگ! آزمانگاں بادشاہاں بالیگراب، ٹانک، جیپ ء گاز نہ بوتگ،
 سپاہیگاں اسپانی سر ء جنگ کنگ ء اردو ء بار ء بنگ، ورد ء ورا کی چیز
 سر مچاریں ہر عینج ء پشت ء بوتگ انت -

کر شاہ دگہ ہالے ترا دیاں ملّا گوشگا انت کہ آہر زمان نزدیک
 انت ماشین، بالیگراب، ٹوپ، ٹانک درست ہلا س بنت ء دگہ جگناتیں
 مرد کے کیت زاناں باریں پیکمبرے، چئیے، گوشت چہ اصفہان ء باھند

کنت ء آئی ء ہرے چہوت ء مسترگوں انت کہ پادے سیہہ بند ء اے
 دیم ء دست ء سیہہ بند ء آدیما ایر کنت، گوشت چہ آئی ء سزگاں کوہ لرزنت ء
 چہ آئی ء سکن ء بدل ء ہمسی ناءر چیت۔

منی پت توہما گنویں ملا ء گیاں گا جیل کنگائے کہ شلوار ء پادگ
 ء لائچنگ انت ء بازار ء تریت کوکار کنت ای دل مکن گناہ شھر دار یا
 فرماندار ء بگر ء بہ.....

کر مشاہ منی پچی آسکتیں مزینں ملایے۔ آچہ بازیں کتاب ء
 وانگ ء علم ء زور ء ابدال بوتگ، آواجہ ہدا ء یکتیں بلوچیں لازکیں ابدال
 انت !!

اے یکتے چہ ہمک ماہ ء دوئیں روچان ات کہ بادشاہ وتی بیج کر مشاہ ء
 لوگبا تک مھتاپ ء گندگ ء اتلگ ات ء کر مشاہ ء گجریں سنگت لوگ ء
 مہمانجاہ ء چپ ء چاگرد ء نشتگ اتنت، تریاک ء باپور ء پتر بیج ات ء ترنداپ
 ء شراب ء محفل برجم۔ چلوپلو، کباب ء رباب ء چیوہ چباڑ کہ یکتے ء جست
 کت: کر مشاہ اے ریشی پیر مرد کئے انت کہ چلیم ء چوھر کا پگ ء انت۔

کر مشاہ ء پے بے کماری پتہ وات لوگ ء نوکرا انت !!

بادشاہ ء چلیم ء دوت برزادی ہٹ کتت ء گوشت: من لوگ ء

نوکریاں من اشی ء مات ء نوکراں.....

شاہک بلوچ

بھارگا ہی پلانی و شبوئی سرہبہ ء سبہ بند ء گجھتیں دلاں بودیارگا
 اتنت۔ سارتیں کوش تلار دیماں دروت دیان، زی ء چمگانی جوش داتگیں
 آپاں چوتر و نگل ء سارت کنان ات۔

سرہبہ ء آزات تہیں بلوچ کہ پارسیانی حکومت اش وتی سواس
 بندانی اندازہ ء مان نہ آورنگ ات۔ گوں سریمگیں مال ء دلوتاں نیلگ ء
 سبہ بند ء تہیراں کہ ماتبند اش گوں جمہراں ہمتران اتنت، منزل گران ء
 تران اتنت۔

آروچی ماں سرہبہ ء سرتلاں چہ بیگاہ ء بندوار تگیں جمہر ء گوار تگیں
 ہوراں نوکاپ رمبگا اتنت۔ در بندانی آپ ء ایر چک ء تواروشتیں ء
 آبادیں سالے ء متاگی ء دیگ ء ات۔ کوہ پاچنانی سرت ء دور، آسکانی
 ترڈگ و شیں بھارگاہ ء پُر برکتیں سال ء گواھی ات۔ گلی، کپوت، چرتگ،

گھدری کبک، بیسوگ ء بڈک ء ایدگہ بالی مرگاں گوں و شیں تواراں ہور
گوں ملا پا تو آں بالبا لک ء اتنت۔

مراد بکش ء تلجے ء چیر ء کلم دپ ء ات ء و شیں زمیلے چہ دل ء
طانکی ء الہان کنگ ء ات ء چم ہور ء ایر چانیں گھرن داں سک اتنت۔
س شپار ملگور ء مھکو نگیں و استار ء او مان ء ات کہ دو ماہ ء رند آئی ء سائنگ ء
بلنت، چہ کلم ء و شیں تو ار ء پسان، گز یوتگ ء و رومت ء اتنت۔

وہد یکہ روج ء سرہہ ء کوہ گوں وتی برا نز ء سھر ء گوناب دات
انت ء دیم پہ ایرشت ء شکون گران بوت، مراد بکش ء نا کو چراگ ء رمگ
دیم پہ ہلک ء رمب دات۔

ہنچو کہ رمگ ء سرہہ ء مزن کور ء دور گت، آئی ء چنت سلاہ
بندیں تپنگی مردم دیست کہ کور ء آدگہ کش ء روگ ء اتنت۔ تپنگی در آمد ء
کوٹیں رضا شاہ ء سپاہیگ اتنت، کہ اولی رند ات کہ آیانی پادماں بلوچستان
ء ایر بوتگ اتنت۔ آچہ چھبار ء ہزار گنجیں بدن ء و اتر بوتگ اتنت۔
ناشریں در آمد اں وہد یکہ بلوچستان ء سر چاریں بھادر کشت ء یا کہ
یک کتنت لہتے دراٹھ یہہ بوت انت۔ چیزے دگہ گت ء بڑیں گرانی
نوٹ بوت انت۔ گڈا رضا شاہ ء کہریں سپاہیگ چہ تنگ سرہہہ ء
سناکیں تاب ء پچپاں کہ دنیا گھج در آمد ء اوداں گام نہ جنگ ات، تر ء مانتر
کت۔ بلوچستان ء پراہیں پت، کیلگ ء میتاپ ء ہزار گنجیں شھر ء بدن

گوں لہتے چمکتیں بلوچانی رھشونی ء پشداری ء پہ ایمنی دست ء گپت
 انت، نوں ہرچی آیانی دل ء میل ات بلوچانی سرء آورت اش، آپلپا نچیں
 ارش ء لکتمال ء بے وسیں بلوچانی مال ء دولت پہ زور چکرگ بوتنت۔ بگانی
 واھند اش جنتت ء پہ رھشونی ء گوں ہر، ہشتر، گامیش ء اسپاں بیگار کنتت۔
 بلکت ء جنوزامانی مرگانی سندا گوں چپرکاں بد ء جنتت۔

سوب وار ء ہیلداریں رضا شاہ ء سپاہیگاں گوں چراگ ء رمگ
 ء گندگ ء چہ گل ء نیمبال بوت انت۔ آیاں وتی جکتیں دنقاں پہ کبابانی
 چیلینگ ء سوھان کنتت۔ مراد بکش ء کہ رمگ چہ رستریں گرگانی دپ ء
 رکینگ ات، رضا کچل ء مژدہ واریں گرگاں بہ جنت، بلے گجراں آگوں
 دجی بوٹاں مان بست ء گنری چپرکاں دوردات، تاکہ ایدگہ بلوچ چہ اے زبر
 ء تر سیندار بہ بنت۔

چراگ چہ اوگینک ء سر بوشیں کنگران ات۔ آئی ء وھدیکہ مراد
 بکش ء گشتانک، اشکت، گوشت ء: اے دراد ء اجنبی کئے انت کہ منی
 پساں بلے بہاء بارت؟ ء گوں زامات ء ناروائیں کار کنت؟؟ چراگ کہ
 بلوچی ء پرگواتیں جوش ء ات، دانکہ اے وھد ء چکس ء آئی ء مال پہ زور ء
 زبردستی نہ وارنگ ات، دور جنگیں دو گوشیں گرکی ء جگر دڑیں برنو آئی ء دست
 ء سلاہ ء جوھر داریں زھم لانک ء براہ ات، آ کہ بلوچستان ء سکتیں تھاراں
 رسک ء مزن بوتگ ات، پسانی برگ ء زامات ء لٹ ء چوپ ء گمز دیگ ء

جوشان گت۔

ایدگہ روج ۽ گور بام ۽ کہ آ زمان چہ ہوراں ساپ ات، ۽ یمین ۽
 سارتیں گوات بھارگاھی پٹاں گور، موش دیان ات، مل ۽ مترسین چراگ ۽
 کانٹک بروتیں ورنالوٹا کینت انت، پاری چار پادانی رم ۽ پال ۽ کت۔
 رضا شاہ ۽ سپاہیگ کہ پہ ایمین ۽ دجھی رند چہ کبابانی ورگ ۽ انگت ۽ وشواب
 اتنت ۽ سرہہ وشگوات آیان ۽ نازینک یارگا ات۔ پہ ہوا ری آیانی پٹنگ
 رپت انت۔ دست ۽ پاداش گوں ہشبریں ساد ۽ تیلان بست انت۔
 آ کہ نہہ کس اتنت مزاریمیں چراگ ۽ آیانی سروتی کشکلیں پسانی ڈول ۽
 برت انت ۽ ہریکے نیمگے ۽ دوردات۔ تاکہ بلوچستان ۽ پلپانچانی توسپ ۽
 گوں رضا شاہ ۽ بمبہ میں نوداں مہ کنت۔ بے جونیں سرگ ٹیل ورگ ۽
 وھد ۽ یکدگر ۽ چاراں ۽ اپسوزوراں اتنت۔

چراگ رند چہ پاری سپاہیگانی ادب دیگ ۽، سرہہ ۽ برزیں
 تمبر ۽ ماتبندانی میار بوت۔ پنجاہ ۽ ہپت سال ۽ رند کہ آری از مہر ۽ پھلوی
 پادشاہی ۽ دور مور ۽ بادشاہی ۽ چپی بوت۔ اگاں کسے ۽ سماں او گینک ۽ بہ
 کچھیں، گو میں پیر مردے ۽ کہ لٹے ماں دست ۽ غدہ تیریں وتا سے کو پگ ۽
 براہ ات ۽ آ تلکلیں مہماں وشاتک کنت۔ ۽ گوں وشتمیں چکند ۽ پٹلیں
 پترے ۽ آیانی دیما آتک۔ اے پیریں مردہا مترس ۽ سر پچاریں چراگ ۽
 مرد چیکلیں شاھک ات کہ پداوتی ہنکلیں ۽ پہ دجھی واتر بوتگ ات، گوں ہما

ورنائی ءِ جوش ءِ کڈن ءِ گوٹنگ ات ءِ: سر مچار ءِ گھرتیں بلوچاں بے
 واہند ءِ زور برتگیں ملک ءِ دست ءِ گرگ مروچی وش انت۔ پادایات کہ
 پشیں موہ پہ گدارے گندگ بیت۔ آئی ءِ بلوچ سکین دات انت ءِ
 گوشت ءِ: سر مچار ءِ بھادڑیں بلوچاں شاہ تنک ءِ شت۔ جہہ جن ات
 وتی گلزمین ءِ سیاہیں پاگ ءِ تاج ءِ جانشین مہ کن ات۔

اے درگت ءِ کہ پارسیانی آشوب ءِ اولی روچان ات، حزب
 تودہ، مجاہدین خلق، چریک فدائی ءِ وتی جاسوس ءِ پلینڈ کار بلوچستان ءِ دیم
 دات انت۔ آیان بلوچانی درستیں ورناء ءِ وانندہ رودات انت ءِ وتی مکسد ءِ
 مرادانی دیما برگ ءِ وتی چانچاں کنت۔ لہتے چہ بلوچستان ءِ میر ءِ سرداراں
 وتی واہلدار تپنگ بڈ ءِ دات انت، تنلگیں شاہ ءِ ودار ءِ اتنت کہ پداواتر
 کنت۔ لہتے چہ سرداراں چہ راہ ءِ رسکیں ملایاں تپنگ ءِ سلاہ گپت،
 بلوچستان ءِ ٹکرے دست ءِ گپت۔ پندگ ءِ سچار ءِ گرگ ءِ گلایش بوت
 انت، لہتے بلوچیں ملایاں کہ نوکیں حکومت نیکراہی ءِ دینی حکومتے بیت، وتی
 پاگانی چوڑ دراجتر کنت ءِ سیاہ پاگیں ملایانی نیمگ ءِ تچان ءِ کپنڈوران
 بوتنت۔ چکس ءِ پیریں شاہک ءِ کڈن ءِ سکین گوش نداشت انت۔
 مدتے ءِ رند کہ سیاہ پاگیں ملایاں وتی بادشاہی ءِ پادک مھر ءِ محکم کنت۔
 ورنائیں بلوچ کہ پارسیاں بھر بھر تنگ اتنت گوں بلوچیں تودہئی ءِ اکثریتی
 آنی نشانہمی ءِ ملایاں کشت انت، لہتے بند بجاہ ءِ بندگ ءِ بازینے

دراغدیہ بوتنت۔ اے درگت و سرچار و کوهستگ و پینگلی بلوچاں، شاہ، ملا،
 روسیہ و جمکتیں تودہ نی و اکثریتی، مجاہد و چریک فدائی، بلوچ و بلوچستان و
 دشمن زانت انت، البت سیاسی سازمان و چکلےس رہبندے و نہ بیگ و
 سبب و تہناپہ کشگ لہتے پارسیاں سو بین بوتنت۔

گوشگ لوٹیت آ یوکیں آشوب و باہند و کہ آئی و نشانی پیدا اور
 انت، باریں بلوچ و سیاستدان و وانندہ پیش و ڈول و وت و پارسی
 سازمان و رمبانی دمب و لونجان کھت؟ یا کہ بھادرزس شاہک و کڈن و
 پد و رونت؟

وہدیگیں بلوچاں گوشگ: چکاستگیں کس و چکاسگ نادانی و
 سرنائی و نشانی انت۔

دلکوش:- وحدیکہ سرچاریں چراگ و امیہ و ژاندارکشت انت وتی نام شاہک بزاں مردیں
 شاہ و بدل کت۔

تک سرحد:- همچان و تائی لاشار و میان و ترسناکیں تکے کہ دارشاہ و امریکی و ایرانی و
 تک و کشت انت، اے تک و مدام آپ رہبگ و انت و دراجی ۲۳ کیلومتر انت۔